

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · cinquè període · sèrie P · número 101

Ple del Parlament

Sessió 57, tercera reunió, dijous 9 de juliol de 2020

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el món local i la gestió de la pandèmia de la Covid-19 302-00214/12	3
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el balanç i les perspectives per a l'autogovern després de l'estat d'alarma 302-00220/15	11
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les actuacions en matèria d'habitatge arran de la Covid-19 302-00215/12	20
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre política industrial 302-00216/12	29
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les prioritats polítiques del Departament de Salut i les reformes necessàries del sistema sanitari 302-00217/12	39
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'atenció de la salut mental 302-00219/12	47
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la seguretat ciutadana als barris i municipis 302-00218/12	56
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la repressió, els drets i les llibertats 302-00221/12	65
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el món local i la gestió de la pandèmia de la Covid-19 (continuació) 302-00214/12	74
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el balanç i les perspectives per a l'autogovern després de l'estat d'alarma (continuació) 302-00220/12	75
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les actuacions en matèria d'habitatge arran de la Covid-19 (continuació) 302-00215/12	75
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política industrial (continuació) 302-00216/12	75

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les prioritats polítiques del Departament de Salut i les reformes necessàries del sistema sanitari (continuació)	77
302-00217/12	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'atenció de la salut mental (continuació)	77
302-00219/12	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la seguretat ciutadana als barris i municipis (continuació)	78
302-00218/12	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la repressió, els drets i les llibertats (continuació)	79
302-00221/12	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el món local i la gestió de la pandèmia de la Covid-19 (continuació)	79
302-00214/12	
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat	79
300-00274/12	
Interpel·lació al Govern sobre els efectes, els reptes i les oportunitats digitals arran de la pandèmia de Covid-19	85
300-00279/12	
Interpel·lació al Govern sobre l'estratègia per a garantir el dret a l'habitatge	92
300-00275/12	
Interpel·lació al Govern sobre Aran com a realitat nacional	101
300-00276/12	
Interpel·lació al Govern sobre els mitjans de comunicació públics autonòmics	106
300-00278/12	
Interpel·lació al Govern sobre el Protocol de Protecció Civil d'atenció a les persones davant d'emergències greus a Catalunya	113
300-00277/12	
Interpel·lació al Govern sobre la transparència, les eines de control democràtic i el compromís contra la corrupció	118
300-00280/12	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 57.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon, el secretari segon i les secretàries tercera i quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seuen els consellers de Salut, de Territori i Sostenibilitat i d'Empresa i Coneixement.

El president

Bé, bon dia, diputats i diputades; vagin seient als seus escons.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el món local i la gestió de la pandèmia de la Covid-19

302-00214/12

Reprenem el Ple amb el punt catorzè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el món local i la gestió de la pandèmia de la Covid-19, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Marta Moreta.

Marta Moreta Rovira

Gràcies, president. Conseller, diputades i diputats, després d'interpel·lar la consellera Budó perquè ens expliqués i definís diverses qüestions relacionades amb el món local, amb gran sorpresa vam comprovar que la senyora Budó no venia a respondre ni a aclarir cap qüestió relacionada amb els ajuntaments, ni tampoc venia a reconèixer que el seu Govern no genera confiança a les entitats locals. La consellera venia a treure pit i a explicar que s'havia coordinat molt bé amb els ajuntaments. I afegia que tot el que passava a les corporacions locals era culpa de Madrid, com si ella no tingués cap responsabilitat. Un mantra que repeteixen constantment i que es pensen que, a base de repetir-lo, es farà realitat. Derivar responsabilitats cap als altres demostra clarament la manca de capacitat d'aquest Govern.

Els fets demostren que la Generalitat ha deixat de banda els ajuntaments durant aquesta pandèmia. La manca de suport i de transparència cap als ajuntaments és una realitat aclaparadora. Mirin, sense anar més lluny, el cap de setmana passat ho van tornar a demostrar. Primer ho van fer amb les poblacions de la conca d'Òdena. I dissabte, amb els municipis del Segrià. L'alcalde de Lleida va saber, trenta minuts abans, que es confinaria el Segrià, i va tenir dues hores per organitzar-se. Ni tan sols el molt honorable president de la Generalitat es va dignar a agafar el telèfon per explicar la situació al batlle lleidatà. El dijous, el doctor Simón anunciava que la Generalitat valorava confinar Lleida. Però, de seguida, la consellera Vergés sortia a rectificar-lo i ho negava rotundament, i el divendres explicava als mitjans que no es confinaria el Segrià.

Dissabte, però, quan tothom ja havia marxat de cap de setmana, el Govern anunciava el confinament del Segrià. Més confusió i desconcert, impossible. Mirin, això no és forma d'ajudar els ajuntaments. És la forma exacta perquè els ajuntaments n'estiguin farts: farts de reclamar informació, farts de reclamar que es donin fons per paliar els efectes de la pandèmia; farts d'un govern que només pensa en resultats electorals; farts d'anuncis publicitaris que prometen allò que no poden complir; farts d'un govern que pensa més en la independència que en els interessos de les alcaldesses i els alcaldes.

La setmana passada es va aprovar una moció del meu grup parlamentari, on es demanava la creació d'un fons català extraordinari de 600 milions d'euros, per a la reconstrucció social i econòmica adreçada als ajuntaments. La moció es va aprovar

amb els vots de tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, excepte de Junts per Catalunya i Esquerra, és a dir, del Govern, que hi va votar en contra, una clarividència absoluta de com ajuda aquest Govern els ajuntaments.

Voldria comentar unes declaracions que segur que els sonaran: «Vaig tenir la sensació que m'arribava més informació d'Itàlia, que del nostre país.» Això ho deia públicament l'alcalde d'Igualada, Marc Castells, del PDECAT, quan es va produir el confinament de la conca d'Òdena. Més tard, sortia la veu d'en Lluís Soler, president de l'Associació Catalana de Municipis i dirigent també del PDECAT, que demanava públicament més recursos per al món local, i es mostrava molt crític amb la gestió del Govern. I aquest cap de setmana, l'alcalde de Lleida, d'Esquerra Republicana, explicava que li hagués agradat tenir més temps per preparar el confinament. Està clar que això no és coordinar-se amb les corporacions locals.

Mirin, a la consellera Budó li sobra arrogància i li manca moderació. Aquesta moció del món local demana de forma urgent dotar de més recursos els ajuntaments. Demana que es retornin els fons Feder que es van retirar a les corporacions locals, a les universitats i als centres de recerca. Es tracta d'arreglar allò que han fet malament, perquè els ajuntaments esperen, des de fa molt de temps, l'impuls i l'augment de recursos addicionals, per exemple, d'un nou fons de cooperació local, perquè han de fer front a les necessitats generades per aquesta pandèmia.

I sí; aquest Govern també ha de ser capaç de pactar, debatre i arribar a acords amb el Govern de l'Estat en el tema dels superàvits i els romanents de tresoreria. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Asseguin-se a la taula –acabo, president– asseguin-se a la taula, dialoguin i aprovin els propers pressupostos. I si no s'hi veuen amb cor, convoquin eleccions.

El president

Gràcies, diputada. Per defensar les esmenes presentades, té la paraula en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, la diputada senyora Susanna Segovia, endavant.

Susanna Segovia Sánchez

Bon dia... (*L'oradora es treu la mascareta.*) Ai, perdó, ja està tan interioritzada... Bon dia. Voldria agrair al grup proposant aquesta moció, que ens ajuda a posar aquí, en seu parlamentària, al davant, les institucions municipalistes, unes institucions que han estat protagonistes veritables de la gestió de la crisi social i sanitària, sovint de manera poc visible, de fet, pràcticament invisibles, sense grans focus ni grans rodes de premsa, com ens té acostumats el Govern, a governar a cop de roda de premsa. Hi han centenars de municipis que han estat crucials en aquesta primera resposta de la ciutadania, en donar resposta a l'emergència social i sanitària.

Com sempre, han liderat aquesta resposta i, a més a més, han treballat colze a colze i de la mà amb les entitats de les societats civils a l'hora de donar una resposta solidària, una resposta voluntària, una resposta creativa per ajudar els més vulnerables a fer front a aquesta pandèmia que ens ha assolat. Els ajuntaments han estat crucials. El municipalisme s'ha posat en valor, un cop més, com l'eina més efectiva, d'estar al costat de la gent, de posar la gent al centre. Serveixi, també, aquesta moció, aquest debat que estem tenint, per fer un reconeixement explícit i un agraïment a totes aquelles corporacions locals, a tots aquells regidors, regidores, tècnics i funcionaris municipals que han estat treballant en primera línia, sovint sense tenir molt de reconeixement públic. I nosaltres, com a mínim des d'aquí, des d'aquest escó, volem fer aquest reconeixement.

Hem vist com, per exemple, Barcelona, la capital de Catalunya, ha estat al capdavant de la resposta a la crisi, fent moltes coses que no li tocava fer: muntant hospitals que no li tocava fer; donant resposta a les residències que no li tocava fer, i moltes vegades, davant les trucades desesperades de les persones que estan a les residèn-

cies, perquè no tenien cap resposta per part del Govern de la Generalitat de Catalunya, perquè no hi havia ningú a l'altra banda del telèfon.

I això, precisament –i ja s'ha comentat en la intervenció anterior– és el que també volem denunciar des d'aquí. Que, per molt que digui la consellera Budó, amb tota la grandiositat de les seves paraules, de que hi ha hagut moltíssima coordinació amb el món local, de que s'hi ha treballat colze a colze, mà a mà, no és cert.

I crec que val la pena dir-ho clarament, perquè només cal parlar amb els alcaldes i alcaldesses, per saber que no és cert. I, de fet, ho estem veient ara mateix en la gestió, també, de la crisi al Segrià, on alcaldes que fins i tot són dels partits que estan al Govern es queixen de la manca de resposta i de coordinació que sovint hi ha de la Generalitat de Catalunya. Nosaltres creiem que la consellera Budó no, no s'ha coordinat, no ha agafat el paper de lideratge que havia d'agafar com a responsable de la coordinació amb els ens locals. Tenir reunions, de tant en tant, amb els representants de la Federació Catalana de Municipis i de l'Associació Catalana de Municipis, això no és coordinar-se amb els ajuntaments, això no és estar donant resposta a les necessitats quotidianes que tenen, quan hi havia ajuntaments que estaven demanant que se'ls autoritzés i se'ls ajudés a fer els convenis amb els hotels, per poder allotjar personal sanitari. No hi havia resposta per part del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Tots podem recordar la crisi que hi va haver i tot el caos que hi va haver amb el repartiment de les targetes menjador, on van haver de ser els ajuntaments que van haver d'assumir tot aquest repartiment, sovint sense comptar amb el personal necessari i havent de fer que les famílies s'haguessin de desplaçar. Nosaltres creiem que la resposta de la Generalitat a aquesta crisi ha estat justament no donar resposta al món local. Quan el món local ha trucat, no hi havia ningú a l'altra banda del telèfon.

Nosaltres pensem que aquesta moció –que agraïm al Partit Socialista i que, a més a més, ha incorporat moltes de les esmenes que nosaltres hem fet, que bàsicament eren per millorar i per intentar completar una mica la proposta i aprofitar que es feia el debat per aprovar aquests punts, que són molt importants per als ajuntaments–, creiem que ha de servir, també, perquè hi hagi una unió també de les forces que hi ha en aquest Parlament, per també, sí, com es deia, negociar i parlar amb l'Estat, amb el Govern espanyol. Perquè també creiem que el Govern espanyol, el Govern de l'Estat, del qual el nostre partit forma part, i el Partit Socialista també, però on també hi ha representació de totes les forces que estan aquí, al Congrés de l'Estat, ha de treballar sense excusa, ja, per a la derogació de l'LRSA. I creiem que això ha de servir, aquesta moció i aquesta sessió, perquè tots fem un compromís amb aquesta derogació de l'LRSA i també a poder treballar perquè els ajuntaments puguin utilitzar el superàvit i els romanents. Des d'aquí voldria emplaçar totes les forces a fer un vot a favor del municipalisme i a fer un vot de treballar tots junts per donar resposta al món local.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula ara el diputat senyor Daniel Serrano. Endavant.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidente. Diputados, diputadas, nosotros entendemos como muy positiva la moción, porque pone el foco en una de las administraciones damnificadas y olvidadas en las crisis, el mundo local. Lo fue en la crisis económica y financiera del 2008 y lo ha vuelto a ser en la crisis sanitaria de la Covid-19. Y lo ha sido y lo es, porque los ayuntamientos acaban asumiendo los costes de los servicios que corresponderían a otras administraciones, especialmente a la Generalitat. Y, en cierto sentido, es normal que estos ayuntamientos acaben asumiendo estos servicios, porque en situaciones de crisis, en situaciones de dificultad, los ciudadanos se acercan a los ayuntamientos como administración más cercana a ellos. Y evidentemente, los

ayuntamientos, dentro de sus posibilidades tratan de dar respuestas y soluciones a estos ayuntamientos.

Y, en ese sentido, nosotros entendemos la moción, en lograr el compromiso de la Generalitat, no solo en asumir las cuestiones que son de su competencia y, por tanto, también de su financiación, sino, como bien dice la moción, en un momento tan grave como el actual, en dotar de un plan de choque económico a los ayuntamientos para dotarles de mayores recursos económicos para afrontar parte de la reconstrucción desde el punto de vista económico y social que a ellos les corresponde. Por tanto, el concepto global de la moción lo compartimos.

Es cierto que hemos introducido alguna enmienda, desde nuestro punto de vista, de matiz, clarificador, especialmente en cuanto al marco jurídico. Porque, para nosotros, dotar de mayores recursos económicos a los ayuntamientos no tiene por qué suponer cargarse el marco normativo. Y en ese sentido, cargarse la ARSAL.

Nosotros preferimos centrar el foco en lo que nos compete, y es en conseguir que el Govern, que la Generalitat cumpla con sus compromisos, cumpla con sus obligaciones y dote al mundo local de mayores recursos económicos y sea más sensible, sobre todo en la actual situación de dificultad que atraviesan los ciudadanos de Cataluña, ¿no? Por tanto, de ahí las enmiendas que planteábamos, que agradecemos a la diputada Marta Moreta el esfuerzo que ha hecho por intentar integrar alguna de ellas, que entendemos, también, que creemos que mejoran, ni que sea parcialmente, la moción presentada.

Muchas gracias, presidente; muchas gracias diputados, diputadas.

El president

Gràcies, diputat. És el torn, ara, en nom del Grup Parlamentari Republicà, de la diputada senyora Adriana Delgado. Endavant.

Adriana Delgado i Herreros

Gràcies, president. Bon dia, bon dia a tothom, conseller, diputats i diputades. La crisi, primer sanitària i ara també econòmica i social, provocada per la Covid-19, ha posat i posa a prova totes les administracions. També, i d'una forma molt punyent, els ajuntaments, que han hagut de respondre a les necessitats, a les urgències, a les peticions i també a les queixes dels nostres ciutadans. Ho dic per experiència: tinc l'honor de ser alcaldessa de Sant Vicenç de Castellet. I ahora, hem hagut d'executar, també, directrius d'administracions superiors amb poc temps de maniobra, en alguns casos. I com sempre, amb recursos i competències limitats.

Però ho hem tornat a fer: els ajuntaments hem treballat per respondre, perquè la ciutadania s'adreça primer a la institució més propera i a la que més i millor coneix les condicions de vida de la població. Amb molts esforços i energies, adaptant-nos a cada moment i situació i destinant-hi tots els recursos possibles, hem intentat paliar els efectes de la crisi derivada del coronavirus als nostres municipis.

L'objectiu, com a mínim el del Grup Republicà, és reforçar els ajuntaments, perquè puguin donar aquestes respostes, que puguem reaccionar amb més recursos. Per això, fins i tot agraïm mocions com aquesta, i n'hem intentat consensuar molts dels punts. Crec que això ho hem de dir. Hem presentat moltes esmenes, algunes, poques, acceptades, i hem aconseguit una sola transacció, tot i que semblava d'inici que tindríem més en comú i no ha sigut així.

Com a alcaldessa crec que, si es proposa una moció per reforçar les administracions locals en un moment tan excepcional i de tanta necessitat, s'ha de ser exigent amb totes les administracions que ho poden fer possible. És curiós com per part del PSC és tan fàcil exigir recursos gairebé sense límit, en tots els àmbits de la Generalitat, i d'altra banda, quan es tracta de reclamar a l'Estat, aquesta exigència desapareix.

Els ajuntaments també estem farts d'haver d'executar decisions del Govern de l'Estat publicades el diumenge al BOE. Això ha passat. I sí, és bàsic que es facin canvis normatius, com demana l'esmena acceptada als comuns, però hem de ser va-

lents i hem d'exigir que es derogui la llei LRSAL i que no es limitin les capacitats d'actuació dels ajuntaments, que ara estan tan i tan limitades pel compliment de l'estabilitat pressupostària, la sostenibilitat financera i la regla de la despesa.

Com ho estem demostrant en la gestió de la crisi, des de les diferents administracions on governem, donarem suport a molts punts: aquells que demanen facilitar recursos econòmics i humans per aplicar protocols de seguretat, la reobertura de serveis, millorar en àrees de salut, de benestar social, ocupació, educació, etcètera. Perquè el compromís hi és, la feina hi és, la cooperació hi és.

Hem tingut més desencontres, segurament pocs punts d'acord, en qüestions de salut, perquè sincerament no crec que hi hagi hagut aquesta voluntat, perquè al final nosaltres també el que demanàvem, per exemple, en els casos de l'obertura dels CAPs, era que hi hagués una obertura progressiva, que es prioritzés la seguretat de les persones, dels ciutadans, dels usuaris, dels professionals.

També ha passat una mica en els punts que tractaven temes d'educació; també hem tingut aquí potser encontres i desencontres. Crec que s'ha de posar en valor, i s'ha fet, tota la feina feta des dels ajuntaments quan hi va haver el tancament de les escoles, que els ajuntaments van haver de posar en marxa nombroses iniciatives. I ara també el que necessitem, de cara al futur, de cara al proper curs, és el compliment dels convenis per afrontar la necessitat dels recursos educatius. També a nosaltres ens hagués agradat arribar a un consens en el text, en l'escrit sobre els ajuts alimentaris. Vostès parlen de beques menjador, quan fora del curs escolar no és així. I nosaltres fins i tot volíem que s'hi afegissin textos de mocions que s'havien aprovat, que s'estan treballant, i ho saben, i tot i així hi donarem suport, precisament perquè ho estem intentant fer possible.

I acabo de nou reconeixent la gran tasca feta des dels ajuntaments, des dels regidors i regidores, alcaldes i alcaldesses, però també des del personal tècnic i administratiu, en aquests moments de màximes dificultats per a tothom. El que ha posat de manifest aquesta crisi sanitària, ara també sobretot social i econòmica, i les seves conseqüències, és que per sortir d'aquesta situació els valors republicans són i seran més necessaris que mai: responsabilitat col·lectiva, compromís, solidaritat i lluita per preservar els drets socials i els serveis públics. I aquesta lluita comença a tots i cadascun dels municipis del país.

Ajudem els nostres alcaldes i alcaldesses, regidors i regidores, que han estat i estaran sempre al costat de la seva gent. Dotem els ajuntaments de recursos...

El president

Diputada...

Adriana Delgado i Herreros

...i acabo president-, eines, competències per poder desenvolupar aquestes tasques i per donar resposta a les necessitats i problemes dels nostres ciutadans per fer-los la vida millor.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. (*Aplaudiments.*) En nom, ara, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya té la paraula la diputada senyora Anna Erra. Endavant.

Anna Erra i Solà

Gràcies, president; conseller, diputats, diputades. Hi ha molts reconeixements a fer en aquesta situació que com a país hem viscut, molts, i des d'aquí un agraïment a tothom; no em voldria descuidar ningú. Però ja que la moció que presenta el PSC parla del món local i de la Covid, voldria aprofitar per fer un reconeixement exprés a tots els electes locals, és a dir, a tots els alcaldes, alcaldesses, regidors i regidores, per la seva tasca davant d'aquesta crisi. Ho dic amb coneixement i perquè ho sé: tots hi han deixat la pell i han contribuït i vetllat per tots els fronts a frenar aquesta pan-

dèmia, i a donar resposta a la situació i a les necessitats que es van anar generant davant d'aquesta crisi, perquè tots sabem que el món local és la trinxera.

I el món local té clar que els pressupostos municipals quedaran tocats, i molt tocats, per culpa d'aquest coronavirus. I una de les coses que tenim clares és que hem de donar resposta, resposta a les noves necessitats que aniran sortint. Ja n'han fet. Han tret plans de xoc, davant d'aquesta situació inesperada que ens va arribar. Com també sabem que haurem de fer i haurem d'estar amatents sobretot a crear noves polítiques socials, perquè sabem la importància de la cohesió i la inclusió social, com també de la reactivació econòmica que ens caldrà en els nostres municipis. I sobretot vetllar en el comerç, en l'ocupació, en l'habitatge. Tenim clar que nosaltres haurem d'estar al davant.

I ens trobem ara davant d'aquesta moció, que vol ser un recolzament cap al món local, i en molts punts hi estem d'acord, perquè el Govern vol i està al costat dels seus ajuntaments. El Govern i els seus diferents departaments van generar i continuen generant línies de subvencions perquè tenien clar que calia insuflar liquiditat als ajuntaments. I la moció demana un pla de xoc de reconstrucció social i econòmica per als ajuntaments. I aquí ja hi ha un compromís d'un fons català per a la recuperació local en aquest sentit.

Ara bé, com a Junts per Catalunya som exigents, i serem exigents amb el nostre Govern, demanant que ens ajudi i que estigui al costat, perquè estar al costat dels municipis és també estar al costat dels ciutadans d'aquest país. Ara bé, també seria el moment que l'Estat espanyol accelerés l'esmena que Junts per Catalunya a la Comissió de la Reconstrucció del Congrés dels Diputats..., on es va aprovar que les corporacions locals poguessin disposar ja dels superàvits i els romanents; tots els grups, excepte el PSOE, que costa d'entendre que en aquesta moció és el que demanen, estaven a favor d'aquesta esmena, i fins i tot també incloïen la no aplicació de la regla de la despesa per a les corporacions locals fins al 2021 i que part dels fons europeus podran ser gestionats pels ajuntaments i les comunitats.

Com també ja seria hora, i no valen més excuses, que ja es derogués l'LRSA. Nosaltres no només volem un canvi normatiu, com demana la moció, sinó que el que volem nosaltres és aquesta derogació. Tenim present fins i tot que el PSOE es va comprometre que si governaven retirarien aquesta llei, però ja fa dos anys que estan governant i encara això no ha arribat.

Ja n'hi ha prou –ja n'hi ha prou– que tots els diners dels nostres pobles i les nostres ciutats estiguin tancats en un calaix i que ara en aquests moments, que és quan més els necessitem, no en puguem disposar. Aquests recursos, ens cal i els hem de destinar a la nostra ciutadania. Però sembla que de moment l'Estat espanyol fa..., o és un diàleg sord i no escolta les nostres peticions.

Vostès en aquesta moció són exigents i els hi hem votat..., fins i tot els hem acceptat molts punts, perquè el Govern ja està actuant i perquè tenim clar que nosaltres hem de protegir els nostres pobles i ciutats, i hem d'actuar en molts sentits: en el que deien, l'habitatge, en la reactivació econòmica, en els plans d'ocupació, que sobretot ens preocupen els joves i les senyores i dones de més de quaranta-cinc anys, per no quedar fora del sistema.

Però també cal ser just, que el Govern ja està fent moltes d'aquestes peticions que vostès demanen. La moció planteja unes preocupacions que el Govern ja té presents, i que respon davant de les diverses necessitats que vostès recullen: tiren endavant amb el PUOSC; vetllen per la situació de les residències, tant en el tema laboral com en la seva sostenibilitat; línies de comerç que ja incorporen donar resposta, i fins i tot també els mercats ambulants, com vostès demanen; augmenten els plans d'ocupació; reforcen les àrees més socials, i també disposaran de més recursos per a les escoles bressol, escoles de música. I tot tenint clar que encara que estem a sota dels efectes d'aquesta pandèmia, condicionarà això la reobertura, com ha explicat la diputada d'Esquerra, dels centres d'atenció primària, per exemple.

El que tenim clar és que la crisi sorgida arran de la pandèmia ha posat al límit els ajuntaments de tot el país, que no només han hagut de donar una resposta sanitària i social i urgent a milers de ciutadans i ciutadanes, sinó que ho han hagut de fer perquè som la primera porta a la qual truquen els nostres ciutadans. L'Administració local es troba avui davant d'un dels majors reptes de la seva història i el Govern ha d'estar i està al seu costat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Dimas Gragera.

Dimas Gragera Velaz

Gracias, *president*. Diputados, diputadas, buenos días a todos. Creo que todos hemos acertado en coincidir en la importancia del mundo local, el papel clave que han desarrollado en la gestión de esta crisis y que tendrán que seguir desarrollando. Y celebro ver que también coincidimos en que van a necesitar el apoyo del resto de administraciones para seguir gestionando las emergencias que tenemos por delante derivadas de esta crisis.

Por ello, consideramos que es pertinente el debate, que las propuestas que se aportan son absolutamente necesarias, y tendrán nuestro apoyo en la totalidad de los puntos. Consideramos que es vital crear ayudas específicas para la atención de la Covid de los ayuntamientos, crear programas de financiación y de cofinanciación. También consideramos que se debe flexibilizar los límites al gasto y a la inversión, que se puede y se debe permitir que se inviertan los superávits locales en la gestión de esta crisis. Consideramos también que es necesario asumir de forma diligente las competencias que tiene esta Administración también con el mundo local. Consideramos también que en un momento así se deben reforzar los recursos humanos y materiales de los principales servicios de atención a la ciudadanía desde los ayuntamientos.

Pero les advertimos que –hoy hemos escuchado muchos buenos discursos, muchas palmaditas en la espalda, muchos reconocimientos– desde Ciudadanos vamos a estar vigilantes que cumplan sus compromisos con el mundo local. Más que nada porque venimos de una época en que los ayuntamientos han estado totalmente abandonados por esta Administración: ustedes no han pagado lo que tenían que pagar; han acumulado deudas que llegaban incluso al 10 por ciento de algunos presupuestos municipales, obligando a los ayuntamientos a acudir a mercados financieros, mientras ustedes retenían los recursos; no asumían competencias, obligando a los ayuntamientos a asumir las mismas, con los gastos y con el perjuicio en otras políticas que llevaba a cabo, y tampoco han impulsado significativas líneas de financiación. Siempre les pongo el ejemplo: desde el año 2010 no se activa la Ley de barrios, por poner un ejemplo de proyectos de financiación que están parados.

Y es una situación que, como han comentado con anterioridad, tampoco se ha revertido con la pandemia. Hemos visto el abandono que ha habido en el caso de residencias; han comentado también el tema de las becas comedor, de otras ayudas sociales... No se ha revertido esta situación tampoco en este momento. Por eso, nosotros, ya le digo, vamos a estar totalmente vigilantes y vamos a exigir soluciones realistas, porque lo que se nos exige son soluciones realistas al tema que se nos viene encima.

Y no vamos a aceptar, como hacen siempre, excusas de que no hay recursos. Decía ayer el señor Torra que con este presupuesto no se puede gestionar esta comunidad autónoma. Nosotros creemos que es con este Gobierno con el que no se puede gestionar esta comunidad autónoma. Yo creo que hemos demostrado sobradamente que más de 900 millones de euros se despilfarran cada año, como podemos ver en los presupuestos, en duplicidades, en chiringuitos, en subvenciones ideológicas y otras causas que no son, desde luego, de atención al interés general.

Yo creo que ustedes no son capaces de decirles a los alcaldes que no hay recursos, cuando vemos como en sus presupuestos destinan más a la acción exterior que a líneas de financiación al mundo local. No creo que ustedes se atrevan a ir a las calles de Cataluña y decirles a los ciudadanos de Cataluña que no hay recursos, cuando en sus presupuestos vemos que ustedes destinan más de 500 millones de euros a la construcción de su república digital, a desarrollos informáticos ideológicos, en una cifra que es equivalente a los presupuestos de Girona, de Tarragona y de Lleida juntos. No creo que se atrevan ustedes a ir a los barrios de Cataluña y explicarle a la gente que no hay recursos, cuando el presupuesto de TV3 supera cada año el presupuesto de grandes ciudades como podrían ser Badalona u Hospitalet.

Se me va acabando el tiempo, tendría varios ejemplos para que ustedes se siguiesen avergonzando de su gestión, pero vamos a ir a lo concreto.

Estamos ante una emergencia, sabemos lo que nos cuesta este Gobierno en euros, pero también sabemos lo que nos cuesta en costes de oportunidad y lo hemos dicho: sin una atención diligente, eficaz, hacia los ayuntamientos, no vamos a ser capaces de atender la gestión derivada de la crisis del coronavirus.

Querremos seguir hablando de este tema. Creo que es un tema a hacer seguimiento, creo que es un tema a valorar en profundidad, por eso hemos registrado una comparecencia con la *consellera* –a la que no vemos hoy aquí– para poder continuar..., nos ha trasladado con anterioridad que no podía venir, pero hemos registrado esta comparecencia para poder debatir con más profundidad sobre un asunto que ya le digo que a Ciudadanos nos preocupa, y mucho.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. (*Aplaudiments.*) És el torn ara per al Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent. Té la paraula el diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Bé, nosaltres votarem a favor d'aquesta moció malgrat que en les seves justificacions ha semblat que la senyora Moreta feia més un míting electoralista en favor del Govern de l'Estat que no pas dels municipis catalans. Però malgrat, diguéssim, aquesta introducció que ens semblava poc escaient, nosaltres hi votarem a favor.

Efectivament, els nostres municipis estan en la primera línia, estan en la trinxera, cada dia –ho han estat sempre i ara més–, de la resposta a les necessitats socials més urgents i més importants de la gent del nostre país, donant resposta, cada dia, a les demandes de primera línia de la nostra gent. I òbviament –òbviament– també en aquesta crisi –també en aquesta crisi– han patit i estan patint un abandonament absolutament injust i inacceptable per part del conjunt de les institucions de govern.

I mirin, efectivament, els nostres ajuntaments, que ja habitualment assumeixen responsabilitats i competències que no els són pròpies, com per exemple la de les escoles bressol, en aquests moments i en aquesta situació de crisi estan assumint una sobrecàrrega enorme en matèria de serveis socials, sanitaris, de suport alimentari a la població amb necessitats, de suport a tot el que és la xarxa escolar, ara en el lleure, etcètera, i malgrat tot aquest sobre esforç, malgrat que estan assumint tota aquesta sobrecàrrega per donar resposta a la gent dels seus municipis, com els deia, pateixen un abandonament important de les institucions de govern, tant de l'Estat com de la Generalitat.

Però escoltin –i això els hi dic als diputats i diputades del PSC i dels comuns–, pel que fa al tema dels romanents, que efectivament els ajuntaments han de tenir a la seva disposició per fer front a les necessitats de la gent, pel que fa a la derogació, derogació òbviament de l'LRSAL, i òbviament pel que fa a la flexibilització dels criteris de despesa, d'estabilitat pressupostària, financers, sincerament, a nosaltres ens sembla que hi ha una certa hipocresia en aquesta moció; els hi votarem a favor, però

em sembla que hi ha una certa hipocresia i una certa manipulació. Per què no ho han decidit ja, des del Govern d'Espanya en el qual vostès estan? Decideixin ja! Ens sembla hipòcrita que a través d'una moció vostès emplacin el Govern de la Generalitat a demanar quelcom que el Govern de l'Estat ja fa dies que hauria d'haver, fet si realment tenen una voluntat tangible i verificable de suport als ajuntaments.

Bé, per tot això, i malgrat tot això, nosaltres votarem a favor de la moció.
Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té un torn definitiu la diputada Moreta. Endavant.

Marta Moreta Rovira

Gràcies, president. Bé, nosaltres creiem que la peça clau perquè les corporacions locals esdevinguin més fortes i tinguin més capacitat financera per poder assolir aquesta recuperació més ràpida i més justa a l'actual crisi sanitària..., és indispensable crear aquest fons català per a la reconstrucció social i econòmica. Això hauria de quedar ben clar. Aquesta moció precisament pretén això: posar en valor els ajuntaments i donar els recursos i les eines a les corporacions locals.

El Govern de la Generalitat no es pot limitar a donar-los les gràcies pel seu esforç. Ara toca evidentment passar a l'acció i desplegar les seves competències per fer front a molts reptes que hi ha, importantíssims, com el tema de l'habitatge, els nous protocols de seguretat, que segur que generaran despeses no previstes, continuar oferint els serveis essencials de les escoles bressol, del lleure, donar reforç al comerç local, però també als mercats ambulants, als paradistes, als mercats ambulants... Bé, un llarg etcètera de qüestions.

Voldria donar les gràcies sobretot a totes les diputades i diputats que han col·laborat en aquesta moció, perquè realment haig de dir –haig de dir– que sort n'he tingut, per exemple, del Govern de Junts per Catalunya i Esquerra, que les diputades que han portat aquesta moció són alcaldesses, perquè no sé si hagués trobat la mateixa comprensió si no ho haguessin estat.

Per tant, crec que és de rebut que digui que moltes gràcies a tothom; al grup de comuns els hem acceptat totes les esmenes i hem fet una transacció, al grup del PP una esmena, i al grup de Junts per Catalunya i Esquerra algunes esmenes i algunes altres no han pogut ser, però, en tot cas, penso que hauríem de debatre més, més sovint en aquest Parlament, sobre el tema del món local.

Moltíssimes gràcies a tothom.

El president

Gràcies, diputada.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el balanç i les perspectives per a l'autogovern després de l'estat d'alarma

302-00220/15

Acabat aquest debat, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el quinze i correspon a la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el balanç i les perspectives per a l'autogovern després de l'estat d'alarma. Presentada pel Grup parlamentari de Junts per Catalunya, per exposar-la té la paraula el diputat senyor Josep Costa.

Josep Costa i Rosselló

Bon dia. Gràcies, president. Coincideix que aquesta moció és el dia abans que es compleixin deu anys de la manifestació que hi va haver a Barcelona en reacció a la sentència de l'Estatut, a la sentència que va assassinar l'Estatut i va matar l'estat

autonòmic. Centenars de milers de catalans varen sortir al carrer demanant, per primera vegada potser, la independència de Catalunya, i ens vàrem posar en una ruta que avui encara mantenim i per la qual seguim aquí molts de nosaltres.

Com deia, ja no es tracta –com es discutia en aquell moment– si havien anul·lat catorze articles o n'havien reinterpretat no sé quants, sinó que bàsicament aquella sentència –que és l'inici del camí del colpisme judicial que governa a l'Estat espanyol des de fa tant de temps– va decidir que l'Estatut de Catalunya no tenia cap valor. No tenia cap valor el que deia, no tenien cap valor les competències que reservava per a la Generalitat de Catalunya o els poders d'aquest Parlament.

I això, en unes circumstàncies que eren molt millors, no? Fa deu anys jo crec que estàvem molt millor que ara, i no havíem vist encara el 155. No havíem vist encara els 135, que també és molt important i en sentirem a parlar molt en els propers mesos i anys, segurament, en aquesta crisi. No teníem presos polítics, no teníem exiliats, no teníem el Parlament emmordassat pel Tribunal Constitucional, no teníem vulneració massiva de drets civils i polítics, no sabíem encara el gruix de la corrupció de la monarquia, que en aquesta moció també n'hem volgut parlar, perquè l'estat d'alarma i la crisi sanitària no tapin la corrupció de la monarquia, perquè no se'n surtin de voler desviar l'atenció, diguéssim, filtrant les notícies el diumenge que s'havia declarat l'estat d'alarma.

Hem volgut fer una referència als GAL –al «senyor X» dels GAL–, perquè també és una informació que ha sortit durant aquest temps i perquè la qualitat democràtica va lligada a la qualitat de l'Estat, va lligada a la possibilitat de garantir els drets i, en el cas de l'Estat espanyol, sempre s'ha dit que, diguéssim, la democràcia i l'articulació territorial del poder –la descentralització–, van juntes. No hi ha hagut mai a l'Estat espanyol democràcia sense descentralització del poder.

Fa un temps –i en aquest Parlament ja ha sorgit– que ens diuen que en aquest moment de crisi, en aquest moment d'alarma sanitària, d'alarma econòmica i social, també, no és moment de parlar d'independència, que hauríem d'estar parlant de com resoldre aquestes crisis. Però en realitat jo crec que n'hem de parlar més que mai. N'hem de parlar més que mai, perquè no ser independents és el que fa que no puguem lluitar degudament, que no tinguem els recursos –també els recursos del nostre esforç fiscal– per lluitar contra aquestes situacions de crisi. I, de fet, el que no s'hi val, el que no podem acceptar, és la trampa de dir «vostès no poden parlar d'independència» mentre intenten fer front a la crisi i acabar amb el virus a cop de bandera i de discursos militars.

Per tant, jo crec que en aquesta moció era molt important fer balanç, fer balanç d'aquests mesos d'estat d'alarma en què hem descobert que ja no ens usurpen les competències per una llei de l'Estat, no ens usurpen les competències per una sentència del Tribunal Constitucional, sinó que ja un simple ministre, una simple ordre ministerial ja pot usurpar les competències de la Generalitat de Catalunya. I també hem de dir –i així ho hem posat per escrit en la moció– que centralisme i mala gestió van juntes. Que els estats petits, els estats descentralitzats, han demostrat ser més eficaços, ser més propers i tenir millors resultats a l'hora de gestionar aquesta crisi.

Per tant, ho hem de dir; ho hem de poder dir i ho direm tantes vegades com calgui: si haguéssim tingut tots els recursos, si haguéssim estat un estat independent, ho hauríem fet millor. Ho hauríem fet millor i tindríem més recursos, tindríem més capacitat de decidir per nosaltres mateixos.

Per tant, la situació actual no és, com alguns dirien, una situació per deixar de parlar d'independència, sinó per parlar-ne més, per dir que la situació de dèficit democràtic, de discriminació econòmica i d'absoluta manca de garanties de l'autogovern dins l'Estat espanyol són causes, totes elles, que justifiquen plenament parlar d'independència, lluitar per la independència i, sobretot, reprendre el camí de la independència.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per defensar les esmenes presentades té la paraula ara la diputada Raquel Sans en nom del Grup Parlamentari Republicà. Endavant.

Raquel Sans Guerra

Bon dia. Gràcies, president. Conseller, diputades, diputats, deixin-me que comenci aquesta intervenció expressant el meu condol a la família i amics del treballador que ahir va perdre la vida en un accident laboral a Iqoxe a Tarragona.

Les situacions de crisi, com la pandèmia mundial que ens ha tocat viure, posen en tensió el sistema i en mostren les febleses. D'aquesta crisi n'hem d'aprendre moltes lliçons. Ho hem vist en els darrers plens monogràfics, en què hem parlat de model de residències, del model sanitari... N'hem de poder aprendre moltes coses. Però també hi ha una lliçó que ja ens sabíem i que hem confirmat definitivament, i és que l'Estat espanyol constituït sobre les bases del règim del 78 no és una solució per al present dels catalans i de les catalanes, i encara ho és menys per al seu futur.

Aquesta situació de crisi ens ha mostrat que la resposta de l'Estat davant de qualsevol dificultat passa per la recentralització de competències on Catalunya tenia anys i anys d'expertesa, per la militarització i per la regressió de drets i de llibertats. És cert que la gestió d'aquesta pandèmia ha estat del tot complexa i canviant i que tot ha estat molt complicat, especialment per a aquelles persones que havien de gestionar la crisi. Però també és cert que les receptes per sortir-nos-en haguessin pogut ser molt diferents. S'haguessin pogut basar en la col·laboració, en la coordinació entre administracions, i no tant en les imposicions. Tampoc som partidaris de les persones uniformades fent rodes de premsa –així ho hem manifestat des del primer moment–, o de les limitacions tan extremes de drets com a primera i única resposta, ni tampoc de l'abandonament per part de l'Estat de les persones més vulnerables, com d'aquelles persones sense papers, per posar només alguns exemples de les coses que s'haguessin pogut fer diferents.

I aquesta situació, però, hem de dir que no és nova i que respon a l'ADN d'un estat hipòcrita, d'un estat que defensa amb vehemència allò del «*todos somos iguales ante la ley*», recollit, per cert, a l'article 14 de la seva sacrosanta Constitució, però que es nega a investigar les donacions milionàries per part del rei d'Aràbia Saudita a la monarquia espanyola i tot el culebrot –tot el culebrot– que aquesta corruptela porta associada.

D'un estat que diu que no cal investigar el terrorisme dels GAL, que això són coses del passat i que, encara que s'hagin desclassificat informes de la CIA que apunten directament contra l'expresident Felipe González, això millor no tocar-ho; no fos cas que es descobrís qui és el misteriós *señor X* –per cert, el mateix Estat que no ha estat capaç de descobrir qui era un tal «M. Rajoy».

D'un estat que infrafinança Catalunya i que ens deixa sense els recursos necessaris per poder atendre les necessitats de les catalanes i dels catalans, també en matèria de la gent gran. Especialment flagrant és el tema de la Llei de la dependència, recordem-ho, amb un compromís de finançament del 50/50 i on la Generalitat de Catalunya ha d'aportar el 80 per cent.

D'un estat que té presos i preses polítiques i que no en té prou amb això, que ara fins i tot en qüestiona els permisos penitenciaris. D'un estat que és a punt de jutjar part de l'anterior Mesa del Parlament, perquè recordem que la nostra presidenta, l'estimada Carme Forcadell, ja ha estat condemnada a molts i molts anys de presó.

És per tot això i per molt més que creiem que l'única sortida és la independència. I, per aconseguir-la, nosaltres, Esquerra Republicana, ho hem dit molt clar: apostem i apellem a la via política. És per això que aprofito aquesta moció que avui presenten els companys i companyes de Junts per Catalunya per dir que els donarem suport finalment a tots els punts. I els emplaço –com feia dilluns la nostra secretària general adjunta, la Marta Vilalta– a que seiem i que parlem, i que consensuem el contingut

i la composició de la banda catalana, per arribar a la mesa de negociació –que s’hauria de convocar en les pròximes setmanes– amb la màxima fortalesa.

Perquè ara com ara, malgrat tot l’escepticisme del món –que el tenim–, la mesa de diàleg és l’única eina que tenim per resoldre aquest conflicte polític. Aprofitem-la i no deixem que una imminent convocatòria d’eleccions afebleixi la nostra posició. Perquè, si no hi anem forts i convençuts, si no hi anem fortes i convençudes, no ens en sortirem.

I als companys dels comuns i el PSC: com deia el president Montilla, de vostès n’esperem fets i no només paraules, perquè, malgrat que sí que és cert que la música que ens arriba de l’Estat ha canviat, ara com ara la música és l’únic que ha canviat. Disposem d’un espai per seure i per parlar. Aprofitem-lo. Ho devem a tots els catalans i catalanes. Si tenim un conflicte, tal com hem reconegut totes les parts, és responsabilitat de totes i tots com a mínim seure i intentar resoldre’l. Per nosaltres, la resposta és clara: diàleg, diàleg i diàleg, i uns objectius damunt la taula; amnistia i autodeterminació.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Ignacio Martín.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, president. Bon dia, senyores i senyors diputats. Bé, avui ens porta el Grup de Junts per Catalunya una moció sobre autogovern. No deixa de resultar curiós que, precisament aquells que des de fa uns quants anys no han fet una altra cosa que intentar liquidar aquest autogovern de Catalunya per superar-lo legítimament, amb la voluntat de la secessió, vinguin avui a defensar l’autogovern de Catalunya. I és ben curiós que el senyor Costa comenci la seva allocució i gairebé basi absolutament la seva intervenció en la sentència del Tribunal Constitucional sobre l’Estatut d’autonomia.

Ho dic perquè, en la seva moció, en el text de la seva moció, parlen vostès de la LOAPA. I és curiós com escullen els temes que més els interessin. Ens parlen de la LOAPA i diuen que és una mostra de la regressió autonòmica i democràtica d’Espanya, del que vostès en diuen «l’Estat espanyol». Doncs bé, jo els vull recordar que, precisament aquest Tribunal Constitucional que vostè tant menysprea, senyor Costa, aquest tribunal que vostè presenta gairebé com un tribunal de la Santa Inquisició, va ser el tribunal que va dir, literalment, que la LOAPA era, en la seva major part, en el seu nucli fonamental, una llei inconstitucional.

I, per tant, pretendre dir que el Tribunal Constitucional és el que vostès diuen que és quan va dir el que va dir sobre la LOAPA –que vostès, per cert, ignoren o intenten bandejar en la seva moció– no deixa de resultar curiós i molt il·lustratiu de la seva manera de confegir la realitat amb allò que més els interessa i deixar de banda el que no els interessa per intentar presentar Espanya com un estat poc democràtic.

D’altra banda, vostès parlen del senyor González i de la seva suposada o pretesa per vostès vinculació amb els GAL i parlen de la situació que es va produir en aquell moment, com si els GAL no fos un cas jutjat i condemnat. Parlen vostès de transparència. Per descomptat, aquest cas, els GAL, va ser jutjat i condemnat. Per tant, no intentin –perquè és el que fan– empastifar o malbaratar la imatge del senyor González, perquè ho fan únicament i exclusivament perquè intenten «denostar» la democràcia espanyola, «denostar» la figura d’aquelles persones que han tingut un paper fonamental en la reconciliació entre espanyols, en la convivència entre espanyols, que vostès tant menyspreen. I, efectivament, des d’aquí vull reivindicar la figura del senyor González per la modernització d’Espanya, per l’entrada d’Espanya a la Unió Europea, per l’entrada d’Espanya en la modernitat i, precisament, pel que va fer per

la concòrdia i la convivència entre els ciutadans de tot Espanya que tant els molesta a vostès.

D'altra banda, vostès volien parlar aquí d'autogovern. Doncs, efectivament, l'autogovern és un instrument, l'autogovern territorial és un instrument, una tècnica política que el que fa és, precisament, preservar o garantir la «democraticitat» de les nacions, el reconeixement democràtic de la diversitat d'una nació; en aquest cas, de la nació espanyola. I, pel que fa concretament a la nostra comunitat autònoma, a Catalunya, jo crec que era una exigència democràtica precisament orientada a reconèixer la realitat plural de la nostra comunitat.

El que passa és que vostès, amb aquest autogovern, el que han fet és crear una identitat excloent i regressiva que el que fa és menystenir la presència i la importància de la llengua castellana en la cultura catalana i en tot el que representa la nostra convivència. Ho vèiem ahir amb la consellera de Cultura, la senyora Vilallonga, que deia clarament que es parlava massa castellà en aquest Parlament. Aquesta és la seva visió de l'autogovern. Per això vostès desvirtuen l'autogovern.

Mirin, quan parlen de regressions autonòmiques i de regressions democràtiques, jo els vull recordar que la màxima regressió autonòmica i democràtica que hem patit en aquest Parlament es va produir els dies 6 i 7 de setembre de l'any 17. Vostès van intentar liquidar des d'aquest Parlament el nostre ordenament democràtic, el nostre ordenament jurídic, la Constitució, l'Estatut d'Autonomia, i això sí que és una autèntica regressió autonòmica i democràtica, senyor Costa.

De tota manera, l'autogovern territorial es justifica, hi insisteixo, pel que deia, per una qüestió de «democraticitat» –que crec que queda ben clar que vostès, des d'aquest punt de vista, han desvirtuat clarament l'autogovern–, també per una qüestió de respecte al principi de subsidiarietat, per una qüestió de funcionalitat, d'eficiència de les polítiques públiques, i és evident, amb el que estem veient aquests dies a Lleida, que des del punt de vista de governar-nos millor és més que discutible que vostès facin les coses millor. Sobretot, hi insisteixo una vegada més, per la seva obsessió a culpar de tot a Madrid, per la seva obsessió de no reconèixer o de no intentar posar en valor el que fan bé, sinó estar tot el dia dient el que fan malament els altres, el que fa malament Madrid.

Des d'aquest punt de vista, crec que també hem de reconèixer que l'autogovern territorial es justifica des de l'òptica dels anomenats «*checks and balances*», dels controls i equilibris entre poders, i jo crec que amb això, doncs, és evident que vostès no comprenen com funciona un estat democràtic de dret, amb els seus *checks and balances*, amb els seus controls i equilibris de poder, per la seva obsessió a intentar menystenir el nostre marc de convivència que ens ha donat els quaranta anys més llargs i més prolífics de convivència, de pau i de prosperitat per al nostre país, concretament, per a la nostra comunitat, per a Catalunya, i per a tot el país, per a Espanya.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom, ara, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret. Endavant.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades... Fa escasses hores, perquè el termini es pot comptar encara en hores, el president de la Generalitat ens deia des d'aquest faristol que –crec que cito més o menys literalment– «si alguna cosa no hem fet durant aquesta pandèmia és aprofitar-la per fer política independentista». Si manquessin exemples que el desmenteixen –si en manquessin, dic, que no és el cas– avui el grup parlamentari del que sorgeix aquest president ens en porta un de ben clar, ens porta un exemple ben clar que desmenteix les paraules del president de la Generalitat. Perquè, aprofitant les circumstàncies que s'han produït durant la pandè-

mia, fan emergir tot el relat de la dreta nacionalista catalana –per cert, relat recent de la dreta nacionalista catalana– sobre el que ha estat el model de desenvolupament autonòmic d'Espanya.

Dic «relat recent» perquè la dreta nacionalista catalana en les seves anteriors permutacions havia estat copartípic del desenvolupament d'aquest model, no només en positiu, és a dir, contribuint amb el seu suport a diferents governs d'Espanya i a diferents desenvolupaments legislatius, sinó també, com ha estat esmentat per part del senyor Martín Blanco, recurrent, des del Govern de la Generalitat de Catalunya, algunes lleis que finalment van ser, com és el cas de la LOAPA, declarades inconstitucionals en gran part, en el seu contingut fonamental, i desproveïdes del seu caràcter orgànic o harmonitzador.

Ara ens diran, com és també relativament normal que facin darrerament, que no tenen res a veure amb aquell espai anterior, com si els espais socials i electorals fossin coses que apareguin i desapareguin en un dia. No tenen res a veure, però el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya segueix transferint la meitat dels seus fons a Convergència Democràtica. Bé, diguem-ne, *quod erat demonstrandum*.

En qualsevol cas, el que ens porta aquí s'assembla bastant més a una ordalia medieval que a un judici més o menys desapassionat sobre el que pot haver estat la construcció d'un determinat model territorial a Espanya en els darrers quaranta anys, evidentment on d'antuvi s'ha establert ja la culpabilitat d'un estat del que, no Junts per Catalunya sinó ni més ni menys que un grup que es diu «republicà», diu que l'Estat té un ADN hipòcrita.

Seria interessant analitzar el pensament que hi ha darrere d'això. D'entrada, aquesta antropomorfització absurda d'un estat, no? Un estat no té un ADN –un estat no té un ADN– ni té una manera de pensar. Un estat ha tingut un desenvolupament històric condicionat per qüestions que tenen a veure amb qüestions materials, amb l'evolució de la història al llarg dels anys, i de cap de les maneres se li poden atribuir ni intencions ni judicis d'intencions ni tampoc, usant terminologia biològica, es pot pretendre –al dir que té un ADN– aquesta cosa que no diuen però tàcitament impliquen, que és que és irreformable i que, per tant, l'única solució és la independència. Per cert, única solució que ofereixen a tot, a tota la complexitat, és el model del trumpisme aplicat a Catalunya: agafar la complexitat social, històrica, política de qualsevol problema i aplanar-ho perquè la comprensió única possible del tema sigui que només hi ha una solució possible, i que aquesta és la secessió.

Clar, primer que és radicalment fals; segona, que es podria combatre aquesta idea. Perquè jo puc entendre l'atractiu, davant de la confluència de moltes crisis en els darrers anys –una crisi constitucional, de model territorial, de credibilitat de les institucions, una crisi econòmica, social, ara una pandèmia, que agreujarà les conseqüències de l'anterior crisi social i econòmica–, jo puc entendre l'atractiu de fer *tabula rasa*, esborrar la pissarra i construir un país nou. Ara, aquí la gran pregunta és: això per què ho hauríem de voler per a nosaltres sols? Per què no per als que estan al nord dels Pirineus, per als francesos, per als portuguesos, per als que estan més enllà de la Noguera o de l'Ebre? Evidentment, és una metàfora, perquè hi ha Catalunya també més enllà de la Noguera i de l'Ebre, però, per què no? Ah, aquí, aleshores, els arguments ja són o etnonacionalistes, que són molt antipàtics i venen molt poc per Europa, excepte en aquests països on hi ha aquest auge dels nacional-populismes, o són fiscalsobiranistes, cosa que en formacions polítiques progressistes també haurien de despertar molt poca simpatia.

En fi, que vostès fan aquí un relat fals sobre el que han estat aquests quaranta anys de desenvolupament del model autonòmic. I, afortunadament, la nostra convivència en les bondats i en les oportunitats que ofereix un model federal de governança, aquí i al conjunt d'Europa, no depenen del judici que fem nosaltres de les seves capacitats com a gestors ni de la seva manera d'entendre la lleialtat institucional; afortunadament no depenen d'això. Perquè si haguéssim de jutjar per com s'han

desenvolupat les coses també durant la pandèmia, certament, un podria arribar a tenir dubtes sobre les bondats del principi de subsidiarietat. Però no, no és així. El principi de subsidiarietat i el de lleialtat institucional, un model federal de governança, és absolutament el camí que ha de seguir el conjunt d'Europa, i nosaltres pensem que Espanya també.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom, ara, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn del diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Bé; gràcies, president. Conseller, diputats, diputades: bé, l'arquitectura institucional de l'Estat espanyol malauradament no és ni la d'un Estat federal ni molt menys la d'un estat plurinacional. I, efectivament, això fa que en una situació extrema com la que hem viscut en aquesta pandèmia, doncs, l'Estat no disposi dels mecanismes adequats per a una gestió descentralitzada que permeti una correcta coordinació de les decisions entre els diferents nivells de govern. Això és cert. Ara bé, d'aquest marc institucional deficient no se'n deriva ni el fracàs de la gestió de l'emergència sanitària per part del Govern de l'Estat ni molt menys l'èxit de la gestió del Govern de la Generalitat, ni abans, ni durant, ni després de l'estat d'alarma. I crec que en aquest sentit els exemples cada dia són més clars.

Ara bé, amb l'excusa de l'estat d'alarma, vostès fan un relat, en aquesta moció, dient-nos que el règim del 78 ha seguit una deriva centralitzadora, cosa que nosaltres compartim, però a continuació ens venen a dir que aquesta deriva és intrínseca a un Estat espanyol que és totalment irreformable. I aquí nosaltres no hi estem d'acord.

Obvien, en primer lloc, que els seus antecessors polítics no només van participar en la construcció d'aquest règim, sinó que també ho van fer en el seu desplegament durant trenta d'aquests darrers quaranta anys. S'agafen, en la seva moció, a una sèrie d'articles de la Constitució, com el 135, o el 155, articles que nosaltres rebutgem frontalment, però obvien molts altres articles de la mateixa Constitució, des del seu preàmbul, on parla dels pobles d'Espanya, o l'article 92, on parla dels referèndums.

Fixi's que vostès ens parlen de l'article 149, que és aquell que regula les competències exclusives de l'Estat, efectivament, però obvien parlar nos del 150.2, que és el que permet transferir aquestes competències a les comunitats autònomes. I amb això no pretenc fer en absolut una defensa del règim del 78, un règim caduc i esgotat, ni molt menys, però sí que vull posar en relleu que el mateix marc constitucional permetia i permet derivades molt diferents a les que hem viscut en els darrers anys, i crec que això sí que ho hem d'aprofitar. Perquè la forma com s'ha desplegat l'estat de les autonomies ha estat mitjançant lleis orgàniques –vostès citen en la seva moció la LOAPA o la llei del Tribunal Constitucional– i aquestes lleis orgàniques poden ser modificades; poden ser modificades, a més a més, a iniciativa d'aquest Parlament i amb una majoria absoluta al Congrés dels Diputats. I actualment resulta que existeix, al Congrés dels Diputats, una majoria en clau progressista i plurinacional que podria fer-ho possible. Per tant, creiem que cal aprofitar-ho.

Ens diuen, en el punt 8 de la seva moció, que el nou Govern de l'Estat no ha suposat cap avenç. Miri, quants cops en la història recent hi ha hagut una taula de diàleg entre els dos governs, d'igual a igual, per cercar solucions a un conflicte que reconeixem tots com a polític i a més a més amb el compromís de sotmetre a votació del poble de Catalunya el que surti d'aquesta taula? Quants cops ha passat això en la història recent? De debò no volen veure que això és un avenç significatiu d'un Govern que va ser investit tan sols fa mig any i que ha patit una pandèmia en aquests sis mesos? Per altra banda, em podrien dir quins avenços concrets han aconseguit

vostès en matèria d'autogovern en els darrers deu anys? Facin balanç. Amb la seva estratègia, Catalunya ha anat endavant o ha anat enrere en matèria d'autogovern?

Miri, nosaltres creiem que la taula de diàleg obre una gran oportunitat per avançar, i creiem que des de Catalunya hauríem de combinar dues estratègies, que no són excloents. Per una banda, l'estratègia del pragmatisme, plantejant reformes viables del marc actual, per exemple a través de lleis orgàniques en qüestions com la plurinacionalitat, la llengua o el referèndum sobre l'estatus polític de Catalunya. Això és possible i és viable. I, per altra banda, l'estratègia de la mobilització per aconseguir canvis estructurals de fons per la via de la pressió social.

Però això només serà possible si ho fem des de grans consensos. Senyora Sans, els grans consensos no només són vostès i els seus socis de govern, els grans consensos en aquest Parlament haurien de ser molt més amplis. Vostès van dinamitar el Pacte nacional pel referèndum, que aglutinava el 80 per cent de la societat, per passar a la via del nosaltres sols, una via del 47 per cent que els va permetre formar govern, efectivament, però res més. I és que avui, a més a més, totes les enquestes diuen que aquesta via de la unilateralitat únicament recull el suport del 10 per cent de la població. Si volem avançar necessitem un govern que treballi per al 80 per cent i no per al 10 per cent.

En definitiva, el nostre grup votarem a favor de tots aquells punts de la moció que suposen una millora per a l'autogovern de Catalunya, pels drets i per la llibertat, però votarem en contra de tots els punts que fan una crítica injustificada a la gestió d'un Govern de l'Estat que, al nostre entendre, està gestionant la crisi d'una forma que no té res a veure amb com vostès la van gestionar el 2008.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Subgrup Parlamentari - CUP Crida Constituent, és el torn per al diputat Senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Bé, senyor Costa, efectivament l'independentisme no ha de tenir cap mena de complex de parlar d'independència, ni abans, ni durant, ni després de la crisi, i menys davant d'un estat, davant d'un estat del PSOE i de Podemos, que gestiona la crisi embolicant-se amb la bandera del patriotisme espanyol. Senyor Marc Parés, és així: a les rodes de premsa del seu Govern, l'exèrcit, la Guàrdia Civil i la bandera espanyola. No se'n vulgui amagar. És així. Aquest és l'enquadrament del seu Govern: militarització i resposta recentralitzadora. Per tant, cap complex –cap complex.

Ara, escolti'm, vostès, Junts per Catalunya, el Govern de Junts per Catalunya i Esquerra, utilitzen la referència a l'independentisme com una qüestió retòrica, com un futur indeterminat, i, en canvi, vostès en el que es focalitzen és en gestionar l'autonomia, i, finalment, en demanar almoïna a l'Estat, en demanar més competències i més finançament; és a dir, lo de sempre, el pujolisme de sempre. Aquest és el seu comportament polític real: retòrica independentista i praxi autonomista. I escolti'm, això davant d'un estat que, com els deia, recentralitza, reconstrueix el règim, tapa la corrupció i el terrorisme d'Estat del senyor X; es negocia venda d'armament contínuament com un dels instruments importants de finançament de l'Estat, etcètera. Escolti'm, si abans ja teníem motius per exercir l'autodeterminació i la independència, en aquests moments segurament encara en tenim més.

Senyor Pedret, davant d'un estat que vostè diu que és un instrument neutre, virginal, angelical i democràtic. Per nosaltres, efectivament, l'Estat és l'instrument del règim del 78. El conjunt d'actors, d'entramats i d'interessos del règim del 78 utilitzen l'Estat en el seu interès per tal de produir-se i reproduir-se.

I, senyor Parés, vostè abans ha fet trampa. Escolti'm, la taula de diàleg no contempla l'autodeterminació. Vostè ho sap perfectament. Per tant, ens estan enganyant. Ens estan portant a vendre. Votar què? Què és el que ens deixaran votar? Sobre què podem dialogar? Sobre l'exercici real de l'autodeterminació és evident que no, eh?

Per tant, aquesta taula de diàleg, senyors i senyores d'Esquerra Republicana i Junts per Catalunya, només serà útil si prèviament aquest Parlament i aquestes institucions exerceixen la sobirania; si retornem a la mobilització social i a la desobediència civil; si ens reapropriem dels recursos públics, dels béns comuns i actuem amb sobirania i amb control del territori, i si reactivem el conflicte polític amb l'Estat. Només d'aquesta manera, des de la ruptura, des de la unilateralitat, i exercint la sobirania i l'autodeterminació, efectivament podrem donar utilitat a un marc de diàleg a l'Estat i a nivell internacional que ens porti, això sí, a la independència.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Daniel Serrano. Endavant.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidente. *Conseller*, diputados, diputadas, el señor Costa ha comenzado su intervención utilizando la técnica del ventilador. Lo que le pasa al señor Costa es que le falta mirarse delante del espejo y ver que realmente él también ha acabado salpicado, porque detrás de la enumeración de casos de corrupción, de terrorismo de estado que ha hecho en su intervención, se le ha olvidado enumerar también los casos de corrupción del señor Pujol y de su partido político, de los cuales ustedes son herederos, por muchos disfraces nominativos que se quieran poner. Por mucho PDECAT, por mucho Junts per Catalunya, con coma o sin ella, ustedes son los herederos de Jordi Pujol y de su partido político.

Por tanto, señor Costa, es peligroso utilizar la técnica del ventilador. Y yo creo que cuando uno sube a una tribuna tiene que ser un poquito más riguroso y tener también un pelín más de pudor.

Obviamente, nosotros no compartimos la moción, porque simplemente es literatura de ficción, muy apreciada en otros ámbitos, pero que sorprende que usted se haya visto con el ánimo suficiente de defenderla sin sonrojarse demasiado. Y le digo esto porque, por mucho que ustedes quieran negar la verdad y enterrar la verdad, la historia de la Constitución del 78 es una historia de éxito; una historia de éxito compartido, con concesiones y cesiones por parte de todo el mundo en beneficio del proyecto común y de los ciudadanos que integramos la nación española.

Una historia de éxito que solo ha tenido un problema, su deslealtad, porque ustedes serán para siempre la historia de una traición. Y, como consecuencia de esta tradición, cierto es que hay que revisar la Constitución y especialmente el estado autonómico, pero no en el sentido que usted quiere. Por tanto, estese tranquilo en esa travesía que nos ha descrito, porque lo que a usted le gustaría no va a llegar.

Pero lo más sorprendente de todo es que con esta moción parece que sus únicas preocupaciones y prioridades son las competencias en lugar del virus y sus graves consecuencias. Y el problema de la gestión del Covid-19 en Cataluña no han sido las competencias, sino la incompetencia y, desgraciadamente, el Govern de Catalunya, que usted apoya, ha dado muestras y da muestras alarmantes de incompetencia.

Obviamente, cada uno tiene sus legítimas prioridades. Ustedes sigan con las suyas, ¿eh?, que son las competencias, que nosotros seguiremos denunciando la incompetencia del Govern, porque está en juego la salud y el bienestar de todos los catalanes, y eso es lo que a nosotros nos preocupa realmente.

Los problemas de Waterloo no son los problemas de los catalanes. Aquí existen otras prioridades, pero, al menos, tengan la sensibilidad de disimular las suyas en estos graves momentos. Porque –insisto– su moción es pura ficción. Pero, lamentablemente, la incompetencia del Govern es real y tiene consecuencias muy negativas en la vida diaria de todos los catalanes.

Muchas gracias, presidente; diputados, diputadas.

El president

Gràcies, diputat. I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té un torn de nou el diputat senyor Josep Costa.

Josep Costa i Rosselló

Gràcies, president. En aquesta moció teníem una esmena només del Grup Republicà, que hem intentat transaccionar; agrair-la. En tot cas, l'esmena demanava o feia referència a la mesa de diàleg o a la necessitat de reunir aquesta mesa de diàleg. Nosaltres varem proposar una transacció que ens remetia a la moció que varem aprovar en aquest Parlament el mes de febrer –si no ho recordo malament– sobre una mica la metodologia i els principis d'aquesta mesa de diàleg, i no ens hem pogut posar d'acord. És evident que tenim matisos a l'hora d'entendre, diguéssim, la viabilitat i la utilitat d'aquesta mesa, si no té unes certes garanties i una certa metodologia prèviament acordada.

Aprofitaré el temps que tenc per dos referències clares, dos respostes també en es grups. Efectivament, la liquidació de l'autogovern justifica la independència, és la causa justa de la independència de Catalunya. Per això parlam tant de com s'ha liquidat l'autogovern i com s'ha traït l'esperit de la Constitució del 78, i com han fracassat tots els intents de reformar l'Estat, i encara em fa certa gràcia que aquí es parli de federalisme en aquest moment i després de tot el que ha passat.

M'ha interessat la defensa que fa Ciutadans de la gestió de González, perquè un partit que vol apuntalar el règim ha de, diguéssim, defensar un dels puntals del règim; és normal que ho facin. Per tant, és interessant i clarificador.

I, finalment, bé, també una referència que feia a la LOAPA. Efectivament, el Tribunal Constitucional va declarar inconstitucional la LOAPA per raons de forma i la va aplicar durant vint anys en la seva jurisprudència. Aquesta és, diguéssim, el resum de tot això.

I, en tot cas, bé, a mi... Hi ha hagut una certa transversalitat en parlar-me de Pujol i de la història de l'autonomia. Jo dir-los..., els faré una confessió: jo soc independentista d'esquerres des dels quinze anys, eh? I, per tant, Junts per Catalunya és la força en què també conflueixen la gent que pensa com jo mateix i que no han votat mai Convergència.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les actuacions en matèria d'habitatge arran de la Covid-19

302-00215/12

Continuem amb el següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les actuacions en matèria d'habitatge arran de la Covid-19, moció presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per defensar-la, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Ibarra.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, president. Conseller, diputades i diputats, els presentem avui... (*L'orador es treu la mascareta.*) Perdonin, la mascareta ja... Els presentem avui una moció amb acords concrets per reorientar l'acció del Govern de la Generalitat en l'àmbit de l'habitatge, en un aspecte molt determinat: els ajuts al lloguer per a les persones afectades per la Covid-19. Quan vam fer la interpellació que precedeix aquesta moció, dèiem que per a moltes famílies la pandèmia no sols havia estat un problema de salut, sinó que havia estat, i és encara també, un greu problema econòmic. I davant d'aquesta realitat cal que els governs, que les administracions reaccionin, i ho facin

atenent la necessitat de les famílies amb rapidesa, amb eficàcia i sense deixar ningú desproveït dels recursos bàsics, i és evident que l'habitatge és una necessitat bàsica i essencial.

Anomenàvem en la interpellació els recursos socials que el Govern d'Espanya ha articular perquè ningú en aquesta crisi quedi enrere. Recursos que, a més, es perllongaran en el temps, perquè som conscients que la situació no es resoldrà ni en poques setmanes ni en pocs mesos. Recursos tan importants com l'ingrés mínim vital i com els diferents ajuts específics en àmbits concrets, també en el d'habitatge. I, en aquest sentit, hem de posar en valor que, a banda del traspàs dels més de 57 milions que corresponen a Catalunya del Pla estatal de l'habitatge, es va crear una partida del Fons de contingència de 7 milions d'euros, dels quals 14 milions i mig d'euros van arribar a casa nostra.

Aquests fons anaven destinats a crear una línia d'ajuts per a les persones afectades per la Covid-19, concretament els llogaters que com a conseqüència de l'impacte econòmic de la pandèmia tinguin problemes transitoris per poder fer front al pagament del lloguer. El Govern de la Generalitat va convocar aquests ajuts, i ho va fer el 12 de maig, amb la mateixa quantitat que havia arribat del Govern d'Espanya, 14 milions i mig d'euros. Ni un cèntim més. I el 29, a causa de la quantitat de sol·licituds, va decidir suspendre'ls cautelarment. Així, tal qual, suspendre's. Segons deien, fins que poguessin valorar i saber si era suficient la partida pressupostària.

De fet, el mateix conseller Calvet en la interpellació ja ens va avançar que la partida inicial dels 14 milions i mig d'euros no seria suficient. Ens deia que segurament se'n necessitarien 60, de milions, per després, en la següent frase, dir-nos que el Govern de la Generalitat hi destinaria 5 milions, 5 milions d'euros que sumats als 14 milions i mig de l'Estat, extraordinaris que van arribar, fan 19 milions i mig. Però és que se'n necessiten 60. I què fem amb les necessitats que falten per atendre, que corresponen als més de 40 milions que no hi són?

El Govern acaba escudant-se sempre en allò que no arriba de l'Estat, com si fos una simple gestoria que l'únic que fa és repartir el que li donen, i no és això. Ja els ho vam dir en la interpellació. El Govern té competències i té recursos. Per això, en la moció que els presentem, els demanem que s'aixequi la suspensió de la convocatòria als ajuts de lloguer i els demanem que es doti dels recursos necessaris per fer front a aquesta demanda. I ho fem perquè creiem que el Govern ha de fer l'esforç necessari en aquest moment, perquè té possibilitat de fer-lo, de no deixar ningú enrere, de no deixar ningú sense els recursos necessaris per fer front al pagament del seu habitatge. Demanem que prioritzin l'habitatge com a necessitat bàsica, com ho és, dels catalans i catalanes. Però en la moció no només plantegem la necessitat de fer efectius els ajuts convocats; també plantegem la necessitat de reforçar les oficines locals d'habitatge amb més recursos humans i materials per fer front a l'allau de sol·licituds i de consultes que tenen mitjançant ampliació dels convenis signats amb els ajuntaments.

Els ajuntaments estan tenint un paper clau, en aquesta crisi. Abans, la meua companya Marta Moreta en parlava. Dotar-los de millors eines i de millors recursos és fonamental perquè puguin atendre millor els veïns i veïnes.

I, per últim, plantegem en la moció la necessitat de mediació. Per un costat, la necessitat de dotar-se d'un instrument de mediació vàlid i eficaç entre propietaris i llogaters, per resoldre els conflictes que puguin sorgir i evitar la seva judicialització. I, per un altre costat, plantegem la necessitat que tothom porti la seva part de responsabilitat social, i així demanem al Govern que lideri el diàleg amb la propietat, amb qui representa els petits i mitjans propietaris, però també els grans tenidors, perquè ara és més important que mai que els preus dels habitatges vagin amb relació al moment que vivim. Som conscients de la dificultat de fer-ho, però si algú ho pot aconseguir és el Govern de la Generalitat.

En aquests moments d'excepcionalitat tothom ha de posar el seu granet de sorra, la seva part de responsabilitat social, i demanem, per tant, aquí un lideratge del Govern. Com deia a l'inici, l'habitatge és una necessitat bàsica de les persones, i amb la pandèmia n'hem estat més conscients que mai. Cal, doncs, que el Govern de la Generalitat prioritzï les polítiques d'habitatge i destini recursos materials i humans per fer i per garantir que tots els catalans i catalanes tinguin accés i puguin conservar el seu habitatge.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Per defensar les esmenes presentades, té la paraula en primer lloc, i en nom de Grup Parlamentari Republicà, el diputat senyor José Rodríguez. Endavant.

José Rodríguez Fernández

Gràcies, president. Primer de tot, voldria agrair a la diputada que ha fet la proposta la capacitat de negociació que han tingut amb la part que estarem d'acord, que és la part de mediació. De fet, és un tema que nosaltres com a grup hem «apretat» al departament en aquest sentit, hem insistit tant en la comissió com en les compareixences del conseller, hem presentat una proposta de resolució a la Comissió de Territori, i creiem, a més, que per la mediació s'ha d'apostar, però no s'ha d'apostar en el buit, sinó dotant de recursos les oficines locals d'habitatge, i, en aquest sentit, trobarà en aquest grup un còmplice i fins i tot un corcó amb el Govern perquè això es faci, i, per tant, l'hi agraiem i hi estem totalment d'acord i en la línia.

Sí que no estem d'acord en la resta de la moció i li votarem en contra. Per diversos motius. Primer perquè la Generalitat ja fa un esforç en aquest sentit, ja dota per ajudar al lloguer d'habitatges. En aquesta crisi de la Covid, la Generalitat ha aportat 10 milions d'euros per avançar els pagaments del lloguer de les persones que estan en vulnerabilitat, 10 milions d'euros. Per ajornar el pagament dels lloguers de les persones que estan en habitatges de l'Agència Catalana d'Habitatges hi ha invertit 3 milions d'euros. Per cobrir –i això és una partida que es va obrir en meitat de la crisi de la Covid– les persones grans que l'ajut estatal deixava fora al 2019, ha invertit 10 milions d'euros més. I en una partida extraordinària ampliem la dotació estatal en 5 milions d'euros. Això vol dir 32 milions versus 14,5.

Però estem discutint d'engrunes, estem discutint d'engrunes versus la necessitat. Vostè ens presenta aquí 14,5 milions d'euros, una aportació com si semblés un ajut extraordinari i fantàstic, quan el 2009 –el 2009– l'Estat donava a la Generalitat 150 milions d'euros en ajuts a lloguer, 150. Al 2019, en ajuts ordinaris, van ser 30 milions. Per tant, 14,5 per la crisi més greu que ha tingut el nostre país són engrunes, deixi'm que l'hi digui.

I, a més, estem gestionant engrunes, perquè hi ha problemes estructurals molt greus, molt greus, que depenen de vostès i dels governs que hi ha hagut a l'Estat. Hem enterrat 100.000 milions d'euros els darrers vint anys en desgravacions per la compravenda d'habitatges, l'hi recordo, 100.000 milions d'euros. I això és responsabilitat de vostès, del PP i dels governs dels partits que li van donar suport en aquella època. Cent mil milions d'euros.

També tenim un problema. La Generalitat, és veritat, si en percentatge de PIB estem invertint molt poc en polítiques d'habitatge, en percentatge del PIB, però no en percentatge del pressupost de la Generalitat. Resulta molt paradoxal un govern d'un territori que inverteix en percentatge del seu pressupost molt més que la mitjana europea, però en percentatge del PIB molt menys. Quan la pressió fiscal a Catalunya podria ser més alta, però és de les més baixes d'Europa, on està la trampa? Això que vostès mantenen, que és el dèficit estructural de finançament de la Generalitat.

Els darrers vint anys, 200.000 milions d'euros que no han tornat a Catalunya, de dèficit estructural.

I parlo d'engrunes i parlo de xifres tan altes perquè *el presidente* del Gobierno, el senyor Sánchez, va dir el 17 de març que injectaria 200.000 milions d'euros a l'economia espanyola, incloent ajuts a l'habitatge de lloguer, ajuts a les comunitats autònomes. No hi són, no se'ls ha vist. Només tenim promeses, només tenim promeses i vostès venen amb una partida d'engrunes, d'engrunes. Ens obliguen, a més, en un marc autonòmic a gestionar les engrunes. En són responsables vostès, són responsables vostès que l'habitatge sigui un problema estructural d'aquest país per la seva gestió, per les seves polítiques contínues. I venen aquí i ens demanen que sigui la Generalitat la que resolgui un problema estructural. Tenen vostès la capacitat d'aportar aquests recursos, d'exigir aquests recursos a Europa?

Però és que fins i tot en la gestió d'engrunes, la Generalitat és més eficient que vostès: 32 milions en ajuts extraordinaris durant tota la crisi de la Covid; vostès, 14,5, que tampoc sé molt bé com els han repartit, perquè 14,5 no sabem quin percentatge representa, perquè ni en població ni en PIB representem això.

Però, en aquest sentit, no ens trobaran al seu costat. En el de la mediació, on és responsabilitat de la Generalitat i té els recursos per fer-ho, hi estarem i serem corcò, però en condemnar-nos a gestionar un marc autonòmic d'engrunes i després fer-nos responsables d'això, no.

Gràcies, president.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Antoni Morral. Endavant.

Antoni Morral i Berenguer

Gràcies, president. Diputades i diputats, conseller Calvet, molt bon dia a tothom. Certament, com ha dit la ponent d'aquesta moció, la senyora Ibarra, la pandèmia colpeja, ens colpeja a tots. La crisi de la Covid és una crisi que ens colpeja a tots, però sense cap mena de dubte aquells sectors més vulnerables. I aquí el tema de l'habitatge és un tema important, en aquest context. Ja era una situació d'emergència abans de la crisi de la Covid, ara encara ho és més. Per tant, això obliga totes les administracions a unir esforços, a incrementar tot el que són els recursos possibles per fer front a aquesta situació.

En aquesta moció, agraïm les esmenes que han estat acceptades, en el punt cinquè i en el punt sisè de la moció, que, per altra banda, fan referència a accions i programes que el mateix departament ja està portant a terme, igual que en el punt 4, que hi votarem també a favor. És a dir, pel que fa referència, doncs, al que és l'increment de recursos a les oficines d'habitatge locals, que s'estan fent addendes per incrementar els recursos humans i tecnològics de les diferents oficines, com la interlocució amb els propietaris dels pisos de lloguer, els grans tenidors per evitar processos judicials innecessaris i per evitar i per afavorir –diguem-ne– un ajustament al que són els preus de lloguer, així com també promoure la mediació entre els propietaris i llogaters per ajustar també a les situacions concretes en cada un dels casos. Aquestes són propostes concretes de la moció que nosaltres votarem a favor, perquè les compartim i perquè d'alguna manera també s'estan portant a terme des del departament.

I, miri, senyora Ibarra, a nosaltres, de fet, ens agradaria molt poder votar l'1, el 2 i el 3, dels punts. De fet, desitjaríem poder-los votar a favor, però hi ha coses que no poden ser. Depèn en bona part de vostès, depèn en bona part de vostès i del Govern i del partit que representen i de les responsabilitats que tenen a Madrid, que puguem, doncs, fer front a aquests tres punts que vostès plantegen.

És cert, és un tema de recursos, un tema de recursos importants, de manca de recursos per fer front a una situació importantíssima, un problema que tenim, diguem-ne, al país i que d'alguna manera la Generalitat, el Govern de la Generalitat està fent esforços importants i els pateix a la vegada, perquè és conscient de la pressió i de la demanda que en aquests moments patim, i mostra d'això és que, en el període, diguem-ne, abans que hi hagués el confinament, el mateix conseller Calvet ja va avançar-se amb una bateria de propostes que d'alguna manera van ser molt útils per fer front a aquesta situació, el que va ser, doncs, la moratòria en el que són tots els llogaters en habitatges i locals comercials, també, que estaven de titularitat pública, les ajudes als majors de seixanta-cinc anys, les ajudes també a les dones maltractades i, per tant, van ser mesures que en aquest context es van portar a terme i es van activar molt abans que el Govern de l'Estat activés qualsevol altra mesura.

També en els fons de contingència s'han afegit 5 milions d'euros per fer front a aquesta situació. I certament, com comentava el portaveu del grup d'Esquerra Republicana, 14,5 milions d'euros d'una quantitat de 100 milions que l'Estat té per a tot l'Estat són molts pocs recursos. Tant és així que quan es van obrir les oficines de sol·licitud en deu dies es van fer 15.500 sol·licituds, que en el seu potencial econòmic representaven uns 64 milions d'euros. Per una raó de prudència, doncs, es va suspendre, òbviament, el que eren més sol·licituds, suspensió que volem aixecar, certament, però que, òbviament, això només és possible si l'Estat aporta més recursos al país, si aporta més recursos l'Estat, la Generalitat complirà amb el seu compromís del 30 per cent afegir-lo a aquesta quantitat.

Per tant, la responsabilitat d'aquests tres d'aquests tres primers punts és fonamentalment de vostès, que nosaltres la puguem votar a favor. Ans al contrari, seria una irresponsabilitat per part nostra.

Miri, amb tots els respectes, eh?, aquesta moció té un punt de deshonestia i, si em permet la paraula potser més dura, un punt de cinisme. Perquè, és clar, mentre vostès amb una mà escanyen per l'altra bufetegen exigint que el Govern pugui respirar, i això realment, doncs, és molt pervers –és molt pervers.

Per tant, nosaltres aquests tres primers punts no els podem votar. Perquè, d'alguna manera, ens agradaria molt poder-ho fer, però perquè això ho puguem fer, vostès han de fer el gest a través del seu Govern, compartit amb el grup de Podemos, perquè ofereixin més recursos per fer front a una problemàtica que certament compartim és molt greu en aquests moments.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula ara el diputat senyor Sergio Sanz.

Sergio Sanz Jiménez

Gràcies, president. Diputats i diputades... Nos encontramos con una moción que va sobre vivienda y sobre la crisis, sobre la necesidad de minimizar el riesgo a perder la vivienda que tienen aquellos conciudadanos más afectados por la derivada económica de la crisis sanitaria. Y como ya ha dicho la diputada Ibarra, pues, el día 18 de mayo anunciaron la convocatoria de ayudas al pago de alquiler para minimizar el impacto social de esta crisis y el día 29 suspenden la convocatoria por incapacidad de atender el aluvión de solicitudes, y lo que hacen es culpar a otras administraciones. Claro, ¿acaso no es de la Generalitat la competencia en materia de vivienda? ¿No tienen competencias en materia de protección social? Claro que sí.

Señor Rodríguez, ha dicho usted que no han solucionado desde el Gobierno de España el problema de la vivienda, pero es que la competencia en materia de vivienda es de la Generalitat desde el primer día, desde el Estatuto del año 80, desde el primer día ha sido la competencia... Y, además, entre su partido y sus socios de gobierno han gobernado estos cuarenta años: han estado unos, otros o los dos jun-

tos. Así que creo que en lugar de estar haciendo lo que hacen siempre de culpar a los demás, deberíamos ver lo que están haciendo ustedes. Pero, claro, es que ya lo dijo el *president* Torra: no está aquí para gestionar una autonomía. Y se ha visto, vaya si se ha visto que no están aquí para gestionar una autonomía.

Y antes de esta crisis ya estábamos viendo como en Cataluña crecían las ejecuciones hipotecarias y los desahucios mientras bajaban en otras comunidades autónomas, como Madrid o Andalucía. Y esto tiene que ver mucho con el esfuerzo de inversión que hace el Gobierno de la Generalitat. Ha dicho usted que aquí se invierte más que en el resto de comunidades autónomas. Oiga, coja los datos: en relación con el presupuesto del resto de comunidades autónomas, la Generalitat invierte aproximadamente el 0,6 por ciento del presupuesto en políticas de vivienda, mientras que la media en las comunidades autónomas es el 1,1 por ciento, es decir, estamos en la mitad de la media respecto a lo que invierten el resto de comunidades autónomas. Pero, claro, ya sabemos lo que hacen ustedes: siempre es echar la culpa a los demás.

Pero no, hay que empezar a asumir que Cataluña tiene que invertir más en políticas de vivienda. Por eso, hemos reclamado nosotros tantas veces que se inviertan 1.000 millones de euros durante una década, 1.000 millones de euros al año durante una década para las políticas de vivienda, cosa que este Parlamento aprobó el año pasado con el apoyo mayoritario de los grupos de esta cámara.

Pero el Govern ha seguido invirtiendo pocos recursos en políticas de vivienda, a pesar de que son fundamentales para el bienestar y el progreso social, igual que la educación o la sanidad. Y así estamos: con un parque de vivienda insuficiente, sin recursos para poder rescatar a personas que ven mermados sus ingresos y corren el riesgo de perder su vivienda, porque el Gobierno autonómico está gestionado desde la apatía y la incompetencia, porque el Gobierno autonómico lo que prefiere es aprovechar la crisis para continuar responsabilizando del malestar a eso que llaman «l'Estat», olvidando que aquí el estado son ustedes; concretamente, la parte descentralizada del estado que se tiene que encargar de las políticas de vivienda, de las políticas de sanidad, de que todo esto funcione, para que no haya personas desprotegidas socialmente.

Pero ya conocemos sus prioridades: ¿Que hay que dar 20 millones de euros a TV3? Mañana mismo. Ahí España no..., vamos, ningún problema. Ahora, ¿que hay que rescatar a las personas que no pueden pagar el alquiler? «Espanya ens roba.» Eso es lo que hacen ustedes, continuamente. Y esto, señorías, no puede continuar así: se está jugando con el bienestar de millones de personas en una situación de crisis, y vemos que siguen con la cantinela esta, pesada, inútil, que no nos lleva a ningún sitio más que a la pobreza de muchos ciudadanos que lo están pasando mal y a los que ustedes..., supongo que como pasa con este Gobierno, que solo miran a una parte de Cataluña y no a toda la sociedad con toda su complejidad.

Y son personas que tienen una vida que es aquí y ahora, que tienen necesidades materiales y que no pueden soportar más las ensoñaciones patrioterías de los que ven mucho español en TV3, los que consideran que aquí se habla mucho español y que consideran que ocuparse de la sanidad no es ocuparse de lo fundamental.

Dicho todo esto, vamos a apoyar toda la moción que ha presentado la diputada Ibarra. Le agradecemos que haya aceptado nuestra enmienda al punto 5. Lamentamos que no haya aceptado la enmienda al punto 6, en la que proponíamos incentivar una bajada inmediata de las rentas de los alquileres a través de un incentivo fiscal temporal y hayan preferido confiar en la interlocución de este Gobierno con asociaciones de propietarios.

Como estamos convencidos de esa medida, hemos presentado una propuesta de resolución, que ya está registrada, para poderla debatir con mayor detenimiento e intentar, pues, convencerles para la próxima ocasión. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Acabo ya pidiéndole al Gobierno de la Generalitat que aterrice de una vez en la realidad y que deje de culpar a otras ad-

ministraciones de que no solucionen aquello que es responsabilidad suya, porque se lo deben a los ciudadanos.

Gracias.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. I ara, per fixar la seva posició, té la paraula en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem la diputada senyora Susanna Segovia. Endavant.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies. Jo volia començar la intervenció fent un recordatori, i és que qui té la competència d'habitatge a Catalunya és la Generalitat de Catalunya, perquè a partir d'algunes de les intervencions que hem sentit sembla que no és així, que efectivament, sembla que la Generalitat de Catalunya no té les competències en habitatge. Tant que demanem tenir més capacitat de fer i que no hi hagi recentralització, i ara resulta que de tot el problema de l'habitatge en té la culpa l'Estat, quan la competència la té la Generalitat de Catalunya, i és un recordatori senzill, molt senzill.

I la competència és un tema de recursos, sí, però no només. També és un tema de regulació i de normativa. I, si volen, podem fer tot una llista per veure quins mecanismes pot tenir la Generalitat de Catalunya per aconseguir més recursos per destinar a les polítiques d'habitatge. Aquesta tarda tenim una interpellació i tindrem l'oportunitat justament d'intercanviar impressions amb el conseller, però tan senzill com posar en marxa la capacitat que té la Generalitat de sancionar pisos buits. Tan senzill com això. Quants expedients de sanció ha posat la Generalitat de Catalunya aplicant la 24/2015? És una manera d'aconseguir recursos, per exemple.

Parlem de prioritats. Quants diners? Quants habitatges i quants ajuts a lloguer es podrien fer amb els diners que es destinaran a l'ampliació de la C-32? Si volem parlar de prioritats polítiques, per exemple. Que la Generalitat, que és qui té les competències en habitatge l'única resposta que tingui sempre sigui tirar pilotes fora demostra que no té la capacitat de donar resposta al problema d'habitatge que està vivint Catalunya. Li estem dient des de fa molt de temps.

És que a mi, per part dels grups del Govern, el que realment em faria pensar molt és revisar les propostes d'habitatge que els seus grups van portar al Ple de reconstrucció. «En serio» això és tot el que tenen a proposar per fer front a l'emergència habitacional i per a la reconstrucció i el dret a l'habitatge de les persones que viuen a Catalunya a partir de la pandèmia que hem passat? És que potser les hauríem de revisar, però jo no sé si en són conscients. Si és que la moció que els hi ha presentat el Partit Socialista de Catalunya pràcticament els feia un favor, perquè aquells punts que hi estan tan indignats i que no hi pensen votar a favor vostès perquè diuen que això és carregar la Generalitat amb la competència que té, és que ni tan sols entren en quantificar. O sigui, no els han fet ni una quantificació.

O sigui, és que realment és tan difícil entendre que no puguin votar a favor d'uns punts que diuen... És que els hi llegiré, perquè jo després de sentir les intervencions que he sentit... «Posar els mitjans necessaris per valorar i tramitar amb celeritat les sol·licituds presentades segons la convocatòria publicada d'ajuts» –tal, qual–, «garantint l'acompanyament a les persones que hagin presentat sol·licituds per tal que no quedin fora per errors formals de presentació». Quina culpa d'això té l'Estat espanyol? O sigui, quina culpa d'això té l'Estat espanyol perquè diguin que no voten a favor d'aquest punt perquè l'Estat espanyol és recentralitzador i hi ha un dèficit fiscal? És una cosa tan bàsica...

Si nosaltres el que anàvem a fer era una crítica a la moció del PSC, però bàsica, perquè és molt senzilla. Perquè són mesures que són tan de Perogrullo –amb perdó–, que era evident que el que buscaven era el màxim suport possible d'aquesta cambra a aquestes mesures. Perquè és que és pràcticament impossible, votar-hi en

contra. I sembla que els grups de Govern votaran en contra de coses tan senzilles com aixecar la suspensió publicada el 29 de maig que allarga el termini per poder presentar noves sol·licituds. Si el mateix conseller va anunciar que hi destinaria 5 milions extres. Els 14,5 milions són extres als dels recursos del pacte d'Estat. Extres, nous d'aquest any. Potser quan faci la comparació el diputat amb els anys anteriors... Faci la comparació dels diners que ha destinat la Generalitat de Catalunya a ajuts al lloguer i veurà com la línia va fent així. (*Veus de fons.*) No, no és cert.

Totes les famílies que es van quedar fora dels ajuts de lloguer l'any passat que s'han organitzat precisament per denunciar que es van assabentar quan acabava l'any que s'havien quedat fora dels ajuts de lloguer. Entre elles, les persones més grans de seixanta-cinc anys. És que la convocatòria que surt ara no és una convocatòria de dir «uau, ens hem pensat com podem atendre la gent gran», és per pal·liar les mancances de la convocatòria de l'any passat.

O també em poden explicar per què ha caigut com a punt per accedir als ajuts de lloguer el fet de ser víctima de violència masclista. Perquè això també ha caigut dels requisits. Ja no computa, diguem-ne, ja no dona més punts el ser víctima de violència masclista per accedir als ajuts de lloguer. Per què? O sigui, hi ha una quantitat de coses que es poden fer a la Generalitat de Catalunya i que no són només de recursos, que també és de normativa, que, honestament, no entenc el vot dels grups de govern a aquesta moció.

I també vull aprofitar que estem aquí per adreçar-me al Partit Socialista i també a la resta de grups. Hi ha un gran repte que tenim i és la regulació dels lloguers. I això està a l'acord de govern, i el ministre Ábalos va dir el mes de març que ho treballarien per l'estiu. Entenem que la pandèmia ho pugui haver endarrerit, però, honestament, creiem que cal el compromís de tota aquesta cambra per avançar en la regulació dels lloguers, que és una mesura estructural, i no només mesures palliatives.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent té la paraula la diputada senyora Maria Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Bé; bon dia. La veritat és que suposo que a la gent que ens està veient també li fa vergonya com a mi aquest debat. Que si és culpa de l'Estat, que si ara és culpa de les competències de la Generalitat... Potser és més una qüestió de plantar-li cara al poder immobiliari, a l'especulació urbanística i a l'especulació turística. Aquesta proposta, sí, és evident que se li ha de votar a favor. A veure, es van obrir uns ajuts per ajudar la gent que no podia pagar el lloguer perquè es trobava en una situació complicada, després de la situació d'emergència sanitària, i al cap de no arribava ni un mes, doncs, per l'allau de sol·licituds, va i se suspèn aquest ajut. Això sí, els pressupostos que van aprovar conjuntament Catalunya en Comú Podem amb Esquerra Republicana i amb Junts per Catalunya destinen 48 milions d'euros al Circuit de Catalunya, a la Fórmula 1. La veritat és que és una qüestió de prioritats polítiques, i aquí veiem que el dret a l'habitatge no és una prioritat política.

De fet, si ens hi parem a pensar en termes econòmics, perquè abans deien: «No, és que la competència és de no sé qui, és que l'Estat li ha donat 14,5 milions. No, és que ara a més a més s'han afegit 5 milions, és que clar, no tenim diners...» Mirin, traslladin la responsabilitat als propietaris privats. I d'aquesta manera, no s'hauran de gastar diners. Com es fa, això? Doncs, molt fàcil: si una persona va a demanar un ajut per pagar el lloguer d'un lloguer de mil dos-cents euros, doncs, se li haurà de pagar una quantitat. Si tu li dius al propietari que el preu del lloguer, com a màxim, pot ser de sis-cents euros, doncs, segurament els ajuts que s'ha de donar a aquesta persona són molt menys.

I part de la responsabilitat li traslladaràs al propietari o la propietària. No a un petit propietari, no, estem parlant de grans tenidors. També de petits propietaris, evidentment, perquè el que no pot ser és que els lloguers estiguin a aquests preus. Algú ha anat a buscar-se un contracte de lloguer? Entre els requisits que et demanen i el que val el lloguer, no pots accedir a un lloguer per viure. I, per tant, aquesta situació s'ha d'abordar, s'ha d'arreglar. I sembla que estem discutint, a veure qui ho fa primer, a veure si regula primer els preus l'Estat, a veure si regula primer els preus la Generalitat... Mirin, aquesta cambra ho va intentar. I amb els únics que va intentar pactar la regulació del preu del lloguer va ser amb les agències de la propietat immobiliària. Tots els moviments socials en contra. A veure si ho aconseguim.

El president

Gràcies, diputada. I finalment, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies; gràcies, president. Bé, és evident que amb la crisi sanitària ha vingut al darrere una crisi econòmica. I, amb la crisi econòmica, el que fa és accentuar-se el problema de l'habitatge. Problema que ja veníem arrossegant de l'anterior crisi iniciada el 2008 i que havíem, hem desaprofitat. Com a Generalitat, hem desaprofitat oportunitats. Oportunitats com? Doncs, amb sis anys de recuperació econòmica i dels quals, doncs, la Generalitat, durant quatre anys, va optar per no tenir pressupostos i, per tant, no poder dotar determinades polítiques que havien de ser estructurals.

I evidentment, el no haver fet política estructural d'habitatge, comporta que els problemes que es van encetar el 2008 continuen arrossegant-se el 2019. I, a la que tenim una nova crisi pel davant, aquests problemes, evidentment s'accentuen. I el que no podem fer, el que no pot fer el Govern, és donar l'esquena a aquestes necessitats, donar l'esquena a aquelles persones que esperen i confien que l'Administració els pugui donar un cop de mà en el moment en que passen una situació complicada.

Davant d'aquest fet, ara en aquest moment entenem que hi han dos actituds. Ja hem vist l'actitud del Govern, l'actitud dels grups que donen suport al Govern, que és treure's les puces de sobre. La culpa és de Madrid, la culpa és dels altres i ja s'espavilaran o ja ho arreglaran.

Però hi ha d'haver una altra actitud, que és la d'intentar posar-hi remei. I aquesta és la que creiem que pretén la proposta de resolució, intentar posar-hi remei. Que votarem favorablement, a més a més perquè, s'ha dit i s'ha reiterat, precisament és la Generalitat la que té competències en matèria d'habitatge i té competències, també, en matèria de política social. Per tant, no ens serveix donar les culpes als demés, sinó que, el que cal fer és veure què podem fer per intentar ajudar aquests catalans i catalanes que tenen dificultats per poder pagar el lloguer.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I, en darrer terme, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula de nou la diputada Ibarra. Endavant.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies. Bé; dispenso de poc temps. Miri, senyora Segovia, és veritat, són propostes molt senzilles. Però precisament les vam posar perquè ens temíem que ni aquestes propostes tan senzilles el Govern les portés a terme. I per això les vam posar, per poder-les votar. Evidentment, hem acceptat algunes esmenes i els hi agraeixo als grups que les han presentat i que, doncs, hem pogut al final arribar a l'acord. Però algunes altres no.

I no tindrè temps de desmuntar les dades falses que ens donava el senyor Rodríguez en la seva intervenció. Ens parlava dels 32 milions d'euros extraordinaris que hi posa la Generalitat, o que posa el Govern de la Generalitat. I és fals, no posa 32

milions extraordinaris. De fet, són línies d'ajuts que ja existien i l'únic que ha fet és avançar aquests ajuts. I hem de recordar que, per part de l'Estat, ja s'han ingressat els 57 milions, ja fa temps que es van aportar els 57 milions que corresponien, del Pla estatal de la «vivenda». Els 14 milions i mig d'euros, senyor Rodríguez, ens deia que eren engrunes. Doncs, si són engrunes 14 milions i mig d'euros, què en dirà dels 5 milions que posa el Govern?

Els ho vam dir en la interpellació i els ho hem repetit: el Govern de la Generalitat té competències en habitatge i té recursos propis i els que li venen, també, de l'Estat. Parlàvem dels 57 milions, parlàvem dels 14 milions, i parlem també dels 3.200 milions. Serà capaç, conseller, de poder obtenir 40 milions, que són els que falten, per als ajuts ja presentats en aquesta convocatòria, per fer front a les necessitats d'habitatge d'aquests 3.200 milions? Per tant, no és una qüestió de recursos, sinó una qüestió de prioritats. I el que és deshonest, senyor Morral, i el que és cínic, és defugir les seves responsabilitats, les seves competències, i deixar la gent sense la possibilitat de fer front a les despeses d'un habitatge. Per aquest Govern, l'habitatge no ha estat mai una prioritat, tot i tenir competències.

Sembla que s'acaba la legislatura i arribarà el moment de fer balanç de la seva gestió. I el balanç no és bo. Aquest Govern suspèn i suspèn també en habitatge.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre política industrial

302-00216/12

Acabat aquest debat, passem al següent punt, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre política industrial, formulada pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Per exposar-la té la paraula el diputat senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Diputades, diputats, conseller, la crisi del coronavirus ens ha dut a una nova crisi econòmica i també social. Just enmig d'aquesta crisi sanitària, al Parlament vàrem aprovar els pressupostos pel 2020, amb la qual cosa, tenint en compte que ni el 18 ni el 19 n'hi havien hagut, ja era una fita important. Però tothom va reconèixer que aquells pressupostos quedaven absolutament desfasats amb la situació que estàvem vivint en aquell moment i la situació que vindria a partir d'aquell moment. Per tant, el primer que fem en aquesta moció és posar en relleu allò que crec que tots ja sabem i que ja hem dit, i que fins i tot ja hem acordat en altres iniciatives, que és dir, escolti'm: cal reformar aquests pressupostos i, a més a més, apuntar dues línies que nosaltres entenem que han de ser prioritàries per la reforma d'aquests pressupostos; és més política social, però també més impuls de l'activitat econòmica per permetre reactivar l'economia i per tant, també millorar el benestar del conjunt de la ciutadania, a partir del creixement i de la creació d'ocupació. Aquest és el primer punt d'aquesta moció.

El segon punt fa referència més específica a l'àmbit industrial. Per què a l'àmbit industrial? Perquè és l'àmbit econòmic que té més pes sobre el creixement de l'economia catalana. I que passa –ja passava l'any passat– per alteracions que encenen, com a mínim, el llum groc d'alarma per dir: prestem atenció al sector industrial, perquè hi ha coses que no acaben de funcionar. L'economia creix, però el sector industrial creix menys que l'economia. I per tant, hi han elements preocupants. Amb la crisi del coronavirus, això s'accentua i en les últimes setmanes, amb la crisi per

l'anunci de la marxa de Nissan, és un cop important al sector de l'automoció, sí, però també al conjunt del sector de l'economia.

Tenim eines, com és el Pacte per a la indústria, signat el 2017. Pacte per a la indústria que no havia tingut pressupostos, perquè es va aprovar el 2017, quan ja estaven aprovats els pressupostos del 2017. No hi van haver pressupostos el 2018, no hi van haver pressupostos el 2019 i hi han pressupostos el 2020. Per tant, entenem que és important, pressupostos del 2020 que, precisament, en el programa de suport a la indústria, pateixen un retrocés amb relació a la dotació pressupostària que hi havia l'any 2017, no?

I, per tant, entenem que és important complir els compromisos pressupostaris del Pacte per a la indústria en aquestes especials circumstàncies. Però també fer balanç, fer balanç del compliment del pacte i fer balanç de l'execució pressupostària d'aquest pacte.

Vam parlar també, vam apuntar també, amb relació a la revolució industrial en la que estem immersos, la de la indústria 4.0, la de la internet de les coses, la de la robòtica, la de les tecnologies. I, en aquest sentit, entenem que s'ha de fer un esforç important en aquest sentit. I, home, un dels programes d'iniciació cap a la indústria 4.0 que va ser convocat va ser esgotat d'una forma bastant immediata. Això és un bon senyal, perquè vol dir que té èxit, però també ens diu: escolteu, doncs, segurament hem de fer un esforç més important en aquest sentit. I això, a més a més, es posa en relleu amb la crisi de Nissan, on es posa l'accent en que precisament aquesta transformació cap a la indústria 4.0 pot ser una sortida per a les indústries auxiliars que donen servei a Nissan, no?

Parlem, també, del Programa de suport a la mobilitat i automoció, dotat pressupostàriament amb 2,9 milions d'euros –2,9 milions d'euros. La consellera, quan presentava aquest programa públicament, o en comissió, deia que, com a mínim –mínim, mínim–, se'n necessitaven 51, de milions d'euros, l'any 2020. Per tant, entenem que és important millorar el finançament d'aquest programa. I després, doncs, evidentment, quan hem sentit el conseller o el president, o el conseller d'Economia, dir: «Aquesta vegada no retallarem res», el mateix dia que aproven el Pacte pel coneixement, reorienten o reprogramen recursos de centres científics, els reorienten cap a Salut. No, escolti'm, retallin altres coses, però no retallin l'impuls a l'economia, que és una cosa principal.

I acabo: evidentment, com que els pressupostos són un joc de suma zero, si hem de destinar més recursos a Salut i hem de destinar més recursos a Economia, els han de treure d'algun lloc. I per això els diem, a l'apartat 3: treguin els recursos de polítiques identitàries, treguin els recursos del procés.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom, ara, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i per defensar les esmenes presentades, té la paraula la diputada senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

(L'oradora es treu la mascareta.) Això de l'obligatorietat... Gràcies, president. Bon dia, consellera; bon dia, diputats i diputades. Bé, el Subgrup Parlamentari del Partit Popular ens presenta una moció, una moció sobre política industrial que és un tema que treballem, o parlem des de fa moltes setmanes, segurament perquè molts grups, entre ells el que jo represento, doncs, creu que la política industrial hauria de tenir més pes en les polítiques d'aquest Govern. N'hem debatut a bastament, sobretot en tot el procés de tramitació pressupostària, en el que nosaltres crèiem, doncs, que no podíem mantenir les xifres que havíem tingut en els darrers anys.

Vull recordar que, l'any 2010 el pressupost d'indústria era de 167 milions d'euros i ara estem en 52. És a dir, que hi ha hagut una reducció important en deu anys,

justament quan hauríem d'haver fet inversions importants per ajudar, per exemple, entre altres coses, a fer la transformació del sector de l'automoció, no?, justament ara que fa unes setmanes la consellera ens presentava un pla d'automoció que, s'ha de dir, molt ben travat, molt rigorós, amb molta informació i amb propostes de futur. Però probablement això ho haurien d'haver fet abans, i hi hauríem d'haver invertit abans, per avui situar-nos en una altra posició. En tot cas, com que no podem tornar enrere, el que hem de fer és intentar, doncs, no repetir els errors.

I, per tant, posar més recursos en l'àmbit de la indústria. Les nostres esmenes en aquesta moció del PP que, d'entrada, doncs, ens semblaven bé, han anat una mica en aquesta línia. Per un costat, doncs, posar més recursos al sector de l'automoció. La consellera ens explicava el Pla Otto i ens plantejava 50 milions d'euros l'any. Nosaltres creiem que això és molt just i que, per fer una injecció i després dels deures que ens ha posat SEAT quan ahir presentava aquesta inversió dels 5.000 milions per al vehicle elèctric, però ens deia: «Administracions, facin vostès la feina i, per tant, inverteixin, també», doncs, crec que 50 es queda curt. Per això vam posar 125, que és una esmena que ens ha acceptat el Partit Popular, perquè això ens significaria 500 milions d'euros en quatre anys. Això ja comença a ser una xifra una mica seriosa, d'un país que vol ser industrial.

I, per tant, nosaltres aquí creiem que necessitem més ambició i, en aquesta reorientació i repriorització que ha de fer el Govern de la Generalitat dels pressupostos 2020 amb els recursos –entre altres coses– que vindran del Govern de l'Estat, ens sembla que aquesta hauria de ser una de les prioritats. I ja es va aprovar en una moció anterior del Grup Socialistes i espero que ara es torni a aprovar. Per nosaltres és clau posar més recursos. Al final, si creiem en les polítiques, es demostra posant recursos; no fent grans discursos, perquè les paraules se les emporta el vent. Així que, posem recursos al sector industrial. I ens sap greu que no hi hagi el vicepresident Aragonès perquè ell, que al final és el que acabarà negociant aquesta reorientació, aquesta priorització, ha de tenir en compte que si realment volem ser un país industrial cal posar més recursos, no?

Parlant amb el diputat Rodríguez deia: «Vols dir, 125 milions? No ens ho aprovaran això», no? Perquè és veritat que costa molt en aquest Govern treure-li un euro de més, però és veritat que aquest punt ja s'ha aprovat i espero, per tant, que avui es torni a aprovar i se li doni un impuls i que, després, en la modificació pressupostària, es faci cas del que diu el Parlament, tot i que tampoc és que tinguem moltes esperances perquè ja sabem aquest Govern, doncs, com menysté aquest Parlament, no? Però bé, si ho tornem a aprovar ja serà la segona vegada i tindrem una mica de més força.

També hem demanat una cosa, per nosaltres important, que és reduir el termini per presentar l'informe de compliment i execució pressupostària del Pla nacional per a la indústria, que a més la consellera coneix bé de la seva etapa anterior. Nosaltres creiem que és molt important que això es pugui fer ràpid i amb una mica més de celeritat del que demanava el Partit Popular. Entre altres coses, perquè el 2021 tenim la revisió del Pla nacional per a la indústria, no? I els sindicats, amb les notícies de Nissan, doncs, van fer un crit al cel dient: «Escolta, deixarem el pla nacional sobre la taula perquè, si al final acaben marxant Nissan, vol dir que alguna cosa, entre tots, no acabem de fer bé», tot i que és veritat que la decisió de Nissan la pren l'empresa i, per tant, també cal posar les culpes o les responsabilitats en qui les té, no? Però que és un tema que ens preocupa.

Creiem que aquest Pla nacional per a la indústria, que s'ha de revisar, s'ha de fer el més ràpid possible. S'han d'intentar cercar tots els acords i consensos i, sobretot, posar pressupost, eh? No com ens van fer o ens van mig enganyar fa tres o quatre anys, que sumaven tantes coses que al final ja no se sabia ni ben bé què hi havia en allà, no? Posem recursos si ens ho creiem. I, per tant, aquesta hauria de ser una de les nostres prioritats.

I una tercera esmena que hem proposat al Partit Popular, que també ens ha acceptat, és tot aquest embolic dels Feder, aquest desastre que Economia ha portat a terme en aquestes últimes setmanes, que és reassignar els recursos Feder a despesa Covid –quan li vindran 3.200 milions d’euros de l’Estat justament per a despesa Covid– i, per tant, dient: «Ja aprovarà el Govern un acord per garantir els Feder als centres de recerca –sobretot projectes de recerca, que són molts recursos– i als plans d’especialització territorial que impulsen els ajuntaments.» Bé, doncs volem que s’aprovi. Que tampoc té cap garantia, però com a mínim nosaltres ho intentem aprovar, perquè ens sembla que és just que sigui així. Per tant, hem volgut complementar una mica aquesta moció que esperem que es pugui aprovar i, sobretot, que el Govern després l’apliqui, que és el més important.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari Republicà, és el torn per a la diputada senyora Aurora Carbonell.

Aurora Carbonell i Abella

Moltes gràcies, president. Bon dia a tots i a totes. Sobre aquesta moció del Partit Popular sobre la política industrial, en gran part, no tota però en gran part, hi votarem a favor perquè hi estem d’acord, evidentment. Tenim un comú denominador sobre el que volem fer, sobre la política industrial, sobre el que ja està fent el Govern en aquest moment i sobre cap on volem anar.

La indústria és un component essencial de l’economia catalana, amb una llarga tradició, com bé sabem, fins a data d’avui. El pes de la indústria sobre el valor afegit brut de Catalunya és d’un 20,7 per cent. I, de fet, fins a l’arribada d’aquesta pandèmia continuava creixent, encara ara, i guanyant pes dins l’economia catalana durant el període 2013-2017. Malgrat tot, malgrat l’afebliment del comerç mundial durant el 2018, va continuar creixent en un 1,1 per cent. Així doncs, tenim un 20,7 per cent del pes de la indústria sobre el valor afegit brut i un 17,7 per cent de la manufactura, que situen a Catalunya sobre la mitjana de la Unió Europea, de la zona euro.

Tal com hem dit, d’una llarga tradició encara present però que, evidentment, hem de mirar cap al futur. L’ocupació de la indústria de la tecnologia alta i mitjana-alta representa un 6,8 per cent del total de l’ocupació. Per tant, és un percentatge important, que, a més a més, és superior a la resta de l’Estat i també a Espanya o a Itàlia. La nostra tasca, de fet, és garantir aquest futur industrial per a Catalunya.

Vull recordar les paraules, tal com ens recordava fa poc l’economista Miquel Puig, que deia: «Si volem seguir essent un país pròsper, és imprescindible que seguim essent un país industrial i, si volem superar la fragilitat de la nostra economia, hem d’augmentar el pes de la nostra indústria.» Així doncs, apostem per la indústria, apostem per sectors en els que excel·lim, i posar tota la infraestructura necessària, que és molta, perquè puguem seguir sent punta de llança de la nostra economia.

El 2017 –s’ha parlat abans, no?– es va aprovar el Pacte nacional per a la indústria i una part substancial del que demana aquesta moció del Partit Popular consisteix precisament en implementar diverses accions que venen recollides en aquest pacte, no?: garantir-ne l’execució pressupostària, informar-ne el Parlament i impulsar el pla sector de l’automoció i de la mobilitat, que ja es va presentar en aquesta cambra el passat dia 27 de juny. Per tant, aprovarem la majoria d’aquests punts que van en aquesta direcció.

En tot cas, volíem fer dos apunts. En primer lloc, hem de ser conscients que totes les polítiques de promoció industrial que s’han fet fins ara segurament no han estat suficients i, per tant, ara és un moment, segurament, per no desaproveitar aquest moment de represa. Ens cal apostar per una política industrial, per avançar cap a un model econòmic, sobretot un model econòmic sostenible, també, en la política

industrial, i una política, sobretot, d'alt valor afegit, que ens permeti competir en atracció, també en inversió i no basar-nos només en reduir costos laborals.

Així doncs, volem recuperar totes les eines que tinguem a la nostra disposició; continuar amb el desplegament, evidentment, del Pacte nacional per a la indústria i impulsar el Pla de mobilitat, per descomptat, però també impulsar un pla d'inversions estratègiques, entrant al capital de les empreses i assegurant que la inversió pública que es fa tingui un retorn també públic. De fet, això ens ha servit recentment d'exemple perquè no torni a passar el que ha passat precisament amb Nissan, que amb vint anys ha rebut fins a 74,5 milions d'euros només de la Generalitat i fins a 180 milions d'euros si comptem les transferències del Govern català i del Govern espanyol. Per tant, ens cal assegurar la vinculació i la condicionalitat del suport públic als projectes d'inversió multinacionals, per tenir també aquest retorn públic.

En segon lloc, els recursos. S'ha parlat molt dels recursos, falten molts recursos, evidentment, per fer una forta política industrial. Doncs, coincidim plenament en això, perquè, evidentment, més política social i impuls a l'economia. Ara bé, ens cal garantir aquests recursos per fer-ho, i això sí que ho hem trobat a faltar en aquesta ocasió. Gestió directa dels fons europeus de rescat, suspensió de les regles d'estabilitat pressupostària, límit del dèficit del deute, regla de despesa, garantir la liquiditat de la Generalitat..., necessitem recursos i, evidentment, necessitem infraestructures; sense infraestructures no podem fer una bona política industrial.

I per acabar, el tercer punt, en aquest sí que evidentment hi votarem que no, perquè fixin-se, la despesa que es fa en relacions exteriors prevista per al 2020 és de 18,9 milions d'euros, podem dir 19 milions d'euros. La inversió prevista i no executada per l'Estat arriba fins a 1.092 milions d'euros, l'import de l'IVA del 2017 que Montoro es va quedar i Montero encara no ens ha tornat és de 443 milions d'euros. Per tant, ja no parlem del dèficit de la xacra estructural del dèficit fiscal. Les oficines exteriors són un gran suport per a l'economia industrial i cal augmentar-les i les seguim defensant.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Teresa Pallarès.

Teresa Pallarès Piqué

Gràcies, president. Consellera, diputats i diputades, permetin-me que comença avui aquesta intervenció traslladant el condol a la família del treballador d'Iqoxe, en nom de Junts per Catalunya i en el meu propi, i també a tots els seus companys, treballadors que estan vivint moments molt complicats a l'entorn de l'empresa, però també de la indústria química a Tarragona, i això en absolut són notícies positives per al sector, i en particular enviar, diguem-ne, aquest suport a la família d'aquest treballador.

Mirin, en aquest hemicicle hi hem parlat moltes vegades de política industrial i crec que, amb tots els matisos que cada un dels grups hi posen, està molt clar que coincidim en que és una prioritat per al país i que probablement no té el pressupost, com també moltes vegades s'ha dit des del departament, que caldria per fer realitat aquesta política industrial. En primer lloc, coincidim que les economies industrials mostren més fortalesa davant la recessió, coincidim que suposen un impuls important en la recerca de la innovació, coincidim en que serveix per equilibrar balances comercials, però també coincidim en que sense cap mena de dubte es generen llocs de treball qualificats, estables i de qualitat. Però ara, aquesta crisi de la Covid que ens està afectant en aquests darrers mesos ens situa en un escenari incert i s'enfronta, segons les previsions de la Unió Europea, a una caiguda del PIB per sobre de l'11 per cent. Per tant, passem a un escenari molt més complicat.

Amb tot això, Catalunya és una de les poques regions que compleixen els objectius de la Unió Europea de fer que la indústria representi el 20 per cent del PIB. El pes del sector industrial avui en dia ja supera –ja supera– aquesta xifra. Sense cap mena de dubte, tots creiem que Catalunya és un país industrial i voldria evidenciar l'encert del Pacte nacional per a la indústria –ha sortit també en aquesta moció–, que va néixer la passada legislatura, que amb el consens d'aquest arc parlamentari però també dels agents econòmics i socials va saber trobar un marc referencial i un full de ruta per a la política industrial en aquest país.

Pel que fa a aquesta moció presentada, senyor Rodríguez, només volia començar dient que he estat agradablement sorpresa del to, la forma i les maneres de presentar-la. En molts punts coincidim, i ho dic precisament perquè és el mateix partit que el seu president, M. Rajoy, ja parlava de que l'independentisme havia «gripat» l'economia catalana i que per això va haver de desplegar el 155, per protegir-nos a nosaltres mateixos de tot això; el mateix president i el mateix grup, el Partit Popular, que no va tardar ni tres dies a tirar endavant amb el decret de fuga d'empreses, que això s'ha portat molt bé des del departament, després de l'U d'Octubre, i que, per cert, el mateix Govern progressista i Podemos encara ho ha tirat enrere.

Però, mirin, suposo que, donades les circumstàncies que estem vivint a Catalunya, el més intel·ligent és buscar punts de connexió i consens que ens ha proporcionat precisament aquest full de ruta del Pacte nacional per a la indústria, sense cap mena de dubte, amb un treball ferm i decidit des del departament que lidera la consellera Chacón, per tal de vetllar pel nostre model industrial, amb tot el que això comporta, fins i tot, molt sovint, amb la migradesa pressupostària que molts estem dient contínuament.

No és gratuït i cal reconèixer que, malgrat la pandèmia, el país continua sent una zona important d'atracció d'inversions al sud d'Europa, i això no és gratuït. Hi ha molta feina darrere, consellera, ho sabem, i és per això que podem celebrar l'anunci de SEAT però també la consolidació del Mobile per a l'any que ve a Barcelona.

Han acceptat, senyor Rodríguez, les esmenes del PSC; no hi entraré, la senyora Àlvia ho ha explicat perfectament. Només sàpiga que per part nostra ens abstindrem, estem absolutament d'acord amb els tres primers punts. Ens abstindrem en el punt *d* per coherència també amb el que vam dir i pel tema pressupostari. Tot i això, Junts per Catalunya no deixarà de demanar a vicepresidència aquests diners per tirar endavant el pla en aquest cas també de l'automòbil. Evidentment, en el punt dels Feder no han acceptat la nostra esmena, però no podem votar-hi en contra, per tant ens hi abstindrem, perquè estem absolutament d'acord amb que després d'aquesta reprogramació cal veure com establim mecanismes alternatius.

I, evidentment, no podem coincidir amb el punt tercer per un tema de model. No entraré a debatre'l ara aquí perquè va molt més enllà de la política industrial. Jo crec que en aquest episodi de dependència global s'ha vist molt clara la importància de les oficines d'acció exterior però també des del Diplocat per a aquella gent de Catalunya que estava a fora i va haver de tornar.

Amb tot això, estem en general molt d'acord amb el que plantegen en aquesta moció.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per fixar la seva posició a continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Martí Pachamé.

Martí Pachamé Barrera

Consellera, diputats, diputades, ens toca debatre sobre la moció presentada pel Grup Popular sobre la política industrial, i hem de dir, sobretot després de tot el que s'ha dit en els darrers dies i fins i tot les darreres setmanes, que aquesta moció deixa un regust de *déjà-vu*. De fet, molts dels punts que hem portat a votació ja han es-

tat votats, molts d'ells favorablement, en anteriors ocasions. No voldria dir que això semblés un retret al grup proposant, al contrari; el que demostra és que per molt que es diguin les coses i per molts acords que s'aprovin dins d'aquesta cambra, el Govern va a la seva.

El Govern sobretot ha de gestionar i, poca broma, gestionar més de 30.000 milions. I com ho fa? Per a exemple, un botó. El president Torra va i li promet al senyor Canadell, abans-d'ahir mateix, 2,5 milions d'euros per a les cambres, institucions que, com tothom sap, la consellera havia exclòs expressament del seu finançament públic. Haig de suposar que se li va quedar la cara de cartró de nina.

Recordo que el Pla de l'automoció estava pressupostat amb els fantàstics pressupostos aprovats per a aquest any amb l'escandalosa xifra de 2,9 milions d'euros. Què ha de pensar el sector de l'automoció, valorat pel Govern del senyor Torra i del senyor Aragonès en 400.000 euros més que el suport polític al nou delfí del «fugat a Waterloo», i perquè vagi deixant perles com les que ens té acostumats o perquè vengui les seves mascaretes a TV3?

I això es deuen preguntar què té a veure amb la moció del Grup Popular? Doncs, té a veure amb que el Govern no governa, no ha governat ni governarà Catalunya; sols ho utilitzen, malauradament, per als seus interessos particulars i partidistes, i sap greu. Sap greu, ja que ho estan fent enmig de la pitjor crisi sanitària i econòmica que hom ha viscut en els darrers cent anys. Sap greu, perquè aquest Parlament, de molt bona fe, ha posat –molts de nosaltres, la gran majoria– tots els seus esforços per assolir acords transversals per tal de sortir d'aquest atzucac el més ràpid i perdent les menys plomes possibles. Sap greu, ja que aquesta moció és una més d'aquestes accions que busquen el bé comú, la recuperació de l'economia catalana i molt ens temem que restarà, com la resta, el somni dels justos.

Els hem donat la mà, els hem dit per activa i per passiva que per reconstruir i per reiniciar el país compten amb nosaltres; que encara que hi ha diferències irreconciliables, pel bé del país farem el que sigui necessari. No ens cauran els anells. No hi ha esforç que tingui millor recompensa. No hi ha sacrifici amb més retorn que guarir vides i preservar el benestar dels nostres conciutadans.

Què hem tingut, a canvi, fins ara? Res. Bé, res, res no; s'han dignat a reunir-se amb nosaltres. I em sap greu dir que, tot i que ens hem reunit, tampoc tenim la sensació que hagi servit de molt més. Ahir els hi deien: han aprovat més de vint decrets llei i no han trucat a ningú de l'oposició; no han trucat ni per fer veure que demanaven la nostra opinió. Els vam donar més de 1.200 propostes en ocasió dels pressupostos. Ni una, ni tan sols una, en van acceptar. Ho hem tornat a fer quan ens hem reunit amb vostès. Ara sí. Però tampoc sabem si ha servit o no ha servit per a res. Vol dir que això és el que vol la ciutadania, ara, amb la que està caient?

És clar que estarem d'acord amb les propostes d'aquesta moció. Són propostes raonables, la gran majoria, i són assolibles. Com no podem estar d'acord amb garantir la total execució dels compromisos adquirits dins el Pacte per a la indústria, si ho anem demanant des de fa anys? Com no podem estar d'acord que es faci un informe si la transparència en aquest aspecte és la d'un vidre fumat i no tenim ni idea del seu compliment? Com no podem estar d'acord amb l'impuls de la indústria 4.0, augmentar les inversions a l'Idiada o garantir els fons Feder, si ho varem aprovar fa quatre dies en un altre ple? Com no podem estar d'acord que es deixin de malbaratar recursos preciosos amb els aparells ideològics del pseudoestat com el Diplocat o la TV3? Com no estar d'acord amb que el Programa de suport a l'automoció o la mobilitat tingui un finançament adequat?

Per cert, la sempre providencial SEAT se'ns va aparèixer ahir i ens han plogut del cel 5.000 milions. Esperem que les administracions estiguin a l'altura de les circumstàncies i es posin les piles, ja que oportunitats com aquesta no es produeixen cada dia. Per cert, i amb relació al reiterat eslògan que està sortint de que som la regió del sud d'Europa preferida per invertir, ho celebrem, eh?, i tant que ho celebrem.

Però també, llegint l'informe, hem de dir que va molt més enllà d'això. Dins aquest informe, i en el que sortim com a primers, hi han vuit regions espanyoles dins de les deu primeres. I Barcelona és la segona de les cinc ciutats espanyoles situades en els deu primers llocs en el mateix informe. Senyora Chacón, sense desmerèixer el primer lloc català: l'avantatge competitiu és Espanya.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn per al diputat senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, president. Diputats, diputades, conselleres, jo crec que el tancament de Nissan, segurament, ha accelerat un debat sobre indústria que ja anàvem tenint des de fa anys en aquest país. Recordo que el 2019 els EROs a la indústria van augmentar més d'un 70 per cent respecte a l'any anterior, i això vol dir que el tancament de Nissan ha sigut una notícia molt dura, o l'intent de tancament de Nissan ha sigut una notícia molt dura, però que el problema industrial ja el teníem al nostre país, que ja s'expressava en molts EROs que hem anat discutint en aquest saló de plens. I això vol dir una qüestió fonamental: que estem desmantellant progressivament sectors productius d'alt valor afegit. A mi m'agradaria recordar que a la Catalunya pre-Covid, a la Catalunya del 2019, el 17 per cent dels treballadors d'aquest país eren pobres, perquè havíem anat desmantellant sectors productius d'alt valor afegit, d'estabilitat laboral i de salaris més alts, i els havíem anat substituint per tota una sèrie d'economia precaritzada, quan no plataformes, *start-ups* que ni tan sols respecten la regulació laboral d'aquest país, etcètera.

I, per tant, que tenim un problema estructural que va més enllà de les notícies que puguem anar llegint i que tinguin més impacte mediàtic. I teníem els objectius clars, el Govern, i la Unió Europea, i l'Estat: calia reindustrialitzar Europa, calia reindustrialitzar Catalunya en base al coneixement, a l'aposta per la indústria del valor en I+D+i, en base a un creixement sostenible i, per tant, a una transició energètica i a una economia circular, i en base a un creixement integrador, que generi millors condicions laborals que l'economia no industrialitzada en el nostre país. I teníem un instrument clar, que és el Pacte nacional per a la indústria. Segurament pocs territoris tenen un instrument que pugui ser debatut en un saló de plens, i tots els grups parlamentaris hi estiguin d'acord i tots els sectors socials –sindicats, patronals– hi estiguin d'acord i sigui compartit pel Parlament i pel Govern. Per tant, teníem objectius i teníem un instrument, i no ha funcionat.

Quan, fruit d'aquesta moció i de les que vam presentar nosaltres, es presenti el balanç final del Pacte nacional per a la indústria, veurem que tenim incompliments, que tot allò que fèiem com a Departament d'Indústria més o menys s'ha continuat fent, però que tots els objectius estratègics s'han incomplert: els objectius estratègics que tenen a veure amb la indústria 4.0, incomplerts; amb la transformació industrial del nostre teixit productiu, amb la transició energètica i l'economia circular, incomplerts.

De fet, no hem complert ni allò que no costa diners, com és tenir una agència de recursos, tenir una nova llei de residus a Catalunya, tenir una nova llei d'economia circular que ordeni la gestió de residus en el nostre país i que permeti generar sinèrgies diferents en la nostra indústria. No hem complert ni allò que té a veure amb l'impuls legislatiu del Govern, amb allò que un ja no es pot escudar en les dificultats pressupostàries que hem tingut cada any, sinó que té a veure amb la voluntat política d'impulsar transformacions necessàries en el nostre país per part del Govern.

I no hem complert tampoc en I+D+i. Només cal veure els diferents informes de regions innovadores que publica la Unió Europea any rere any i veure que hem per-

dut més d'un 13 per cent en polítiques d'I+D+i en el nostre país des de l'inici de les retallades, que hem passat de competir en I+D+i amb el nord d'Europa i els centres productius europeus a competir amb l'Europa de l'est i la perifèria no industrialitzada d'Europa en deu anys. I crec que això és un greuge que ens costarà molt remuntar en aquest país.

Compartim la necessitat de desplegar ambiciosament el pla de l'automòbil –i amb això ja acabo–, perquè, igual que amb el Pacte nacional per a la indústria, tenim tots els elements: tenim acord polític, tenim acord entre el Parlament i el Govern, tenim diagnòstics i objectius clars de què necessita la indústria perquè la transició productiva, que es durà a terme sí o sí en els propers cinc, deu, vint anys, no comporti per a Catalunya una dislocació social (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) ni una pèrdua de teixit productiu.

Només fariem un incís, que no l'hem fet com a esmena –i amb això ja acabo. Les ajudes al sector de la indústria han d'incorporar compromisos: o compromisos de participació pública o compromisos de manteniment de l'ocupació. Perquè tota política de concertació és una política de compromís. La defensa del teixit productiu és un interès general...

El president

Diputat...

Lucas Silvano Ferro Solé

...però és interès també del teixit productiu la implicació de les administracions públiques.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, és un torn ara per al diputat senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Gràcies, president. Per intervenir des de l'escó... Volem explicar, si es demana vot separat, quin serà el sentit del nostre vot. Sobre el primer dels punts, evidentment nosaltres hi votarem a favor –suposem que tots els grups estan a favor de que hi hagi més política social. Ens crida l'atenció que la proposta vingui del grup polític que més retallades ha fet a l'Estat espanyol sobre polítiques socials.

Sobre el segon dels punts farem una abstenció, i expliquem el perquè. Estem pràcticament d'acord amb totes i cadascuna de les propostes que es fan en cadascun dels subpunts, però no hi ha pràcticament una concreció sobre les mateixes propostes en la cessió dels 125 milions, que sí que es concreten a través de l'acceptació de l'esmena número 2 del Grup Socialistes i Units per Avançar.

I amb relació al tercer dels punts, evidentment que votarem en contra. Des de la CUP mai acompanyaren la repressió ni la voluntat de criminalitzar ni el Diplocat ni delegacions catalanes per l'únic fet de ser catalanes en un moment que qui governa són grups polítics que es reivindiquen de l'independentisme.

Què no hi ha a la moció i que nosaltres ja hem reclamat, justament ara fa un any, en una altra moció del Partit Popular sobre la mateixa temàtica? Doncs mirin, necessitat de protegir els polígons industrials perquè no puguin ser objecte de l'especulació, per tant, defensar l'economia productiva *versus* l'economia especulativa, i tenir una mirada en la que la indústria no és únicament polítiques d'empresa sinó essencialment polítiques per als treballadors i les treballadores, i, per tant, aquesta necessitat de derogar la contrareforma laboral. Després respondrà el diputat proposant, però les dades científiques, oficials: 2012-2014, destrucció d'ocupació; 2014-2015, transformació en ocupació precària, i ara a les portes d'un nou inici de pèrdua d'ocupació.

I per últim, i no volem oblidar-ho, li demanem al Govern que faci efectiva la proposició de llei que s'ha aprovat a instància d'aquest grup per derogar l'article 51 de l'Estatut dels treballadors.

I em permetran que acabi amb una altra reflexió. Mirin, a nosaltres ens dona la sensació que els diputats i les diputades no estem a l'alçada del que està passant en aquest país amb relació a 25.000 llocs de treball que depenen de Nissan. No hi hem estat, no hi estem estant i ens dona la sensació que no hi estem i no hi estarem, i, per tant, això no únicament ens preocupa sinó que ens hauria de generar una certa vergonya. Si no actuem activament sobre això, aquest subgrup parlamentari ja no sap amb relació a què actuarem.

El president

Gràcies, diputat. I en darrer terme, i per pronunciar-se sobre les esmenes, té un torn de nou el diputat Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Bé, hi han presentat esmenes el Grup Socialistes i el Grup Republicà i de Junts per Catalunya.

Sobre el Grup Socialistes, s'hi han presentat tres esmenes que les incorporem totes tres, tal qual, en la moció. La primera és perquè en comptes de donar un termini de quatre mesos per informar del grau de compliment i l'execució pressupostària del Pacte per la indústria es faci en dos mesos, i quasi, quasi, si ho poguéssim rectificar jo diria que ho facin en quinze dies, perquè, si no, no ens donarà temps de veure-ho.

La segona esmena fa referència al finançament del Programa de suport a l'automoció, que és cert que quan la diputada em deia «125 milions», jo li deia «bé, posem 51», que és el que ens va dir la consellera que es necessitava per a l'any 2020, però el que em va acabar de convèncer és: el Parlament ja n'ha demanat 125, per tant, val la pena ratificar aquest acord del Parlament.

I l'esmena tercera, que va amb relació als fons Feder, vinculada també a l'esmena que han presentat Junts per Catalunya i Esquerra Republicana. Acceptem la del Grup Socialistes, no acceptem la de Junts per Catalunya i el Grup Republicà. Per què? Home, perquè la del Grup Socialistes diu: «Escolti'm, a més a més, dels projectes de recerca, també s'han reorientat, reprogramat, eh?» –com n'hi vulguin dir–, «fons que van als ajuntaments, fons que van a la competitivitat territorial.» I, per tant, això ho hem entès.

El que no podem acceptar és l'esmena dels grups que donen suport al Govern, perquè diu «establint mecanismes alternatius de finançament» i, per tant, significa reconèixer explícitament que aquests fons es perden i que n'hem d'anar a buscar altres. Doncs, mirin, no. Aquests fons, que no es perdin. Vagin-ne a buscar altres per fer lo que sigui necessari fer. I per això al tercer punt els diem: «On poden anar a buscar aquests fons?» En procés –en procés. Deia la senyora Carbonell: «2013-2017 la indústria guanya pes en el conjunt de l'economia.» És cert. A partir del 2017 perd pes. És culpa del procés? En part. Tot? No, evidentment que no. Però, en part, sí. I al final el que fa Rajoy és una conseqüència dels actes que es fan des d'aquí.

El president

Diputat...

Santi Rodríguez i Serra

És a dir, Rajoy no fa res que no sigui provocat pels actes des d'aquí. Per això és imprescindible el punt tercer, que parla de menys procés.

I acabo molt ràpidament, president. Senyora Pallarès, sé que ho fan sempre, però no ho facin. No confonguin les oficines d'Acció amb les delegacions polítiques. Nosaltres no hem parlat mai de tancar les oficines d'Acció. Parlem de tancar les oficines, les delegacions polítiques...

El president

Diputat, ha acabat el temps.

Santi Rodríguez i Serra

...que no tenen ni competències ni serveixen absolutament per a res.

El president

Gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les prioritats polítiques del Departament de Salut i les reformes necessàries del sistema sanitari

302-00217/12

Passem al següent punt de l'ordre del dia, concretament al divuitè, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les prioritats polítiques del Departament de Salut i les reformes necessàries del sistema sanitari. La moció ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem; per defensar-la, té la paraula la diputada senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Bon dia. Des de Catalunya en Comú Podem volem deixar clar que la millor manera en què podem agrair l'esforç als professionals sanitaris, sociosanitaris, de les cures durant aquesta crisi sanitària és fer tot el que estigui a les nostres mans per reforçar els serveis públics, especialment el sistema públic de salut. És l'única garantia real pel dret a la salut de tota la ciutadania, però també per la millora de condicions laborals dels que hi treballen.

La pandèmia ha tingut un efecte brutal en el sistema, però les debilitats d'aquest sistema venien d'abans. Hi ha causes estructurals, i per això, com a grup, hem promogut una moció específica sobre la salut així que hem pogut, al més aviat possible, i per això recollim en aquesta moció tant propostes d'immediatesa com propostes estructurals.

Perquè no servirà de res estar mirant només els elements del moment, els elements de l'emergència i els elements de la crisi sanitària, si no estem posant també fil a l'agulla a comprometre un mínim d'inversió en sanitat superior a l'actual per als propers anys, amb mesures per revertir les múltiples cares de la mercantilització del nostre sistema, acabant amb aquelles externalitzacions cap a aquells que fan negoci amb la nostra salut i que encara patim. Perquè hem de revisar l'actual model de governança del sistema sanitari per clarificar aquest model confús que tenim a Catalunya, per apostar per la planificació, gestió i provisió públiques, i, quan no es pugui, i justificadament, concertació controlada sense espai per a l'ànim de lucre.

Ens cal millorar les condicions laborals de tots els professionals del sistema, de tot el sistema. Ens cal fer un salt important en elements reals de coordinació i d'integració del sistema social i sanitari. Ens cal millorar en governança, en transparència, en governança participativa. I tot això fer-ho reforçant l'atenció primària i comunitària, per eficàcia, per eficiència, perquè a més els recauen ara més responsabilitats, reforçant la xarxa de salut pública, la xarxa de salut mental i la recerca i la investigació.

Tot això és el que proposem en aquesta moció des de Catalunya en Comú Podem. Estem plantejant reformes de model i tot un nou planteig de model. Perquè creiem que ens cal respondre a aquest repte en aquest moment a partir d'aquestes reformes estructurals. No es pot retornar al punt d'abans d'aquesta crisi i, per tant, que s'han evidenciat aquestes debilitats durant la crisi sanitària, i no en podem sortir tornant un altre cop al mateix punt.

Però també hi incloem propostes per apagar incendis que s'han creat per mala gestió del Departament de Salut durant aquesta crisi sanitària, durant els darrers mesos i setmanes. Per això avui també en aquesta moció votem que es rescindeixi el contracte amb Ferroser de forma immediata per fer el seguiment dels contactes positius mitjançant la figura dels *scouts*, que se'n diuen.

Que aquests diners, aquests 17.700.000 euros, es destinin a primària i a salut pública per poder fer des del sistema sanitari públic, des del sistema públic, aquesta feina de prevenció, de que els brots que hi hagi es converteixin en preocupacions importants o en confinament com ens està passant al Segrià.

Que es faci una avaluació externa del pagament de despeses Covid als centres sanitaris, sociosanitaris concertats, privats, i també de les despeses fetes pel SEM durant aquesta crisi a través de vies extraordinàries.

Que es modifiqui el planteig de gratificació que s'ha planificat per als professionals sanitaris i també de residències, assistencials de residències, perquè ho considerem classista, i que no es faci tenint en compte les categories laborals alhora que es valori incloure aquells col·lectius que han quedat exclosos.

I també que es garanteixi que es manté l'atenció sanitària a les residències en mans de l'atenció primària de la zona i, per tant, que no es renovin els convenis amb els equips d'atenció de residències que gestionen mútues privades.

Han estat les externalitzacions i les retallades les que han afeblit el sistema sanitari públic durant tants anys. Externalitzacions i retallades que responien a un model neoliberal de serveis públics afeblits perquè altres vinguessin i fessin negoci amb els nostres drets. La nostra nova normalitat no és l'anterior. No podem tornar al punt anterior a la crisi Covid. Hem de capgirar el model, hem de capgirar l'enfocament, reforçar allò públic, desmercantilitzar, més recursos, més inversió, millors condicions laborals, més drets per a la ciutadania i per als treballadors i treballadores, millor garantits, i més control públic de tot allò que es paga amb diner públic.

Tot això ho hem reflectit en aquesta moció, i avui tots els grups ens haurem de pronunciar sobre els temes polèmics, però també sobre el model, perquè no podem sortir d'aquí només mirant el present, el moment actual, sinó també quin futur volem...

El president

Diputada...

Marta Ribas Frías

...perquè aquest marca les condicions laborals de la gent que avui ens ha de treure d'aquesta crisi del present.

El president

Gràcies. Per defensar les esmenes presentades té la paraula, en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Assumpta Escarp.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, president. Bon dia, consellera. Diputats, diputades, discutim aquesta moció que presenta el Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem després del debat i aprovació de les propostes de resolució del Ple extraordinari sobre la Covid. Moltes de les mesures plantejades que hi eren, també en el Ple extraordinari de la Covid, van sortir aprovades, però com deia, crec, la diputada de Ribas, o en el sentit de les seves paraules, mai esmerçarem prou hores per analitzar i millorar la gestió de la pandèmia ni insistirem prou per atendre tot allò que ens pot portar el futur, i, per tant, com ho hem d'abordar.

També discutim aquesta moció després d'un cap de setmana on per efecte d'un brot s'ha confinat de nou la comarca del Segrià, ahir en parlàvem també en aquest Ple. S'ha confinat després de negar-ho per tres vegades. També l'endemà que la conse-

llera anunciés ahir que es crea la Unitat de Seguiment de la Covid, que a mi em va generar una certa confusió, perquè no sé si només és per al Segrià, si és en general, i tampoc acabo d'entendre què hem fet durant aquests cinc mesos perquè ara creem la unitat de seguiment quan se suposa que tots els nostres esforços haurien d'estar en lluitar contra la Covid i en el seu seguiment. Van deixar que els ciutadans i ciutadanes de Lleida sortissin de cap de setmana quan la mobilitat, i ho sabem tots, és un dels elements més crítics.

El primer punt de la moció parla de la coordinació amb el món local, parla d'evitar el que estem veient, la posició d'alcaldes i alcaldesses, en aquest cas del Segrià, però també d'altres zones de Catalunya que demanen informació, que demanen saber on són i, per tant, no es pot avisar un alcalde trenta minuts abans.

Hem incorporat en aquesta moció dos nous punts perquè es faci un abordatge integral i transversal del brot de Lleida. Volem agrair a la diputada que ens hagi acceptat aquests dos punts. Parlem de fer les proves als llocs de treball, de sortir i d'anar on són, de fer una cosa integral, de fer-ho amb Afers Socials, de fer-ho amb Treball, de fer-ho amb Salut, d'anar a buscar els possibles positius, de buscar compensacions econòmiques pels dies no treballats per a aquests treballadors que, si no hi van, no cobren, que no tenen res més que això i unes condicions de vida que no són dignes, i perquè s'estableixin els mecanismes per mantenir informats també els grups parlamentaris i els alcaldes i alcaldesses. Un abordatge integral és el que necessitem a Lleida i al Segrià, perquè aquests dies sentim moltes notícies, i si no som curosos i no ho fan bé, les portes del populisme queden ben obertes amb tot aquest tema.

Aquesta és una moció de propostes de gestió i millora de l'etapa post-Covid. Jo crec que ho deia, una etapa que ha de ser nova, no?, i de previsió també de nous brots, però apunta a bases d'una governança de futur del sistema sanitari. Aprovàvem en el Ple extraordinari del Covid la necessitat d'un model de salut, d'un nou Pla de Salut. Una governança que haurà de definir el reforç de la salut pública i donar-li la importància que té, haurà de definir el paper de la primària i donar-li la força, i sobretot reconèixer els i les professionals amb participació i transparència.

La Covid ens ha posat davant del mirall una de les fortaleces del sistema. N'hem parlat, de fortaleces i debilitats. La major fortalesa han estat els i les seves professionals. Tot el personal sanitari i el de gestió de centres han demostrat que estan ben formats, que tenen capacitat, capacitat d'autoorganització i que sense intervenció i burocràcia funcionen millor.

Si alguna lliçó en traïem, d'aquesta Covid i de la seva gestió, és professionalitat i professionalisme. És el que ens han demostrat tots els que cada dia hi són, allà. Compartim que cal replantejar la gratificació prevista, que cal recuperar drets i les retribucions perdudes, i que, sobretot, cal fer-ho en el marc de les taules de diàleg social i amb participació dels agents socials.

Ha mancat diàleg i transparència, això jo crec que ho vam dir ahir, ho hem dit jo crec que a cada Ple: no hem vist la informació, però el que és més preocupant és que la setmana passada els experts de salut pública alertaven públicament que el dèficit d'informació dificulta la contenció de la Covid. Feien una afirmació molt contundent: «Ni els ciutadans ni els especialistes en salut pública tenen manera de saber quina és exactament la situació de la pandèmia.» I això, amb una nova governança de salut, no ho podem tolerar, igual que no podem tolerar assumir una pandèmia sense director de Salut Pública, ni saber qui en aquest moment controla el rastreig. Tenim una nebulosa al voltant del rastreig i tothom està veient que és el tema que ens falla a Lleida.

Per tant, donarem suport plenament a aquesta moció. Són molts els punts que ha tractat, ho ha expressat molt bé la diputada Ribas i, per tant, el meu grup el que farà serà donar-li suport.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari Republicà li correspon tenir la paraula a la diputada senyora Gemma Espigares.

Gemma Espigares Tribó

Gràcies, president. A ningú se li escapa que vivim moments complexos, que la Covid ens ha posat en pausa i que ara cal reconstruir tot el sistema, no només el sanitari, i el repte que hem afrontat amb un sistema afeblit i amb un sistema precaritzat no hagués estat el mateix si haguéssim tingut un sistema universal i amb un sistema públic fort.

Malgrat això, malgrat el sistema heretat, la resposta ha estat de reorganitzar l'atenció primària i hospitalària de dalt a baix, de multiplicar els llits, incrementant més de 27.000 llits convencionals, sis-cents d'aquests crítics, multiplicant per tres la capacitat del sistema, introduint més de tres mil professionals amb contractes especials, retenint talent –el 50 per cent dels residents aquest any han pogut ser contractats, i això no passava en vegades anteriors–, amb més de 42 milions d'EPIs al sistema, comprats pel departament, més enllà de tots els que els centres també han comprat, o passant de fer un cribratge de cinc mil PCR's al dia a vint mil al dia.

Amb tot això, ens cal tenir clar que el sistema sanitari ha respost, i ha respost a l'alçada del que s'esperava, però que ara el sistema ens requereix que ens adaptem a conviure amb el virus. Ja no passem per una resposta que la ciutadania ha fet de forma exemplar, que cal seguir, no abaixar la guàrdia, que cal que seguim amb la mascareta, amb la distància i amb el rentat de mans sovint; però això no passa per confinaments domiciliaris continuats, perquè no és un model sostenible en el temps fins que no hi hagi una resposta, una vacuna, i que puguem donar-hi resposta. Per tant, això ha de ser l'últim recurs al que puguem arribar. I mentrestant cal apostar per la corresponsabilitat, no relaxar-nos, com deia, però que les administracions també hi donin resposta. Això no es tracta només de donar la responsabilitat a la ciutadania, sinó de que ha de ser una corresponsabilitat que hem de poder fer conjunta entre tots.

I, per tant, en aquesta coordinació entre administracions, que hi és i que s'ha de potenciar quan hi ha una situació que és extraordinària, com la feina que ens hem trobat aquests dies amb el confinament del Segrià, cal no només que revisem tota la feina feta, que és moltíssima, durant els mesos previs no només dels diferents departaments sinó també del món municipal, que la revisem, però que hi posem aquells recursos i aquells efectius que calen, amb aquesta situació extraordinària. I això passa per la solidaritat d'altres territoris, de que vinguin efectius d'altres territoris en moments puntuals –ara al Segrià, però passarà en altres moments, en altres zones del territori–, però passa també per aquesta informació que reclamaven les diputades que m'han precedit.

I en aquest sentit, celebrar que el Departament de Salut iniciés també aquestes comissions de treball entre alcaldies, salut pública, atenció primària i mediació social, perquè és vital que hi hagi aquesta coordinació i aquesta informació, però que cadascú pugui fer aquella tasca que li és competència.

Ahir l'alcalde Pueyo també parlava de que calia fer complir els confinaments. És important que si tota la gent, o la major part de la població, està fent una conducta exemplar, a aquells que no ho estan fent..., per salut pública, es pugui compatibilitzar aquests confinaments amb l'esforç col·lectiu que tots estem fent.

Això passa també per protegir els més vulnerables, si un dels aprenentatges que tenim és que justament de les infeccions que hi va haver qui més va patir la mortalitat va ser la gent gran i la gent vulnerable. I per això és important el cribratge que s'està fent ja arreu del territori, i en aquest cas a les residències també del Segrià, per cribar aquestes residències, i que no estigmatitzem. Ahir llegia d'un conegut epidemiòleg de moda que els temporers són la clau del problema al Segrià. No ens equivoquem: la clau del problema no són els temporers, és la precarització. I si no abordem la pre-

rització, no abordarem el problema, perquè aquesta gent malauradament viu la situació de precarització laboral i social. I, per tant, si no donem el tomb amb aquest discurs d'estigmatització de la població no trobarem la solució final.

Acabo dient que donarem suport a la major part de punts, tots aquells que parlen d'evolucionar, de transformar, d'abordar l'arrel del sistema. La consellera Vergés ho ha dit: «Això passa per l'aliança del sistema sanitari», que està infrafinançat, i que també cal que abordem aquest problema de fons. Amb comandaments únics que centralitzen, que compren de forma càdica i que militaritzen rodes de premsa, no solucionarem les crisis que encara ens queden; ho farem apostant per un sistema públic, un sistema que tingui les polítiques socials del centre per enfortir tot l'estat del benestar.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, és el torn ara per al diputat senyor Lluís Guinó.

Lluís Guinó i Subirós

President. Consellera... *(L'orador es posa la mascareta i es treu les ulleres.)* És que compatibilitzar-ho tot és difícil, eh? De les qüestions que s'han plantejat en aquesta moció voldria fer referència fonamentalment al que són els eixos d'aquest text, que majoritàriament compartim, perquè algunes de les qüestions ja s'han tractat en diferents comissions, i són una mica l'agrupació o la coincidència de tots aquests punts en aquesta moció.

Defenseu, des de Junts per Catalunya, com no podia ser d'altra manera, el paper del món local en totes les qüestions que tenen a veure amb la gestió de la pandèmia i amb les solucions sanitàries de la pandèmia. I cal que els ajuntaments estiguin actius, a disposició del departament, en col·laboració, amb coordinació i en comunicació contínua amb els ajuntaments. Per tant, aquest és un punt que compartim, certament, perquè entenem que el món local és absolutament estratègic, no només per la seva proximitat amb les persones, sinó pel seu coneixement, molt concret, del món que viuen els ciutadans de cada una de les ciutats i pobles del nostre país.

Hi ha tres punts que fan referència a com integrem el model sanitari i el model de residències, en diferents aspectes: els que tenen a veure amb l'àmbit laboral, amb els contractes, amb els convenis, amb quin paper desenvolupa l'atenció primària en aquestes residències. Aquesta és una qüestió que se'n va fer un debat monogràfic l'altre dia, aquesta és una qüestió que tenim pendent de resoldre, aquesta és una qüestió que finalment la pandèmia ha posat sobre la taula de forma especialment punyent.

Teníem un problema a les residències, tal vegada es podria haver resolt de forma gradual i amb la participació o amb la consignació de diferents pressupostos del Govern de la Generalitat, però ens trobem en el moment puntual que cal resoldre precisament aquesta integració dels serveis de salut en l'àmbit de les residències. Probablement no tindrem més temps per fer-ho. Significa que tots els grups parlamentaris han de concretar quina és la seva proposta i intentar consensuar-ne el màxim en benefici de la ciutadania aquí al Parlament. Aquesta és una qüestió estratègica necessària, que va més enllà fins i tot de qüestions de caire partidista i de qüestions de caire electoral.

Per tant, posem-nos necessàriament les piles des d'un punt de vista parlamentari i per part del Govern per resoldre aquesta qüestió, que –hi insisteixo– els ciutadans han pagat un preu altíssim immerescut com a conseqüència de la pandèmia del Covid.

Es fa referència també a reforçar l'àmbit de la recerca, és obvi que s'ha de fer. Fa referència també a reforçar la xarxa de salut mental. Després hi ha una moció precisament que fa referència a l'àmbit de la salut mental, que és especialment estratègica i que ha patit les conseqüències d'una forma molt concreta i específica de la Covid-19 i, per tant, necessita un tractament també específic. És especialment evident i clar que en l'àmbit de la salut, probablement més enllà de mesures transversals –que també són molt im-

portants— i mesures que afecten diferents departaments, calen mesures aplicades amb cirurgia. Vull dir que amb les qüestions que tinguin a veure amb qüestions de caire de salut que siguin específiques no es poden aplicar criteris genèrics, sinó que s'ha d'anar precisament a l'arrel de cada un d'aquests problemes.

I a l'arrel de cada un d'aquests problemes hi rau sempre —com s'ha fet referència, i a més a més celebros especialment que el Grup d'en Comú Podem ho accepti— que l'infrafinançament de la salut a Catalunya no és un problema del Govern de la Generalitat, que hi ha un infrafinançament del sistema greu, antic, històric, i que no només amb els recursos del Govern de la Generalitat es pot resoldre. I, per tant, demanem que en la mesura que són corresponsables i que cogovernen al Govern de l'Estat entenguin finalment que si volem fer una revisió a fons del sistema de salut haurem de fer una revisió a fons del sistema de finançament de salut, i que això fa necessàriament que exigim i que siguem capaços d'exigir des del Parlament de Catalunya al Govern de l'Estat que faci les aportacions de recursos necessaris perquè aquest sigui un sistema de salut no només que aparentment sigui molt bo —que ho és, bàsicament i fonamentalment per la tasca dels seus professionals—, sinó que, a més a més, des d'un punt de vista econòmic sigui eficient i mantingui l'equilibri necessari per tirar endavant o per enfrontar-nos a pandèmies com la que patim de la Covid-19 que —cal dir-ho aquí també— no s'ha acabat: hi haurà —hi ha— rebrots, i cal també enfrontar-nos a aquests rebrots de forma contundent, amb més recursos i amb més protecció que es va fer el mes de març.

En darrer terme, només celebros que hi hagi un consens en aquesta moció. Probablement el debat del futur del sistema de salut no es pot fer amb una moció d'aquestes característiques, sinó que s'ha de fer un debat molt més profund. Però celebrem que hi hagi un consens general en qüestions bàsiques que, certament, en aquestes qüestions la ciutadania només espera que ens posem tots —tots— absolutament d'acord.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Jorge Soler.

Jorge Soler González

Sí; muy buenos días a todo el mundo. Presidente del Parlamento de Cataluña, diputados, diputadas y consejera de Salud, mis primeras palabras son en castellano para mandar desde aquí un cordial y afectuoso saludo a la consejera de Cultura, que por lo visto ve anormal y extraño que algunos hablemos en castellano en este hemisiciclo y, por tanto, con mi lengua materna le quería enviar esta felicitación, estos saludos, y decirle que en defensa de mis derechos individuales en los que represento pienso hablar en castellano aquí cuando me plazca, desde mi escaño, en cualquier lugar de este hemisiciclo, y por supuesto lo haré en castellano y en catalán a lo largo de Cataluña cuando así me convenga y así defenderé a los ciudadanos a los cuales yo represento. Muchas gracias y un saludo. (*Aplaudiments.*)

Bé, i dit això, les meves primeres paraules avui, doncs, centrant el tema amb el tema de la Covid, les vull dirigir per reconèixer que estic absolutament decebut, consellera Vergés, estic absolutament decebut amb el que vostè ha fet i especialment amb el que ha fet els darrers dies. Miri, com sap vostè, des de l'inici d'aquesta epidèmia la meva persona, diputat i portaveu de Salut, el meu grup, Ciutadans, hem estat treballant dia a dia presentant mesures, presentant propostes, i us les hem fet arribar en privat i en públic.

Sempre us hem estès la mà. Jo personalment ho he fet des del meu escó manta vegades. I ho hem fet amb lleialtat perquè entenem que el que calia era deixar les discrepàncies —que és evident que amb una part de la bancada en tenim, i moltes—, perquè el que volíem era lluitar, treballar i deixar-nos la pell —també amb vostè— per

millorar el sistema sanitari i per millorar l'economia. Vostè ha reconegut inclús que no s'ha llegit ni tan sols les nostres propostes. Miri que el grup principal d'aquest parlament ha treballat. Jo sempre he lamentat que vostè reconegués que ni tan sols se les llegia. Crec que ha estat un error per la seva part.

Dit això, nosaltres..., i ho reitero, eh?, segueixo mantenint aquesta oferta de lleialtat de treball amb el seu equip quan vostè vulgui. Crec que és prioritari la salut. Tenim un sistema de salut que està patint moltíssim. Els treballadors necessitaven vacances i ara mateix els estan activant per tornar a treballar una altra vegada al límit. Per tant, tots els esforços possibles per a això. Li dic que estic decebut perquè vostè em va citar dijous passat aquí al Parlament, juntament amb altres portaveus, i ens va contar una cosa que no era real. Vostè va dir que garantia la traçabilitat, el seguiment de casos a Lleida i vostè va faltar a la veritat. Vostè havia destinat 18 milions d'euros a una empresa privada i vostè va dir que era el millor per garantir la traçabilitat. I vostè mateixa reconeix, en el moment que ha confinat Lleida, que vostè s'ha equivocat, que la seva gestió no ha funcionat, que la seva decisió de donar diners a la privada per garantir la seguretat dels lleidatans no ha funcionat.

Però dic que estic decebut no solament per això. Això jo ja li havia dit des de l'escó, no li estic avançant res nou. Jo el que li vull dir és que divendres vostè es va desplaçar a Lleida perquè hi havia alarma, perquè vostès van muntar un hospital de campanya i la població –com és evident– estava espantada. Vostè va anar allà i va parlar amb la premsa i, mirant-los als ulls, com faig jo ara amb vostè, va garantir el mateix que em va explicar a mi i va explicar als companys d'aquesta cambra a la ciutadania, mirant als ulls a la premsa i així la premsa ho va recollir, com pot consultar vostè, a la premsa del dissabte. Vostè, a les vuit i mitja de la tarda d'aquell divendres, enviava una nota de premsa a la premsa dient que no passava res a Lleida.

I tots hem vist el que passava, que vostès havien perdut la traçabilitat, que els casos ara mateix ja no saben on els tenen i va permetre que els lleidatans, amb tota tranquil·litat, seguint les seves recomanacions anessin a la platja, anessin a la muntanya, es fiquessin als seus pobles, anessin com vostè també va dir a les seves reunions familiars i ara no sabem què està passant, no solament a Lleida, consellera, sinó que no sabem què està passant al llarg del territori i vostè ha perdut tota la credibilitat.

Per tant, ja ni tan sols li pregunto ja no el que passa a Lleida, si vostè té intenció o no de quan acabi la selectivitat confinar el territori, ja no ho sabem; ni tan sols vull preguntar-li, ja sé el que em contestarà. El que no sé és què està passant ara mateix a Catalunya, gràcies a la seva gestió. Vostè ha perdut la traçabilitat total dels casos i això ha ficat en risc de forma irresponsable la salut de tots els catalans.

Miri, consellera, jo segueixo tendint la mà. Crec que cal un pacte per a la reconstrucció. M'ho ha sentit dir moltes vegades, ho ha fet el senyor Carrizosa moltes vegades, ho ha fet la senyora Roldán moltes vegades i seguim mantenint un gran pacte per als treballadors, per als ciutadans, perquè el sistema sanitari surti fort d'aquesta pandèmia, perquè deixin vostès la pugna. Segurament el senyor Torra, sempre absent quan hi ha una moció sanitària, deu estar penjat ara mateix al telèfon fent una conferència a Waterloo i això no ens arreglarà res. Les seves quimeres, els seus conflictes no arreglaran cap problema que tenim ara mateix a Catalunya. Facin el favor, si us plau, de tornar en aquest eix de la reconstrucció i amb nosaltres hi podran seguir comptant.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, és el torn ara pel diputat senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

President, per intervenir des de l'escó, faré la intervenció en català, una de les dues llengües del meu país, el català i l'occità. No faré la intervenció en la llengua de la meua família, el castellà, que la puc utilitzar sempre, quan vull i on vull. Això sí, una de les dues llengües del meu país, amb l'occità, no la puc utilitzar ni quan vaig moltes vegades a l'Administració perifèrica de l'Estat, ni quan vaig a un jutjat a fer un judici, ni tan sols els catalans i catalanes quan anem a les institucions de l'Estat espanyol a representar al nostre poble. Aquesta és la realitat que tenim des d'un punt de vista lingüístic. *(Alguns aplaudiments.)*

I amb relació a la moció, en primer lloc, volem agrair al grup proponent els disset punts i explicar per què amb relació a alguns d'aquests punts ens abstindrem. Únicament explicar-ho, perquè agraïm la moció, que és lo determinant. Mirin, tenim cert dubtes en la forma que expressen la coordinació en l'àmbit local. No perquè no estem d'acord amb aquesta coordinació, sinó perquè dependrà després del que significa que nosaltres hi puguem estar a favor o en contra i, per tant, farem abstenció.

Farem també abstenció quan vostès parlen de la gestió i provisió pública i diuen «prioritàriament» i amb la intervenció de la portaveu ens ha quedat més clar, perquè després se'ns ha aclarit i ha dit «i quan no es pugui concertació». Per nosaltres s'ha de poder sempre. I, per tant, si no hi ha aquesta garantia, no cal que posi «prioritàriament» sinó «sanitat de gestió i de titularitat pública i de provisió cent per cent», nosaltres ens abstenim, perquè és el nostre model. Respectem que el seu sigui un altre.

I una darrera abstenció i explicarem una miqueta d'una manera més profunda el perquè, que és amb relació a com vostès plantegen la qüestió d'extingir el contracte de Ferrovià. Mirin, això ja està aprovat i vostès ho saben, que ja està aprovat. Però si fan un afegit, on el que demana és que detalli quina indemnització s'ha pactat, a nosaltres el que ens porta és a la conclusió de que Ferrovià ara mateix pot estar fregant-se les mans, perquè estem llançant un discurs i uns acords des del Parlament de Catalunya com que ja tenen dret a la indemnització i nosaltres no ho volem assumir.

I, per tant, sobretot per la qüestió fonamental que és que això ja està aprovat, que és la rescissió en aquest Parlament, farem una abstenció sobretot per aquesta fórmula, que s'introdueix a través d'una esmena del Grup de Ciudadanos, de que es digui exactament quina indemnització s'ha pactat. Perquè per nosaltres s'haurien de buscar altres fórmules i en cap cas anar a enfortir el que és la posició de Ferrovià davant d'una possible extinció contractual.

El president

Gràcies, diputat. Finalment, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies president. Fixin-se el que deu haver impactat aquesta crisi sanitària sobre el conjunt de la societat i també sobre aquest mateix Parlament, que tenim al davant una moció dels comuns amb relació al sistema sanitari que conté vint punts. I el nostre grup està disposat a votar-li favorablement disset, dels vint punts. I això vol dir que hi ha una coincidència de plantejaments ideològics amb els comuns amb relació a la sanitat pública? Segur que no, segur que no. El que sí que hi ha –entenem– és tant per part del grup proponent com per part de la resta de grups parlamentaris una voluntat d'abordar la problemàtica que ha generat aquesta crisi amb una certa unitat i hem d'intentar buscar solucions.

I poso en valor aquesta voluntat per part dels grups parlamentaris d'intentar abordar aquesta problemàtica i buscar solucions, però alhora l'he de contraposar amb la sensació d'improvisació que dona el Govern.

La setmana passada, en el debat específic sobre el coronavirus, jo mateix li deia al president que la sensació que teníem era que davant d'aquesta crisi el Govern ha-

via actuat com pollastre sense cap. Malauradament, una setmana després, aquesta sensació s'ha incrementat i ha crescut. Ens dona molt la sensació de que no sabem ben bé quines decisions s'estan prenent, no sabem ben bé qui decideix allò que s'ha de fer o allò que no s'ha de fer. Sentim els responsables sanitaris de Lleida, per exemple, demanant que algú prengui decisions polítiques. I, quan es prenen decisions polítiques, no tenim clar que estiguin emparades amb arguments sanitaris o amb arguments científics.

La sensació de descontrol ens preocupa i preocupa el conjunt de la societat catalana. Per tant, valoro aquest esforç dels grups parlamentaris per intentar arribar a acords per fer front a aquesta situació, però, hi insisteixo, ens preocupa l'actuació i improvisació del Govern de la Generalitat.

El president

Gràcies, diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula de nou la diputada senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Tenen tots i totes el guió de les esmenes que hem acceptat tant dels grups de suport al Govern com de Ciutadans, com també dels socialistes. I vull, però, només fer referència a aquestes dues que hem incorporat del Grup Socialistes al final i que ens permeten incorporar un element d'actualitat, que, evidentment, quan vam fer la moció encara no existia, que és el brot de Lleida i el confinament del Segrià.

I és que també la moció ha de servir per reclamar al Govern un tractament integral respecte de la situació en el cas del Segrià i, evidentment, per reclamar claredat, transparència i coordinació amb el món local respecte als plans d'abordatge d'aquests nous brots. Perquè en aquest cas no n'hi ha hagut, ni de claredat, ni de transparència ni de coordinació amb el món local.

Jo també els hi retrec, consellera, que dijous en els portaveus de salut, que divendres públicament a la ciutadania, estiguessin dient que no estaven preocupats pel rebrot del Segrià, que no hi havia d'haver confinament, i que dissabte al migdia confinessin tota la comarca.

Mirin, la sensació és de desgavell generalitzat: quinze dies sense responsable de Salut Pública, dubtes fonamentats sobre la capacitat del sistema per fer els rastres i els contactes, per evitar arribar a contagi comunitari, com està havent-hi en el Segrià, recomanacions al sector agrari, en comptes d'inspecció, que és la seva obligació. Miri, no podem tornar a repetir tampoc la crisi sanitària de la Covid; ens cal responsabilitat individual, de tothom. Si la mascareta ajuda, benvinguda sigui, però la mascareta no tapa el desgovern; la mascareta ni tapa la manca de rastrejadors, ni tapa la manca de secretari de Salut Pública, ni tapa la manca d'inspecció de treball, ni tapa la manca de coordinació entre els dos socis de govern que s'ha estat vivint també en la gestió d'aquesta crisi sanitària.

Mascareta, d'acord; responsabilitat de tots i de totes, d'acord. Però vostès governin, la mascareta no ens resol el problema. Governin, si us plau.

El president

Gràcies, diputada.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'atenció de la salut mental

302-00219/12

Acabat el debat, passem al següent punt de l'ordre del dia, el dinovè, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'atenció de la salut mental. I la presenta, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada senyora Blanca Victoria Navarro.

Blanca Victoria Navarro Pacheco

Buenos días. Gracias, presidente. Buenos días, *consellera*, diputadas. Hace nueve meses, este Parlament aprobó una moción para garantizar el acceso a la atención en salud mental y adicciones a todos los ciudadanos de Cataluña y para poner en marcha un plan de prevención del suicidio. Sin embargo, hasta ahora es que no es que no hayan tenido el interés de ponerlo en marcha, sino que ni tan siquiera han tenido el interés de presentar el informe de seguimiento, a pesar de que tenían cuatro meses según el Reglamento de esta cámara para presentarlo, mucho menos dedicar una partida de esos presupuestos *fake*, que ya les dijimos que no servían, y que nos han acabado dando la razón de que, efectivamente, ni servían, ni sirven para garantizar la atención a la salud mental de los catalanes.

En esas estábamos cuando nos ha invadido la pandemia. Y se ha juntado la falta de recursos en salud mental de antes, las necesidades especiales de las personas con algún problema de salud mental y de sus familias durante el confinamiento, la gran cantidad de personas afectadas porque han perdido seres queridos en circunstancias dolorosísimas y todos los que tienen que hacer frente a la calamidad económica, el impacto en los jóvenes y el aumento de las adicciones y, además, el impacto en los profesionales sanitarios y en las residencias, que han vivido en primera línea situaciones dramáticas y que han tenido que trabajar horas y horas sin la suficiente protección.

Podemos entender que nadie nos podíamos imaginar que íbamos a vivir una situación así pero, ahora que ya sabemos lo que hay y ya sabemos la que se nos viene encima, le preguntamos, *consellera*, en la interpelación y nos dijo que de poner en marcha un plan Covid para abordar la pandemia emocional ni palabra; ni palabra de cumplir lo aprobado por este Parlament en octubre; nada de un plan de prevención de cara a los posibles nuevos brotes, que ya los tenemos aquí; que se ha puesto en marcha una app de gestión emocional. Pero es que no han pagado los sueldos de los cien psicólogos que la sacaron adelante. Y no sé a qué esperan, porque los van a tener que volver a contratar con los confinamientos que ya parece que se avecinan. Y nos dijeron que iban a organizar un comité de expertos, y de poner dinero para cumplir todo esto, ni un duro.

Con esta moción pedimos apoyo a los grupos para que se destine una partida económica, dinero, para poner en marcha lo que aprobó este Parlament, que tampoco es tan raro, que es acabar de una vez por todas con la discriminación que sufren las personas que tienen algún problema de salud mental y sus familias cuando no se les está proporcionando el acceso a los tratamientos. Que tengamos un plan Covid en salud mental tanto para las personas que ya estaban vinculadas a la red de salud mental como para todas las personas que sufren secuelas emocionales. Y garantizar, entre otras cosas, la viabilidad de las asociaciones de familiares, que son las que están haciendo el apoyo emocional y el acompañamiento, no solo durante la pandemia, sino en condiciones normales, cumpliendo algo que es obligación y responsabilidad de la red pública, pero que como no se les está proporcionando, se tienen que organizar entre ellos.

Y pedimos también que haya un plan de apoyo a los profesionales, porque su malestar no es solo debido a las situaciones dramáticas emocionalmente que han tenido que vivir, no; se junta con la desprotección en la que han tenido que trabajar y con todos los recortes y toda la sobrecarga asistencial que llevan arrastrando desde hace muchos años. Porque los síntomas que padecen los profesionales no son los de una enfermedad aguda como puede ser la pandemia, no; son los de una enfermedad severa y crónica que lleva sufriendo nuestro sistema sanitario desde hace muchos años.

Esta moción pide el apoyo de los grupos para que este Govern ponga de una vez por todas entre sus prioridades el cuidado emocional de los ciudadanos. Porque sí, la atención a la salud mental y la prevención del suicidio es una responsabilidad de

este Govern, porque está contemplada así en la cartera de servicios del Ministerio de Sanidad español, responsabilidad que ha sido transferida a las comunidades autónomas y que Cataluña incumple reiteradamente desde hace muchos años. No sé para qué se pasan el día pidiendo tener más competencias cuando luego son incapaces de ejercer las que tienen asignadas. Y si Cataluña incumple, nos deja tirados a todos –a todos– porque en esto no hay colores políticos, en esto estamos todos juntos y lo que esperan los ciudadanos de los políticos es que les resolvamos sus problemas reales, y más aún en estos momentos en que la pandemia nos ha dejado a todos tan golpeados.

Esa debe ser su única prioridad y en Ciudadanos sí que es la nuestra: el bienestar de todos los ciudadanos de Cataluña en esta pandemia salvar vidas y salvar empleos. No sé a qué esperan para dejarse de entelequias y dedicarse a cuidarnos a todos...

El vicepresident primer

Vagi acabant, diputada.

Blanca Victoria Navarro Pacheco

...–un momento, acabo en seguida–, dejar de derrochar en el monotema de siempre, porque la situación es más crítica que nunca.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Té la paraula ara per defensar les esmenes presentades, en primer lloc, la diputada Assumpta Escarp, del Grup Parlamentari del PSC - Units per Avançar.

Assumpta Escarp Gibert

Vicepresident. L'altre dia en la Comissió de Salut expressava l'agraïment a la diputada Navarro per la seva sensibilitat, la seva insistència i els seus coneixements perquè aquest Parlament es faci ressò de les necessitats de salut mental, dels pacients, dels seus familiars i dels professionals. Crec que és un esforç i un compromís col·lectiu visibilitzar les malalties mentals.

En aquest període, on encara no hem sortit dels efectes de la Covid-19, ens cal reforçar molt tots els serveis de salut mental perquè a les patologies existents, algunes d'elles agreujades, els haurem de sumar les causades pel confinament, angoixes generades per dols que no s'han pogut fer, increment de les addiccions pel confinament i la soledat. De nou, els i les professionals d'atenció primària i els de la salut mental hauran d'assumir una sobrecàrrega.

En el punt 2 de la moció es planteja la creació d'un programa específic telemàtic i domiciliari per donar suport a les persones ateses en els dispositius de salut mental i addiccions durant el desconfinament i fer una tasca preventiva. Jo crec que és molt important l'últim punt, on aquest sistema d'abús de la telemedicina no serveixi per aprofundir la bretxa digital, i això també ho hem de veure en temes d'atenció primària, és a dir, no podem, utilitzant nous recursos, crear més diferències. Sí als nous recursos però lluitar contra les diferències i, per tant, hem de poder garantir i arribar al suport psicoterapèutic que es necessita. El coronavirus ha fet que els centres assistencials haguessin de reprioritzar, de desprogramar, i per tant, hem de continuar reprogramant per poder recuperar aquestes visites de pacients, infants, joves i adults que necessiten recursos de salut mental.

La moció fa especial èmfasi en els efectes de la pandèmia sobre aquelles persones que poden tenir..., dels complexos, sobre els i les professionals que amb el seu alt grau d'implicació poden patir i necessiten cura emocional i atenció psicoterapeu. Ja hem sentit moltes vegades que cuidem a qui ens cuida, els hem aplaudit tots –tots– i els hem donat aquí moltes gràcies.

Per cert, la conselleria va crear una app de suport emocional, i encara no sabem si els psicòlegs que tenien aquesta app per donar suport emocional a la ciutadania,

però també als professionals han cobrat, perquè portaven uns mesos treballant i encara no havien cobrat.

Un cop més es reclama transparència i participació –també ho fa aquesta moció–, i saber on estan i quins són els fons assignats, també els recursos privats, així com facilitar la supervivència i el suport a les entitats i associacions de pacients i familiars. Ja també el Ple extraordinari va parlar de la modificació dels pressupostos i volíem saber quin era el destí que hi ha i també quins seran els fons que disposarà salut mental, quins programes i quins seran els increments que hi ha.

A partir d'aquí, jo crec que el Grup de Ciutadans –i em sap greu dir-ho– s'equivoca, crec, centrant el punt en requerir a l'oficina regional de l'OMS que retorni la subvenció de la Generalitat. Crec que el Departament de Salut haurà d'explicar si l'informe sobre un instrument tan vàlid com el Pla de Salut té aquesta valoració positiva perquè els hem pagat o no. Jo em crec l'instrument. El que no vull pensar és que l'OMS m'ha fet un informe positiu per un pagament. I haurà de pensar i donar explicacions sobre un pagament proporcionat a l'informe omès, haurà, com qualsevol poder públic, d'explicar amb transparència que ha fet un bon ús dels diners públics.

Deia que donarem suport a la moció excepte a aquest punt i tampoc en el punt en el qual diuen d'on s'han de treure els diners per acabar-los posant a Salut. No crec que sigui en aquesta moció de salut mental important a on haguem de dir quina és la distribució pressupostària, volem que vicepresidència ens expliqui, i esperem que a la Comissió d'Economia la setmana que ve ens expliqui, quines seran les modificacions pressupostàries i amb què s'han gastat els diners.

Jo li deia que en aquests dos punts no hi votaria, i perquè a més em sap molt greu que en el tema de l'OMS es posi en entredit un instrument com el Pla de Salut, una eina de planificació que va iniciar als anys noranta el Govern, que en aquell moment el conseller era el doctor Xavier Trias, i dubto que pensés que necessitava el recolzament de l'OMS. Creia el que feia. Un instrument que van continuar els governs de progrés, un instrument que ha continuat tothom i que no podem posar en entredit per un mal acte d'autobombo usant l'OMS per generar més notícies negatives al voltant fins i tot de l'OMS, que prou en fan els populismes, de mal sobre aquesta agència.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació és el torn del Grup Parlamentari Republicà i té la paraula la diputada Assumpció Laïlla.

M. Assumpció Laïlla i Jou

Gràcies, president. Tornem a parlar de salut mental. Una vegada més és un tema que torna a ser central en aquest Parlament, però també en qualsevol debat sanitari, perquè precisament situacions com les actuals d'aquesta pandèmia que ens ha afectat a tots, ens fan veure, posen sobre la taula, la importància, lo central que és la salut mental de tots plegats, dels que curen, dels que cuiden, dels pacients, en aquests moments, però sempre, com d'important és la salut mental de tots plegats, perquè això ho embolcalla tot.

I, per tant, abans d'entrar en la moció, voldria començar fent un agraïment, un agraïment als professionals de la salut, bàsicament, però a tots aquells que durant aquesta pandèmia i també ara segueixen donant atenció a les persones diagnosticades amb algun trastorn de salut mental. Jo vaig tenir l'oportunitat, quan vaig incorporar-me d'infermera durant el pic de la pandèmia, de treballar amb persones afectades de trastorn mental ingressades en unitats de trastorns mentals severos. I l'esforç que fan els professionals per contenir, per ajudar, per acompanyar, per donar suport a aquestes persones, que ja imagineu-vos lo difícil que és per a tots nosaltres, no?,

aquest confinament, la contenció, com ho ha de ser per a persones que en un moment o altre, doncs, han patit un trastorn mental, en aquest cas sever.

I, per tant, vull agrair moltíssim l'esforç que han fet els professionals de la salut, els professionals de l'àmbit social, que han donat suport, donen suport i cuiden les persones amb algun diagnòstic de salut mental; però també les persones ingressades, diagnosticades amb algun trastorn de salut mental, amb algun trastorn sever, perquè aquestes també han fet un esforç ingent, per ser conseqüents, no?, amb totes aquestes normatives de confinament, de contenció, de no sortir a l'exterior, lo important que és per a aquestes persones a vegades poder sortir a l'exterior, i que no ho han fet, ho han respectat i estan fent un esforç per mantenir-ho així. Crec que és de justícia, també, donar-li el valor a l'esforç que han fet. I, com no pot ser tampoc d'una altra manera, a les famílies que han suportat aquesta distància, aquesta separació amb els seus familiars, i que també han donat suport a aquestes persones en una situació tan i tan complicada. Crec que és de justícia començar així.

I entrant directament en la moció, una moció que ja s'ha explicat, parlem de les persones que ajuden, de les persones que han cuidat, que cuiden, que curen les persones amb algun trastorn mental en aquesta pandèmia, però també d'aquelles que han estat a primera línia i que, òbviament, s'han vist afectades, doncs, per l'esforç que han hagut de fer durant aquests dies i que, malauradament, han de seguir fent: dols mal portats, atenció en primera línia, esforços a vegades reconeguts socialment però que han demanat fins i tot un sobreesforç en les seves càrregues de feina. I, per tant, d'això parlem, en aquesta moció. I també de les persones que, com deia abans, han estat i estan diagnosticades amb algun trastorn mental, siguin adultes o infanto-juvenils, per encarar aquest desconfinament, com ho fem per acompanyar també a domicili, no només els dispositius especials sinó també a domicili, des de la primària, com acompanyem en aquest desconfinament.

Parlem de transparència, parlem també de les famílies, de les entitats que acompanyen, aquella pota a vegades invisible, en molts casos, que sempre hi són, que acompanyen, que ajuden, que suporten l'atenció, en aquest cas a les persones amb algun trastorn mental. Parlem de famílies, parlem d'entitats.

I és per aquest motiu que donem suport gairebé a la majoria dels punts d'aquesta moció. I vull agrair també la disponibilitat de la diputada Navarro per arribar a pactes, a grans consensos, perquè compartim la profunditat d'aquesta moció.

Però sí que hi han tres punts als quals nosaltres no hi donarem suport. Un podríem dir que és una cosa més de terminologia que no pas de contingut, perquè compartim la necessitat de donar compliment als documents i als mandats que emanen d'aquest Parlament. Nosaltres considerem que precisament pels reiterats estats d'alarma aquests terminis s'han anat allargant, i que, a més a més, en un departament com és el de Salut que, com poden entendre, doncs, està patint una pressió important, doncs entenem, amb l'esmena que els presentàvem, que podíem millorar aquest text. I, per tant, en aquest punt ens hi abstindrem, però per un tema de terminologia.

Però, òbviament, no podem donar suport als punts 8 i 9, que han caigut, en allò que és tan típic del Grup Parlamentari de Ciutadans, que és aquella demagògia de dir a on han d'anar els diners, en aquest cas destinats a salut mental, i fins i tot s'atreveixen a dir-li a l'OMS què n'ha de fer dels 1,6 milions d'euros que reben de la Generalitat en aquest cas de pandèmia. Per tant, en aquest sentit als punts 8 i 9, òbviament, no hi donarem suport, i ens abstindrem al número 5.

I ja per acabar, i perquè consti en acta, els pagaments que han anat sortint a les diferents intervencions sàpiguem que ja s'han realitzat i que, a més a més, en aquest mes de juny es posaran al dia tots aquells que queden pendants de l'activitat de suport emocional que s'està fent en aquests dies.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació, és el torn del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, i té la paraula la diputada Imma Gallardo.

Imma Gallardo Barceló

Gràcies, president. Consellera, diputats i diputades i personal del Parlament, bon dia. Vull començar amb un agraïment al grup proposant per poder debatre sobre l'atenció a la salut mental. És un tema que ens preocupa molt, en especial els punts d'aquesta moció en els quals es parla de les possibles afectacions tant als col·lectius que s'han vist implicats directament en la cura dels malalts de la Covid-19 com a la resta de treballadors i també a les persones que per culpa de la pandèmia s'han vist afectades emocionalment –les conseqüències de les setmanes de confinament ja les comencem a conèixer, però serà amb el temps que en sabrem més, sobre el seu abast–: els infants i joves, els pares i mares, la gent gran, els professionals sanitaris, però també els socials, els professionals de les residències, els cossos de seguretat i, per descomptat, els col·lectius més invisibles, però que també han resultat essencials, com els transportistes, les caixeres dels supermercats, les treballadores de la neteja i la recollida de residus, per citar-ne alguns.

També cal tenir en compte les conseqüències en els col·lectius que ja vivien algun trastorn o malaltia mental i que també van veure afectada la seva vida quotidiana, on les rutines i els horaris, que els ajuden tant en la seva organització personal, també es van veure greument alterats.

Totes, totes les persones en algun moment de la nostra vida podem viure una malaltia mental, sigui per un tema genètic o bé per una situació extrema en la qual s'acaba desenvolupant un brot, una crisi, una recaiguda, on cal la intervenció dels professionals i el posterior seguiment, el treball amb les famílies, amb l'entorn. Per això és imprescindible la importantíssima tasca de suport a les malaltes i els malalts, i també a les seves famílies –ho deia la diputada Laiïlla–, que es fa des dels centres d'atenció en salut mental, els clubs socials, les associacions de famílies i altres equipaments que atenen des de la proximitat territorial. Des d'aquesta tribuna, el nostre reconeixement a aquesta important tasca.

També és molt important que es visualitzin, que se'n parli, de les malalties mentals. Des de l'any 92, el 10 d'octubre es celebra el Dia Mundial de la Salut Mental, promogut per la Federació Mundial per a la Salut Mental. Aquesta commemoració va néixer per equiparar la salut mental amb la salut física, però sobretot per ajudar a conscienciar la població de la importància de poder-ne parlar, de poder-nos comunicar. L'edició de l'any passat, que va acollir la vila de Sort, organitzada per l'Associació Salut Mental Pallars i la Federació Salut Mental de Catalunya –la consellera va tenir l'oportunitat d'assistir-hi– tenia per lema «Parlar i escoltar salva vides», d'acord amb la temàtica sobre el suïcidi escollida en la celebració internacional del dia mundial. No debades el suïcidi encapçala la primera causa de mort no natural del nostre país i, per tant, és del tot necessari visualitzar aquesta situació.

Entrant de ple en la moció voldria comentar que coincidim amb la majoria de punts. Sabem que aquesta pandèmia suposa incrementar la demanda d'atenció de salut mental tant en la població general com en la població amb malaltia mental prèvia, tant pel que fa als processos de dol complicats que s'estan vivint i l'afectació emocional de tot plegat –i aquí també parlem de pèrdua de llocs de treball, impossibilitat de fer front a les despeses, etcètera–, com per a l'atenció als col·lectius treballadors essencials i als professionals sanitaris i socials.

Des de Junts per Catalunya som conscients de les dificultats pressupostàries que tot això pot suposar, però també per això demanem que es prioritzin les actuacions adreçades a l'atenció de la salut mental d'aquests col·lectius, amb més recursos econòmics, més atenció domiciliària i als centres, però també cobrint les baixes dels professionals que hi presten servei al més aviat possible, sobretot en les comarques més desfavorides, com l'Alt Pirineu o les Terres de l'Ebre.

Per anar acabant, agrair la predisposició a acceptar les esmenes de la diputada Navarro, també les transaccions a les que hem arribat, la bona feina de la diputada Laïlla. Per tant, votarem favorablement la majoria dels punts, excepte el punt 5, en què també ho ha explicat..., i que m'hi adscriu.

Als punts 8 i 9 hi votarem en contra. El punt 8 –també ho han dit altres companyes–, el votarem en contra perquè l'oficina regional de l'OMS a Barcelona és l'enllaç d'aquesta organització a casa nostra i això ens permet tenir línia directa amb aquesta organització internacional en temes de salut. I també votarem en contra del punt 9, perquè per Junts per Catalunya la salut mental també és un eix cabdal del Departament de Salut. I si bé estem d'acord que cal procedir a augmentar els recursos en salut mental per fer front a la situació generada per la Covid-19, no ens sembla que la solució sigui treure'ls de les delegacions de Govern a l'estranger, de l'Agència de la Ciberseguretat de Catalunya, o de TV3, com es proposava.

El que ens calen són tots els recursos que generem des de Catalunya, i ja saben que el dèficit fiscal ens continua asfixiant. La salut mental necessita més recursos però també molt més suport, més visualització, més escolta i molta més comprensió de tota la ciutadania.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva posició té la paraula, en primer lloc, la diputada Marta Ribas, del Grup Parlamentari Catalunya en Comú Podem.

Marta Ribas Frías

Primer de tot, agrair-li a la diputada Navarro que, com sempre, amb sensibilitat i amb solvència, no?, ens faci fer el debat sobre la salut mental en cada una de les circumstàncies i dels moments polítics que hem anat tenint en aquest país. Fa nou mesos, com bé recordava, hi va haver un debat interessant a partir d'una moció seva, que els vam aprovar en la seva totalitat perquè coincidíem que hi havia elements estructurals en els serveis de salut mental importants a resoldre: iniquitat territorial, una cartera bàsica que havia de ser potent i garantida, un sistema que havia d'orientar-se més cap a la comunitat i cap a la prevenció del que ho està actualment, cap a la rehabilitació i cap a la recuperació, més i millor participació de la ciutadania, dels mateixos usuaris i de les seves famílies. I tot plegat, no?, era el que plantejava aquella moció, i els ho vam aprovar.

Estem a dia d'avui sense haver resolt tots aquells mateixos problemes, i, per tant, igual que hi he fet referència en la seva moció anterior, ens ha impactat una crisi d'una pandèmia sanitària que té uns efectes determinats, però, a més, ho ha fet sobre un sistema, també el de salut mental, amb uns problemes estructurals no resolts. Per tant, ens calen les propostes que avui està fent la diputada Navarro, del Grup de Ciutadans, en aquesta moció, però ens cal no oblidar aquells elements estructurals que hi ha, de dèficits i de debilitats, en el nostre sistema de serveis i de garanties d'atenció a la salut mental.

L'impacte ha estat dur, d'aquesta crisi Covid; ja hi ha dades, ja hi ha estudis, i n'hi haurà, segur, molts més: hi ha hagut un impacte dur per a la gent que ja tenia, ja patia problemes de salut mental, i per a les seves famílies; hi ha hagut un impacte dur, que va sorgint i sorgirà, per als professionals, les professionals, molt tensionats durant tota aquesta gestió de la pandèmia, però hi ha hagut també un impacte, més invisible, i que també anirà sortint, en la ciutadania més en general, ciutadania que ha patit el confinament amb dols, com s'hi ha fet referència, durs, per les pèrdues, sense haver pogut fer els dols com cal, però també pel mateix confinament en si, per la tensió, per les incerteses, per les pors, per les soledats, i aquestes pors i aquest impacte, de nou, impacta d'una forma molt diferent depenent de les condicions de desigualtat social de partida.

Aquest impacte té perspectiva de gènere i aquest impacte té perspectiva de classe social. I tot això ho hem de tenir present, també en els reforços que es plantegen d'atenció a la salut mental a partir d'ara, perquè a on sorgiran totes aquestes dificultats posteriors d'elements de salut mental serà allà on la gent ja pateix, també, altres tipus de desigualtats afegides.

Ens calia tota aquesta perspectiva de la salut mental. Per tant, agraïm la moció. Evidentment, no així els dos darrers punts de la moció, on, ai las, ha aparegut de nou el processisme taronja, d'una banda, en el punt de l'Organització Mundial de la Salut –ja s'hi ha fet referència–, de l'altra, en aquesta voluntat constant de fer veure que a Catalunya tenim una sèrie de «xiringuitos», i assimilar elements importants del nostre autogovern, eines que tenim, com TV3, o com pot ser una Agència de Ciberseguretat, o una Oficina de Drets Civils i Polítics, o altres elements –unes vegades són uns, unes altres vegades són uns altres–, i intentar fer veure que això és obvia per posar damunt la taula altres necessitats.

No, senyora Navarro. No, diputats i diputades de Ciutadans. Ens calen més recursos en la salut mental, però no és a partir d'aquestes propostes que vostès fan, sinó a partir de la voluntat política de tenir aquests recursos, tant per a l'emergència com per a la part estructural. I poso l'exemple de Barcelona, on hi havia un pressupost per a aquest any a la ciutat de Barcelona ja de 640.000 euros per a salut mental, des d'un ajuntament que no té les competències principals en aquest tema, i que el mes de maig es rascava 1 milió i mig d'euros més en pressupostos municipals per atendre les conseqüències i les seqüeles psicològiques de la Covid-19, i sumar-los a aquests 600.000 euros que ja hi havia en els pressupostos.

És una qüestió de voluntat política que també, dels recursos extraordinaris que es tingui per a la crisi Covid, es destini una part important a atendre aquesta emergència i també a resoldre, i a començar a resoldre, els problemes estructurals.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació és el torn del diputat Vidal Aragonés, del Subgrup de la CUP - Crida Constituent.

Vidal Aragonés Chicharro

Gràcies, vicepresident. Per intervenir des de l'escó. Nosaltres, en primer lloc, volem agrair la present moció, perquè ens sembla que els set primers punts són de grandíssima qualitat i que, si es fessin efectius, ens podrien servir per donar una resposta a l'objecte que planteja aquesta moció. I volem, a més, fer el reconeixement explícit, per a la diputada que ha presentat la present moció, del que és una bona feina i del que podria ser una molt bona alternativa.

En segon lloc, volem també explicar per què nosaltres no hi votarem a favor; farem una abstenció, per cert. Al punt 8 d'aquesta moció, el relatiu a l'OMS, vostès no expliquen el perquè, però en aquest Parlament tothom sap per què ho estan plantejant, i, a més, li fem un suggeriment: mirin, vostès, ho tenen molt senzill; van a Ginebra a la directora de Salut Pública, la senyora Neira, una gran patriota espanyola; a alguns diputats i diputades no ens rebrà perquè som independentistes –ja saben vostès lo de la neutralitat de les institucions–, però a vostès sí que els rebrà, i l'hi expliquen. És la directora de Salut Pública de l'OMS. Segurament potser no els dona una resposta positiva, però tenen garantida una grandíssima atenció d'una patriota espanyola.

I, per últim, amb relació al darrer dels punts, el punt 9, nosaltres evidentment no estem a favor ni que es vulgui eliminar l'Oficina de Drets Civils i Polítics, ni l'Agència de Ciberseguretat, ni TV3, ni la televisió pública catalana.

I aprofitant –i acabant la intervenció– la presència de la consellera, consellera Vergés, li volem traslladar dues qüestions que ens resulten molt importants. Estem parlant de salut mental i tenim psicòlegs i psicòlogues del SEM des del 14 d'abril treballant i que semblaria que a dia d'avui, com a mínim aquesta setmana, encara no havien cobrat.

La setmana passada ens deien que no havien cobrat; no ens deien que havien cobrat, ens deien que no havien cobrat. Si avui s'està ingressant mitjançant transferència aquests salaris, benvingut sigui, però és insuportable que hàgim de donar atenció psicològica i ens mantinguem en la inestabilitat emocional que significa no cobrar. Una gran paradoxa.

I, per últim, també, consellera, ahir tenia una jornada de lluita, de sanitàries en lluita: hagués estat molt bé que la consellera hagués pogut rebre aquest collectiu que s'està caracteritzant en tot cas pel que és una defensa de la sanitat pública.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Finalment, és el torn del diputat Santi Rodríguez, del Subgrup del Partit Popular.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. La salut mental era, abans de la crisi del coronavirus, una de les baules febles del sistema sanitari públic i, en aquest sentit, efectivament, tant en la Comissió de Salut com en el mateix Ple s'havien debatut i aprovat propostes de resolució i mocions amb relació a intentar enfortir els mitjans humans i materials per atendre la salut mental de millor manera de com es podia fer amb els mitjans disponibles fins aquest moment.

Ara la situació ha canviat, i ha canviat a pitjor. Evidentment, la crisi sanitària ha posat en evidència moltes altres necessitats. Per un costat, aquelles persones que ja necessitaven atenció de salut mental abans de la crisi ara la necessiten encara d'una forma molt més intensa, però també, òbviament, totes les víctimes i familiars de víctimes d'aquesta malaltia també necessiten aquesta atenció. Professionals i altres persones que han estat treballant també a la vora d'aquest virus també han de menester aquesta atenció de salut mental. I encara, doncs, persones que segurament no tenien problemes, però que amb el confinament, òbviament, han posat de manifest problemes d'aquestes característiques que requereixen atenció.

Per tant, és imprescindible reforçar els mitjans amb relació a la salut mental. I, per tant, el nostre grup donarà suport a aquesta moció i, a més a més, ho farem en tots els punts. Per què? Especialment el darrer, que suscita alguna polèmica, no?, doncs el darrer té molta relació amb el que fa poca estona apuntàvem des del nostre grup parlamentari amb relació a les prioritats després de la pandèmia i en aquests moments de reorientar els pressupostos: més polítiques socials, més impuls de l'activitat econòmica i menys procés. I precisament aquest darrer punt de la moció que ens presenta el Grup de Ciutadans el que té per objectiu és dir-li al Govern: «Si han de retallar, retallin en procés i no retallin, per exemple, en fons Feder per als centres de recerca o per als ajuntaments.»

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, ara té la paraula la diputada Blanca Victoria Navarro.

Blanca Victoria Navarro Pacheco

Gracias. Voy a seguir hablando en español para contribuir a que este Parlamento se parezca a lo que es Cataluña, la Cataluña real.

Quiero agradecer a la diputada Titon Laïlla también su talante por haber llegado a todas estas transacciones y su interés también por, bueno, todo el tiempo que hemos estado hasta llegar a acuerdos, porque creo que los que van a ganar con esto van a ser los ciudadanos de Cataluña y esa es nuestra razón de ser.

Los puntos en los que no nos hemos puesto de acuerdo, pues, topan con dos problemas grandes de este Govern. El primero es la falta de transparencia, porque, efectivamente, el informe..., eran cuatro meses, es que era antes de pandemia. A esto no le podemos echar la culpa ni al virus, ni a Madrid, ni nada. Eran cuatro meses

y es una obligación del Govern de dar información, no solo a la oposición para que ejerzamos nuestra obligación de control –que es que para eso estamos aquí–, sino porque son los ciudadanos los que tienen ese derecho de tener acceso a la información por la Ley de transparencia.

El otro problema es el tema de las prioridades. Por supuesto, no le hemos pedido a la OMS ni que devuelva el dinero, ni mucho menos. Es que está clarísimo lo que pone el texto, que lo que le estamos pidiendo es requerirle que invierta este dinero, estos 1.600.000 euros anuales por parte de la Generalitat, que lo invierta en algo que es que es una misma recomendación de la OMS, que es que se pongan en marcha políticas sanitarias de salud mental, precisamente por la pandemia emocional, que es lo que le estamos pidiendo también a este Govern. No estamos, por supuesto, diciendo nada del otro mundo.

El otro problema con las prioridades, efectivamente, es que se les llena la boca con..., cuando hablamos de temas sociales, de poner al ciudadano, de poner al paciente en el centro del sistema, pero cuando llega el momento de poner dinero siempre hay otra prioridad, y todas las excusas procesistas de «Madrid nos roba» y compañía jamás las aplican cuando tienen que recortar ni en temas de TV3, ni en los chiringuitos procesistas, ni en la política internacional, pero no hay ningún problema...

El vicepresident primer

Vagi acabant, diputada...

Blanca Victoria Navarro Pacheco

...en que las asociaciones de familiares tengan problemas para que sean viables en esta pandemia, ni tienen problemas para que los tratamientos se apliquen una vez cada dos meses...

El vicepresident primer

Acabi, diputada...

Blanca Victoria Navarro Pacheco

...ni tienen problemas para que los niños no accedan a los tratamientos en salud mental y que las familias estén desatendidas. Y es un tema de prioridades, y ahí es donde queremos poner el foco.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies. Disculpin. Acabat el debat d'aquesta moció, els record que la votació es farà en reprendre la sessió aquesta tarda, juntament amb la resta de mocions del dia d'avui.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seguretat ciutadana als barris i municipis

302-00218/12

Passam al punt vintè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seguretat ciutadana als barris i municipis, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar la moció, té la paraula el diputat Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, president. Conseller, consellera, senyores i senyors diputats, vull començar la meva intervenció mostrant el condol als familiars del treballador que ahir

va perdre la vida en un nou accident a Igoxe. És ben clar que cal millorar la seguretat industrial.

Aquesta moció és una proposta del Grup Parlamentari de Ciutadans per millorar la seguretat ciutadana i garantir el gaudi efectiu dels drets fonamentals i de les llibertats públiques per part de la ciutadania de Catalunya. La interpellació que vaig fer al conseller Buch el 18 de juny volia obrir el debat sobre una qüestió, la de la seguretat ciutadana, en molts barris i municipis de Catalunya, que preocupa, i molt, a bona part de la ciutadania. A molts, a massa barris i municipis de Catalunya els ciutadans veuen amb preocupació la manca creixent de seguretat, que fa difícil, per no dir impossible, gaudir plenament dels drets fonamentals i de les llibertats públiques en pau i llibertat. És per això que, des del Grup Parlamentari de Ciutadans, creiem que aquesta moció sobre la seguretat ciutadana als barris i municipis és del tot adient, és del tot oportuna.

Aquesta moció està estructurada en dos blocs, el primer dels quals demana al Parlament que faci un recordatori, una proclamació pública i efectiva, d'un dels principals pals de paller del nostre ordenament democràtic. La seguretat és un dret de la ciutadania que ens obliga a tots els grups parlamentaris a cercar i impulsar consensos per tal de garantir-la. Són quatre punts, quatre apartats, en aquest primer bloc, que sincerament crec que tots hi hauríem d'estar d'acord.

Per sintetitzar: les administracions públiques, els governs, tenen l'instrument de la seguretat pública, els cossos i forces de seguretat, per garantir la seguretat ciutadana necessària per tal que la ciutadania gaudeixi plenament dels seus drets i llibertats. A Catalunya, el Govern de la Generalitat, per delegació del Govern d'Espanya, exerceix la competència de la seguretat pública, i ho ha de fer conforme als principis de cooperació, coordinació i mútua col·laboració amb la resta de les administracions, vetllant sempre per la millora contínua del sistema de seguretat pública de Catalunya.

El segon bloc de la moció està estructurat en quinze apartats, en quinze punts, que cerquen impulsar la millora de la seguretat ciutadana al conjunt de Catalunya, sí; però també i especialment en aquells barris i municipis en què hi ha problemes, fins i tot cronificats en alguns casos, pel que fa a la seguretat i la convivència. Hi ha alguns barris i municipis, massa, sens dubte, en que no hi ha prou seguretat ciutadana, en que la ciutadania no té gens fàcil desenvolupar els seus projectes de vida, en que hi ha conflictes de convivència, en que ha crescut l'activitat dels delinqüents, en que s'han implantat màfies delinqüencials, en que hi ha veïns atemorits per clans mafiosos de delinqüència organitzada.

Crec que no els estic dient res que molts de vostès no sàpiguen, potser tots. I la nostra obligació com a representants polítics de la ciutadania de Catalunya és cercar solucions a aquests problemes, solucions reals i efectives. No podem dir que tot està bé, perquè no és cert. No podem pensar que millor no parlar-ne, perquè si en parlem estem estigmatitzant els veïns d'aquests barris i municipis. Avui no n'anomenaré cap ni un, ja en vaig parlar a bastament, d'alguns d'aquests barris i municipis, el passat 18 de juny. Però no cal: hi ha noms, massa, que de ben segur gairebé tothom tenim al cap.

No podem dir que tot està bé i tampoc podem pensar que el Govern ho fa tot bé. És clar que se'n fan de coses bé, però l'obligació del Govern és cercar la millora contínua del sistema de seguretat pública de Catalunya i disposar de les millors eines per garantir a la ciutadania la igualtat d'oportunitats, les millors condicions socials i el gaudi dels drets i de les llibertats públiques de tots i cadascun dels barris i municipis de Catalunya.

De tot això, va aquesta moció, una moció que cerca millorar les condicions de vida dels joves migrats sols, un cop deixen de ser tutelats per l'Administració, uns menors que –aquests sí– estan massa sovint estigmatitzats i condicionats per la manca d'oportunitats que la societat els ofereix. Cerca també acabar amb la impunitat de

l'ocupació il·legal, que és font continuada de conflictes de convivència i massa sovint de conflictes més greus. També cerca impulsar les polítiques que permetin posar fre a la multireincidència delictiva, font contínua d'inseguretat que deriva d'una legislació inadequada.

Ja els avanço que el Grup Parlamentari de Ciutadans al Congrés dels Diputats impulsarà les reformes legislatives necessàries i ho farà ben aviat. És per això, per aquestes i d'altres propostes que avui presentem, que creiem que aquesta és una moció necessària i oportuna, i és per això que els demano el seu suport per aprovar-la avui en aquesta sessió del ple del Parlament.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. (*Aplaudiments.*) Té la paraula per defensar les esmenes presentades, en primer lloc, el diputat Carles Castillo del Grup dels Socialistes i Units per Avançar.

Carles Castillo Rosique

Bon dia a tothom. Mirin, el primer que els he de dir, senyors de Ciutadans, és que és una llàstima el seu llenguatge alambinat a què ens tenen acostumats a totes les mocions i les seves propostes. Desconec si està fet a posta per provocar o fins i tot buscant quedar-se sols en el paper de víctima, però és una llàstima. I és una llàstima..., els dic que és una llàstima, perquè realment toquen qüestions interessants, de fons, que de vegades, pel tipus de llenguatge que fan servir, només per com ho expressen, donen ganes de votar-los en contra i a vegades sortir corrents.

Demostren amb això una manca de sensibilitat contínua, que més aviat sembla ja estratègica de tant repetir-la en les seves propostes. No obstant això, el meu grup i jo mateix, que no tenim cap mena de complex, hem fet una certa abstracció i hem obviat aquesta actitud tan seva. Perquè de veritat pensem que no és una mala moció, en el seu fons. Per això volem destacar que és una llàstima que el llenguatge provocador i poc sensible del que va trufada.

És una moció interessant, multidisciplinària, que toca molts temes diferents al voltant de la seguretat ciutadana, però que certament afecten la seguretat ciutadana directament. Té un enfocament que fuig de la solució exclusivament policialista, i entra en moltes qüestions de caire social que nosaltres coincidim, pensem, que tenen una repercussió claríssima i directa a la seguretat ciutadana. Parlen, per exemple, abans, amb l'esmena que al final s'ha retirat, parlaven d'ocupacions il·legals centrades en les que s'ocupen les màfies. Parlen de nens no acompanyats, parlen d'habitatge social, de reincidència –del fenomen de la reincidència–, que tanta afectació té realment a la seguretat ciutadana dels nostres pobles i ciutats. Parlen d'educació.

Després de manifestar la seguretat ciutadana com un dret fonamental, proclama que aquesta és imprescindible per desenvolupar en pau i llibertat el projecte de vida propi de cadascú. Destil·la una sèrie de conseqüències pràctiques en l'actitud que ha de tenir el Govern de la Generalitat respecte a la seguretat ciutadana, derivades dels principis de cooperació, coordinació i mútua col·laboració. Jo afegiria també el principi de lleialtat. Segurament hauríem de definir què son *los niveles adecuados de seguridad*, perquè és un concepte jurídic indeterminat. Però també obren la porta, una porta molt interessant, a parlar d'estàndards mínims de seguretat, que han de ser garantits als nostres barris i carrers dels pobles i ciutats de Catalunya amb un mapa actualitzat de la seguretat que ha de ser elaborat en noranta dies pel Govern de la Generalitat. Hi estem d'acord.

Ens sembla molt important també la referència al Pla de barris, perquè aquesta sigui la columna vertebral per mirar d'apaivagar els problemes d'inseguretat derivats de la precarietat laboral, social i urbanística dels barris més conflictius de Catalunya. Entra en demanar la coordinació entre els departaments d'Interior, Educació, Treball, Afers Socials i Famílies per tal de dissenyar i difondre mesures concretes

per millorar la convivència ciutadana i fomentar el respecte als drets fonamentals i les llibertats públiques. En aquest sentit, també demana un programa d'actuacions plurianuals contra les desigualtats educatives, posant així l'èmfasi i la importància primordial en l'educació.

Pensem que és molt oportú. Demanen vostès diverses negociacions amb l'Estat en temes transversals i també estan disposats –estem disposats– a recollir el guant. Ocupacions il·legals controlades per màfies, el fenomen de la reincidència, realment són problemes que afecten molt la sensació d'inseguretat que tenen molts ciutadans i ciutadanes i, per tant, s'ha d'actuar. Per tant, hem d'actuar. Control i garantia i transparència, també, per assegurar que els recursos públics van exactament i justament a les finalitats socials previstes. Increment de l'oferta d'habitatge social amb col·laboracions publicoprivades. D'acord.

Distribuir la plantilla del Cos de Mossos d'Esquadra segons les necessitats territorials basades en l'anàlisi rigorós de les dades. Quantes vegades ho hem demanat en aquest faristol, jo crec que tots els grups parlamentaris, pràcticament, d'aquesta cambra? Creació de la Direcció General de Polícies Locals. També un tema sensible, però en el que estem d'acord. Traient, naturalment, tota pretensió o voluntat de controlar les policies locals des del Departament d'Interior. Coordinació, sí; control, en cap cas i cap ni un, de control.

En definitiva, obviant el seu llenguatge alambinat i provocatiu i atenent al fons de les qüestions que toquen, i que ens semblen adequades, els votarem a favor pràcticament tota la moció tret d'algun punt concret que ens hi abstindrem.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. A continuació és el torn de la diputada Lluïsa Llop, del Grup Parlamentari Republicà.

Lluïsa Llop i Fernàndez

Gràcies, vicepresident. Consellera, conseller. Molt bon dia, diputats, diputades, personal del Parlament. El Grup de Ciutadans presenta aquesta moció sobre seguretat ciutadana als barris i municipis, una moció que comença amb un punt primer que no compartim gens des del Grup Republicà, que bàsicament està dedicat a la consagració de la seguretat ciutadana de l'estat policial com a garant dels drets, de la convivència, de la pau i de la llibertat. Hi insisteixo, un model que no compartim gens i on s'arriben a dir coses com que cal vetllar pel perfeccionament i la millora contínua del sistema de seguretat pública a Catalunya a fi de garantir la màxima eficàcia i eficiència possible dels Mossos i de la Policia Local en benefici de tota la ciutadania de Catalunya perquè puguin «disfrutar» en convivència, pau i llibertat dels seus drets fonamentals i llibertats públiques. Hi insisteixo: no compartim gens ni mica aquest paradigma que vostès propugnen, aquesta consagració de la seguretat pública d'un estat policial.

Des del Grup Republicà estem convençuts que el que cal per garantir els drets fonamentals i les llibertats públiques són les polítiques educatives, són les polítiques socials, són les que fomenten la igualtat, la inserció, el respecte, les que fomenten el civisme. La seguretat pública imposada pel control policial ha de ser la darrera de les eines, no ha de ser el principi fonamental que ens porti a poder gaudir dels nostres drets. I, per tant, no compartim aquest punt que vostès propugnen i, a més a més, per cert, quan parlem de garantir els drets fonamentals de les persones, entenem que també inclouen els drets civils i polítics, uns drets civils i polítics que precisament aquest estat policial està malmetent des de fa bastant de temps, especialment policial i judicial. I ho saben.

Tampoc compartim –i ho deia el company del Grup Socialistes– el llenguatge i la terminologia nacionalista abrindada que fa que en la primera lectura, la primera sensació que tinguis és que has de votar en contra a tot. El que passa és que un cop

fetes diverses lectures i també reconeixent la facilitat de poder-ne parlar, de poder acceptar esmenes, doncs, és evident que hi ha punts dins d'aquesta moció que sí que poden ser..., que entenem que són útils i que, per tant, poden facilitar i portar mesures que ajuden a millorar la nostra societat. I, per tant, hem fet aquest exercici de fer aquesta segona relectura per poder recollir tota una sèrie de punts i, hi insisteixo, agrair-li també la seva col·laboració per poder acceptar diferents temes.

Per exemple, estem d'acord en temes com impulsar entre els departaments d'Interior, Educació i Afers Socials i Famílies mesures que ajudin a millorar la convivència ciutadana en la línia del que els deia. També compartim que cal desplegar un programa d'actuacions plurianual contra les desigualtats educatives amb una atenció especial als centres d'elevada complexitat i amb la participació dels ens locals, etcètera, el que proposen, bàsicament perquè en el darrer ple es va votar en aquest mateix Parlament. Estava dins de la Moció 167/XII, i és el Pla de xoc contra les desigualtats que empenirà el Departament d'Educació, amb una inversió de 33 milions d'euros per al proper curs.

També és evident que es treballa ja per garantir la incorporació d'adolescents i joves migrants sols al mercat laboral, on des de l'Estratègia catalana d'acollida i inclusió dels joves migrants sols s'aborden els nois i les noies des d'una perspectiva global, des de la formació, des de la salut. Especialment també s'ha incrementat la seva participació en aquells programes formatius del Servei Públic d'Ocupació, però cal, com aquí es demana, que el Govern espanyol, que és qui té, per ara, les competències, reformi la normativa d'estrangeria per tal de garantir aquesta incorporació un cop formats al mercat laboral, així com instar-lo a que doni compliment a la normativa ja existent.

També és cert que en l'àmbit de l'habitatge és necessari aquest increment de l'oferta d'habitatge social, evitar ampliar aquesta disponibilitat d'habitatges per a les meses d'emergència habitacional. I per posar un exemple de la feina que s'està fent, per exemple, hi ha en funcionament en aquesta línia que parlàvem de col·laboració publicoprivada o, fins i tot, publicopública, hi ha en funcionament la línia de suport a la promoció des de l'Agència Catalana de l'Habitatge i l'Institut Català de Finances als ens locals i a les entitats per facilitar l'adquisició d'habitatge dotacional.

I què dir d'aquest àmbit de col·laboració de la policia, conjuntament entre el Departament d'Interior i els ajuntaments que disposem de Policia Local, per endreçar i per treballar en l'adequació de les plantilles de les policies locals, i això els hi diu qui té l'honor de ser l'alcalde de Gelida i tenir una Policia Local petita i molt voluntariosa, però que necessita..., per poder gestionar-la és molt complicat tot el tema de la mobilitat entre cossos i entre diferents policies locals per la disparitat de les diferents consideracions. Per tant, és important també aquest punt.

Acabo, vicepresident. Finalitzo com he acabat. Hi han punts d'aquesta moció que podem compartir, i insisteixo que hem fet un esforç per superar aquest llenguatge amb què es vesteix tota la moció, i, per tant, intentar aconseguir aquests punts d'acord per poder tirar endavant polítiques que entenem que són importants per al país.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació és el torn del diputat Ferran Roquer, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Ferran Roquer i Padrosa

Gràcies, vicepresident. Bé, ens trobem davant d'una moció que podríem dir que té l'estil de Ciutadans, eh?; parla una mica de tot —«pla de barris..., policia, coordinación policial, fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado, patrullas conjuntas, comunidades autónomas, carece de competencia, homogenizar la competencia, Gobierno de la nación, gobiernos autonómicos, delegación del Gobierno de la nación, indebi-

das duplicidades...»—, sense afirmar gaire res, però deixant entreveure que tampoc funciona gaire res. Demana coses que s'estan fent, més bé o més malament, s'estan fent, jo crec que més bé que més malament, i intuïnt aspectes.

Ens demanen un «mapa actualizado de la seguridad de Cataluña». Jo no sé la conveniència de ficar en un mapa quines zones són més segures o quines zones no en són tant, o si les zones insegures sempre són insegures o les segures sempre són segures, o depèn del moment del temps, o depèn dels actes que s'hi fan, o depèn de la temporada.

De fet, una obligació que tenen els Mossos d'Esquadra, una obligació que té la Policia de Catalunya és estar en continu contacte amb les administracions locals, a través de les juntes de seguretat o a través dels instruments que sigui, i determinar en quines àrees i en quins moments cal un increment d'efectius. Els que som de la costa ho sabem, que a l'estiu incrementen el nombre de turistes, incrementen les activitats d'oci nocturn, incrementa la població estacional que es trasllada, es produeix un reforç de la Policia en les èpoques estivals a les zones de la costa. Es va reforçar la seguretat de Barcelona i ha donat, efectivament, bons resultats, resultats positius de descensos de les activitats delictives. I, de fet, amb les promocions de Mossos que van sortint de l'escola de Mossos s'incrementa la plantilla de totes les àrees bàsiques policials.

Ens demanen una d'aquelles coses que jo dic que diu i que no diu. Ens diu que el Departament de Treball Afers Socials i Família revisi i millori els procediments d'inspecció perquè garanteixin: «la aplicación efectiva de los recursos públicos a las finalidades sociales que tienen por objeto la mejora de las condiciones de vida de las personas vulnerables». Què vol dir això? Això vol dir que el servei d'inspecció no fa aquesta funció avui? El servei d'inspecció fa aquesta funció perquè li ve determinat per llei, per la Llei 16/1986, que en el seu article 6.4, quan parla de les funcions de la inspecció de serveis socials diu: «Supervisar la destinació i l'autorització dels fons públics concedits a la iniciativa privada o pública.» I li puc assegurar: les persones que treballen al servei d'inspecció dels serveis socials de Catalunya són persones excel·lents, que coneixen la seva feina i que es dediquen dematí i tarda i nit a aportar coneixement i dedicació. I ho fan, i jo he treballat amb ells, i ho sé. Per tant, ens demana una cosa que s'està fent.

Igual que en els punts 2.11 i 2.12, que podríem dir que és un resum de moltes de les mocions que han passat per la Comissió d'Interior: increment dels efectius policials a l'Àrea Bàsica Policial de Roses, a l'Àrea Bàsica Policial de Girona, etcètera. Allà on hi ha regidors de Ciutadans van demanant, anaven demanant increment d'efectius.

Alguna cosa, en aquest sentit. La Junta de Seguretat del 2006 conclou que a Catalunya hi fan falta 16.500 mossos, 17.000 mossos. Mai s'hi ha arribat. El Govern de la Generalitat ha demanat en reiterades ocasions al Govern de l'Estat que li deixi incrementar el nombre de mossos. No li ha deixat. El Govern de la Generalitat, en pròrroga pressupostària, treu convocatòries de mossos de 500 el 2018, de 750 el 2019 i 750 el 2020. Quan tots aquests s'hagin incorporat, ens permetrà incrementar el nombre de mossos a totes les àrees bàsiques policials.

En resum, sempre és de bon tractar vostè, senyor Alonso. Votarem a favor d'una bona part dels punts, que vostè ens hi ha acceptat les esmenes, en moltes ocasions, perquè hem fet un esforç per entendre el fons de la qüestió, més enllà de la retòrica recentralitzadora.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació, per fixar la posició, té la paraula en primer lloc el diputat Marc Parés, del Grup Parlamentari Catalunya en Comú Podem.

Marc Parés Franzi

Gràcies, vicepresident. Bé, hi ha diversos punts en la seva moció en els que segurament podríem estar d'acord, si els presentessin per separat. De fet, en algunes de les esmenes que vostès han acceptat dels grups que recolzen el Govern, doncs, són esmenes que ja hem aprovat en aquesta cambra amb el nostre vot favorable, fins i tot alguna, com és el cas de la relativa a educació, del punt 2.4, en una moció que vam presentar nosaltres mateixos.

Però el nostre grup la veritat és que fa una esmena a la totalitat a la seva moció i la votarem íntegrament en contra, perquè discrepam de la forma com vostès entenen la seguretat ciutadana i discrepam de l'enfocament global que s'utilitza en aquesta moció.

Es parlen dels menors no acompanyats, de les ocupacions d'habitatge, de l'educació, de les ajudes socials, i no són qüestions que s'hagin de respondre, al nostre entendre, des d'una perspectiva policial ni poden ser abordades sota un paradigma de seguretat ciutadana.

En totes aquestes qüestions, partim de definicions del problema molt diferents i això ens porta a plantejaments radicalment contraposats. No neguem –en absolut, eh?– que algunes d'aquestes problemàtiques tinguin una derivada en termes d'incivisme o d'inseguretat en determinats barris o municipis i que, per tant, òbviament cal fer-hi front. No neguem el problema. Ara, mentre per vostès aquest és el problema de fons, per nosaltres el problema de fons és un altre. Creiem que l'enfocament que vostès utilitzen ubicant aquestes problemàtiques en el paradigma de la seguretat ciutadana és un enfocament que tendeix, per una banda, a generalitzar i, per altra, a criminalitzar alguns col·lectius.

Miri, l'any 1971 William Ryan, que és un psicòleg, va publicar un llibre que es deia *Blaming the Victim*, on..., ho feia, no?, en resposta a un informe, el conegut com l'«Informe Moynihan», en què s'explicava la pobresa dels barris negres als Estats Units pel fet que entre les famílies afroamericanes hi havia una taxa més elevada de monomarentalitat. I això no succeïa, segons ell, per la falta de llocs de treball o d'oportunitats formatives en determinats barris, sinó per la cultura de gueto pròpia d'aquests barris i dels seus col·lectius. Ryan, per contra, criticava aquestes teories per ser intents de desviar la responsabilitat de la pobresa de factors socials estructurals i situar-la, en canvi, en les conductes i patrons culturals propis dels pobres, de la pobresa. És a dir, argumentava que s'estava culpabilitzant les víctimes.

I creiem que aquesta és la mirada que fan vostès en aquesta moció, que estigmatitzen determinats barris com a problemàtics o insegurs per les característiques dels col·lectius que hi habiten.

Mira, la segregació urbana, és a dir, la distribució socioespacial de la desigualtat en el territori, que genera uns barris benestants, per una banda, i uns barris vulnerables, per una altra, nosaltres creiem que requereix una resposta integral. Com la que plantejava, de fet, la Llei de barris de l'any 2004 i que nosaltres creiem que cal reimpulsar i revisar amb nous criteris, amb criteris de salut, amb criteris de mobilitat sostenible o amb urbanisme ecològic. Però no podem convertir els plans de barris en plans de seguretat ciutadana que es centrin en posar més policia en aquells barris que etiquetem com a barris amb alts índexs d'incivisme. Aquesta, per nosaltres, no és la resposta.

El que cal en els barris més vulnerables –i nosaltres preferim parlar de «barris vulnerables», senyor Castillo, i no de «barris conflictius»– el que cal és construir estructures d'oportunitat territorials, amb serveis públics, amb accés a un habitatge digne, amb oportunitats de formació, amb llocs de treball, amb equipaments i espais públics i amb empoderament comunitari, perquè sigui la ciutadania del mateix barri la que decideixi el futur del seu barri.

En definitiva, fer possible el desenvolupament humà de les persones que hi viuen, per tal que els residents del barri vulguin quedar-s'hi a viure i no en vulguin marxar. Tot el contrari de l'estigmatització que es deriva dels plantejaments que proposen

vostès en aquesta moció. I és que, per nosaltres, els barris segurs són els que ofereixen seguretats, en plural, la seguretat de poder tenir un habitatge i poder-ne pagar el lloguer, la seguretat d'arribar a final de mes amb la nevera plena i fent front als rebuts dels serveis bàsics, la seguretat de respirar un aire net, la seguretat d'un accés equitatiu a l'educació i d'un futur per als seus joves.

En definitiva, tindrem un país amb barris i municipis segurs quan el codi postal del lloc on neixes no suposi una motxilla carregada de pedres per al teu futur, on l'efecte barri no condicioni el teu projecte de vida i no determini, en definitiva, les teves possibilitats de desenvolupament. És per aquest motiu, per aquesta discrepància de fons en l'enfocament, que votarem en contra d'aquesta moció.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació, és el torn de la diputada Maria Sirvent del Subgrup de la CUP - Crida Constituent.

Maria Sirvent Escrig

Bé, com tinc molt poc temps em centraré més en el que Ciutadans ha aconseguit pactar amb Junts per Catalunya i Esquerra Republicana que en la moció en si.

La veritat és que els he de felicitar, perquè han aconseguit pactar coses que, la veritat, no ens acabem d'explicar. Han pactat amb Esquerra Republicana i amb Junts per Catalunya «iniciar un procés de negociació amb el Govern d'Espanya per revisar i reformar la normativa d'estrangeria». Però no demanaven vostès la derogació de la normativa d'estrangeria?

Seguim. Han demanat, conjuntament amb Junts per Catalunya i Esquerra Republicana «donar compliment a la vigent normativa d'estrangeria». Clar, perquè «els joves migrats que venen sols han de complir amb llurs obligacions cíviques conforme al nostre ordenament democràtic». És més, han pactat amb Junts per Catalunya i Esquerra un punt que diu: «Revisar y mejorar por parte del Departamento de Trabajo, Asuntos Sociales y Familias las normas y procedimientos de inspección que garanticen la aplicación efectiva de los recursos públicos a las finalidades sociales que tienen por objeto la mejora de las condiciones de vida.» És a dir, una persona rep un ajut perquè està en una situació de vulnerabilitat absoluta i ara hem d'anar a inspeccionar que aquesta persona no fos cas que es gasti els diners en una altra cosa. Sembla que aquí sota hi ha un relat, no?, hi ha aquells típics tòpics que són els que fa servir sempre Ciutadans al voltant del model de seguretat, que no els vull dir aquí en veu alta per no donar-los encara, doncs, més protagonisme. El que no m'arriba a explicar és com han arribat a pactar amb vostès això.

Segueixo: «*Participar en les gestiones oportunas...*, perquè el Govern de la nació» –el Govern de la nació, pensava que la nostra nació era una altra–, «a través del Ministeri de l'Interior i amb la participació de la totalitat dels departaments d'Interior o Governació facin front a l'ocupació il·legal controlada per les màfies delinqüents.» Esquerra Republicana amb Ciutadans. Doncs, la veritat és que a nosaltres ens sorprenen més les transaccions de Junts per Catalunya i Esquerra amb Ciutadans que la proposta que presenta Ciutadans, que no s'escapa de la tònica habitual de les propostes que sol presentar Ciutadans en aquesta matèria.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Ara, per fixar el seu posicionament té la paraula en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la senyora Esperanza García.

Esperanza García González

Gràcies, president. Diputats, diputades, conseller, les dades delinqüencials han sofert un augment exponencial des del 2008, sobretot en determinat tipus de delictes, que es van negar directament pel Departament d'Interior i que van provocar una

reacció tardana, preocupació a la ciutadania, organització de patrulles veïnals, quan no por, i una degradació de barris i una exhibició d'una imatge d'alguna de les nostres ciutats, fins i tot a nivell internacional, absolutament nefasta.

La rectificació posterior, que és d'agrair però tard, va arribar acompanyada d'un increment de la planificació de l'actuació i de la intervenció dels Mossos d'Esquadra respecte de determinades màfies. Però és veritat –és veritat– que, malgrat això, no ens podem fer trampes al solitari. Per què? No ens enganyem: mentre vostès des del Govern aprovin decrets d'habitatge que fomentin i legitimen l'ocupació, no hi hauran prous efectius policials ni intervencions sobre aquesta matèria que puguin solucionar el problema. I aquesta és la realitat: vostès estan legitimant amb un decret d'habitatge l'ocupació il·legal.

Dit això, a la moció que ha presentat Ciutadans pràcticament a la majoria dels seus punts hi donarem recolzament, però també els dic una cosa: vostès de veritat esperen que el Govern del senyor Pablo Iglesias faci una modificació que dificulti, quan no impedeixi, l'ocupació? No esperin això, i menys en col·laboració amb aquest Govern que legitima l'ocupació. Facin una cosa: treballin sobre la proposició de llei que va presentar el Partit Popular ara ja fa més d'un any al Congrés dels Diputats, que no afecta la vulnerabilitat ni els desnonaments de persones amb exclusió social, i aprovin-la, donin-li recolzament i no perdem més temps.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per a pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula el senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, president. Bé, ara, en el llenguatge precís en diuen «alambinat». No entenc, senyor Castillo, què és el que li sembla provocador, dins de la meua moció. I ha dit que no té complexos, però per no tenir complexos, les esmenes que ha presentat el seu grup són esmenes més aviat d'estil i sembla que és que els costa dir allò tan normal com «Gobierno de España» o «Gobierno de la nación», quan són vostès els que hi governen, precisament, en el Govern d'Espanya i en el Govern de la nació.

El mapa actualitzat. El mapa actualitzat de la seguretat és molt necessari, i és molt fàcil de fer, perquè almenys el Departament d'Interior diu que ho té tot controlat. Amb tot controlat, bolcar dades en un mapa és supersenzill. Per tant, bé, repeteixo el que he dit abans en la meua intervenció: el Govern en fa, de coses; clar que en fa, de coses, però no totes les fa bé. Algunes, fins i tot pels resultats que es veuen, doncs, no les acaba de fer bé.

Senyor Parés, lectures recomanades les pot anar a fer a determinats barris, i les hi entendran ràpidament, eh?, aquestes lectures recomanades que m'ha recomanat. Tot el que diu respecte a l'aplicació de la llei de barris està inclòs a la moció. Per tant, el que hauria de fer és deixar la demagògia de banda, deixar de finançar cursos d'ocupació des de l'Ajuntament de Barcelona i dedicar-se, precisament, a que s'apliqui la Llei de barris com cal, que s'apliqui com cal i com està aprovada.

Dir que hem acceptat força esmenes, n'hem transaccionat també dues amb els grups de Junts per Catalunya i Republicà. Finalment, una de les esmenes que ha creat un enrenou ha estat retirada pels grups proposants, per Junts per Catalunya i el Grup Republicà, per tant anem al nostre text inicial. I les esmenes que ha presentat el Grup Socialistes, doncs, ja ho he dit abans, són majoritàriament esmenes d'estil.

Dir-li a la senyora García que nosaltres fa dos anys que ja vam presentar una llei per reformar aquestes qüestions que tenen a veure amb l'ocupació, i ja he anunciat també en la seva intervenció que ho tornarem a fer ben aviat.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Acabat el debat, els recordo que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda en reprendre la sessió, juntament amb la resta de mocions d'avui.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la repressió, els drets i les llibertats

302-00221/12

El vint-i-unè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la repressió, els drets i les llibertats, presentada pel Grup Parlamentari Republicà. Té la paraula la senyora Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies. Molt bon dia, diputats, diputades, consellera Capella. Voldria, abans de començar a presentar aquesta moció, fer una prèvia i començar també donant un missatge de suport i de solidaritat a tota la ciutadania del Segrià, de Lleida, dels pobles de la zona, sobretot especialment de la zona del Baix Segrià, davant d'aquest rebrot, d'aquest nou rebrot de coronavirus i de la situació complexa i complicada que s'està vivint allà a la zona. Un missatge de suport i de solidaritat a totes les persones professionals que estan treballant sobre el terreny, en especial també als alcaldes i alcaldesses, doncs, d'aquell territori, que estan a primera línia, així com la resta d'autoritats locals. És una situació que, si bé afecta perimetralment una zona, una comarca, la vull reivindicar des d'aquí com una qüestió de país.

El virus, n'hem estat parlant molt temps aquestes dos últimes setmanes, encara no l'hem superat, i per això, doncs, hem de seguir esforçant-nos-hi, conjurar-nos per seguir preparant-nos, aprenent dia a dia per impulsar el màxim possible de recursos, de coordinació i també de solidaritat de tot el país.

I crec que era necessari poder fer aquesta reivindicació just abans de començar a presentar aquesta moció que li vam fer, o que és fruit d'una interpellació que li vam fer, a la consellera de Justícia, la consellera Capella, per refermar el compromís d'aquest Parlament i, per tant, del poble de Catalunya amb els drets i les llibertats de la ciutadania. Una preocupació per defensar aquests drets que va relacionada sobretot amb el manteniment de la judicialització que vivim en aquest país i de l'ús de vies repressives per combatre la dissidència política i també per perseguir un moviment totalment legítim, com és l'independentista.

Preocupació en aquest sentit, però sobretot també preocupació en un altre àmbit, que és sobretot el que centra aquesta moció, que són totes aquelles mesures i actuacions que s'han anat adoptant per fer front al coronavirus, a la Covid-19, i que han pogut comportar un extralimitació excessiva, una limitació excessiva dels drets i de les llibertats, i, per tant, doncs, que ha estat desproporcionat en aquest sentit. Ho diem des d'Esquerra Republicana, ho vam dir a la interpellació, però també ho diu l'Alt Comissionat de Nacions Unides, que va fer una crida per posar els drets humans al front i al centre de la resposta també d'aquesta crisi. Ho van dir després també experts en drets humans de Nacions Unides, que van remarcar que els estats no poden abusar de la situació excepcional de coronavirus, per fer-hi front, per tal de retallar drets i llibertats en aquest sentit. També més tard l'alt comissionat novament, doncs, va tornar a fer una crida a l'excarceració de les persones privades de llibertat vulnerables al coronavirus. I fins i tot el Síndic de Greuges, en el seu últim informe ha alertat d'un risc de regressió democràtica, com deia en el seu informe «Salut i drets en la crisi de la Covid-19».

Per tant, justament, no?, no són només unes altres que ho diem, sinó que veus autoritzades estan, doncs, denunciant aquesta extralimitació, aquest punt de control i de limitació dels drets i de restricció dels drets i les llibertats.

I la preocupació que així li traslladàvem a la consellera és que hi ha portes que no es poden obrir, perquè si hi ha situacions ara que poden defensar de vulnerar, de restringir segons quins drets fonamentals en pro de la defensa de la salut pública, després això es pot aprofitar per ves a saber què.

Per tant, nosaltres reivindicuem la necessitat i l'equilibri de poder garantir drets fonamentals mentre garantim també la salut pública, en aquest sentit. D'aquí ve la proposta de..., o, en tot cas, la moció. I el que fem és proposar que el Parlament refermi aquest compromís en la defensa dels drets i les llibertats. I esperem, en aquest sentit, doncs, el suport unànimе d'aquesta cambra.

També el que fem en aquesta moció és instar el Govern de la Generalitat a mantenir aquesta actitud vigilant. És evident que s'han de prendre les mesures necessàries per combatre aquesta situació fruit d'una pandèmia, però també hem d'estar vigilants i seguiment de la denúncia, i, per tant, fer front a aquesta vulneració o restricció de drets i llibertats, prestant fins i tot atenció especial als col·lectius desfavorits.

Instem també el Govern en aquesta moció que pugui lliurar al Parlament, a la Comissió de Justícia, doncs, aquest informe elaborat per un grup d'experts que ha designat el Departament de Justícia, que ha de poder garantir aquests drets i les llibertats. I que aquest informe, que en un període de pocs mesos hauria d'estar fet, es pugui presentar en aquesta cambra, però també, doncs, se li presenti al síndic i a organismes europeus. Per tant, amb aquesta feina vigilant de veure quina és l'evolució.

I exigim també en aquesta moció, doncs, els canvis normatius i legislatius: per una banda, aquella regulació que el que fa és regular els estats excepcionals perquè es puguin les competències de Catalunya i perquè es respectin al màxim els drets en el seu conjunt. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) I acabo, vicepresident, o..., sí, acabo, president en funcions, doncs, també exigint la derogació de la Llei de seguretat ciutadana, en aquest cas, la llei mordassa, perquè justament s'està utilitzant per també restringir encara més aquests drets fonamentals.

Per tant, el que fem és fer aquesta apel·lació a tots els diputats d'aquesta cambra a donar-hi suport i a tenir l'oportunitat de trobar l'equilibri entre defensar la salut pública de la ciutadania, però sobretot de defensar també els drets i les llibertats d'aquesta ciutadania.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el senyor diputat senyor Francesc de Dalmaes.

Francesc de Dalmaes i Thió

Moltes gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, ja els avancem que votarem a favor de tots els punts d'aquesta moció. Els agraïm molt que ens hagin acceptat l'esmena d'addició que vam incorporar com a punt número 7, perquè ens semblava que si, efectivament, afirmàvem que l'Estat espanyol és un Estat que de forma perenne conculca els drets humans, doncs, només la via independentista ens permet garantir aquest futur de drets i deures per a la ciutadania de Catalunya.

Però ens permetran, ja que han posat sobre la taula la qüestió de drets humans, que anem una mica més enllà d'aquesta moció, perquè finalment els drets són sempre la resposta i perquè els drets, cal recordar-ho, no es poden esquarterar: o es protegeixen tots o no se'n protegeixen cap; i tampoc tenen escenaris, no pots dir aquests aquí sí, i aquests mateixos allà no, més encara en temps de crisi, com afirma la moció.

De fet, va ser en aquest mateix Parlament que la premi Nobel de la pau, Jody Williams, afirmava que cada vegada que a la ciutadania de Catalunya li era manllevat un dret també li havien pres a ella. I hem de dir que en aquest Parlament, en aquesta legislatura hi han hagut grups parlamentaris que ho hem tingut fàcil.

Podríem retreure als grups parlamentaris del 155 els seus atacs frontals als drets civils i polítics, el seu cop d'estat a la democràcia, i per tant, ja els situava fora del que són els principis democràtics essencials.

Però avui els proposo a la resta de grups que també fem un punt d'autocrítica, perquè és evident que cal fer un exercici quotidià de coneixement, reconeixement i promoció dels drets humans. Però mireu de no fer-ho retòricament i sobretot mireu si tot allò que fem, ho hem fet bé, i d'acord amb aquesta defensa dels drets humans.

I aquest Parlament ha fallat en la defensa dels drets. I ho ha fet a pesar de la suposada majoria independentista. Vam començar quan no vam saber respectar els resultats de les urnes i la sobirania d'aquest Parlament, i fent president el molt honorable president Puigdemont. Recordo que aquells dies alguns diputats no precisament de l'oposició ens deien: «Quin sentit té fer-ho? Què en trauran si genera més repressió?» I no s'adonaven, pensem, que aquesta és precisament una de les victòries de la repressió: fer dubtar del que és essencial en democràcia.

No es pot dubtar sobre el fet de fer president el número u de la llista més votada de la coalició, que a més té acords que garanteixen majoria absoluta. És massa perillós. És realment perillós i és començar reculant drets, perquè comences per aquí i ja no hi ha aturada. Després són els drets polítics de diputats electes i s'acaba acotant el cap quan es retira l'acta de diputat al president Torra. I aquest hemicicle no tenia cap excusa. En la legislatura anterior potser sí encara, els del 21 de desembre potser tenien una excusa, però els que vam arribar després ja sabíem que defensar la democràcia de Catalunya podia equivaldre a repressió, a exili o a presó. Cap excusa.

I la coherència de drets és, malgrat tot això, actuar de forma conseqüent. No es pot fer un discurs perfecte de drets humans i després dir que ara no és hora de retirar els honors a González o a Vera, perquè els esquadrons de la mort no toquen, i ara no és el moment, i ja sabem el que va passar. I aquella pancarta. Aquella pancarta, que no tenia cap importància però perquè no era la nostra, no era la meua. Ja ho tenen. Ara la bandera LGTBI, tot i que després, de sotamà, aclareixen que no es refereixen als símbols independentistes.

Des de Junts per Catalunya sovint tenim la sensació que la mirada curta i partidista sobre la repressió és, sobretot, un salconduit a la repressió. Per això hem estat al davant del TSJ una i mil vegades, i a Berga, i a la plaça de Vic, i a Verges, i a Madrid i a les Illes, i a València, perquè només des d'una posició antirepressiva àmplia i des d'una profunda convicció democràtica en la defensa de drets humans, es pot construir un mur prou fort contra la repressió política que exerceix l'Estat. I això sí, des del profund respecte a la diversitat i a la tria de la lluita i a la forma de desobediència. Ningú li ha de dir a l'alcalde de Berga com ha de desobeir; li donem suport, i punt. Però després no us poseu de perfil per dir-nos com s'ha d'actuar contra la companyia diputada que ha d'anar davant del Tribunal Suprem, que tots estem d'acord –tots– que no tindrà un judici just.

Hem començat dient que els drets humans no són un bufet ni tenen horari, no pots dir quin sí, quins no, ni quan sí ni quan no, i afirmem que en aquesta cambra, més enllà dels sospitosos habituals, hem actuat així. I fent-ho, pensant que desgastàvem amb un adversari, el que hem desgastat és la mateixa institució, i hem laminat la ja de per si justeta qualitat democràtica que tenim.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la senyora diputada Susana Beltrán... (*Veus de fons.*) Perdó, perdó, sí, un moment; cert. Ara mateix queden encara les esmenes de la CUP. Per tant, el torn és per al Subgrup Parlamentari de la CUP, la senyora Maria Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Nosaltres hem fet esmenes a aquesta proposta i, per exemple, en el punt 1 hem demanat que, com Esquerra Republicana demana que condemnem limitacions excessives i no proporcionades dels drets individuals i col·lectius, que diguem per part de qui s'han dut a terme aquestes actuacions? Nosaltres diem que s'han dut a terme tant per part del Govern de la Generalitat com per part del Govern de l'Estat. Hem vist desnonaments en ple confinament amb els Mossos d'Esquadra actuant, identificacions preventives, prohibició del dret de reunió i manifestació, publicacions a la pàgina web d'Interior dient que durant el confinament no es podien realitzar ni reunions ni manifestacions. Hem vist detencions en concentracions que estaven respectant les mesures de seguretat. Entenem que com a mínim fer autocrítica cal per poder canviar les coses.

En el segon punt, diuen que es comprometen a mantenir una actitud vigilant de denúncia, d'actuacions que es concretin en una actuació que limiti els drets i les llibertats del poble, no? Nosaltres diem: bé, i instem al Govern que retiri les acusacions particulars contra la dissidència política. I Esquerra ens diu: «Bé, sempre que no hi hagi presumptament un agent lesionat.» No és el que els estàvem demanant. Ja sabem com funcionen aquests procediments.

En el tercer punt, nosaltres..., diuen que cal promoure..., bé, que cal derogar la llei mordassa, que no tinc temps. I aleshores nosaltres els diem: doncs, aleshores el Govern, amb els incompliments de l'estat d'alarma, que apliqui per exemple la Llei de salut pública mitjançant el Departament de Salut, i que no li doni les competències a Interior, i que no apliqui la llei mordassa, ja que està demanant-ne la derogació. Tampoc hem pogut arribar a un acord.

I, per últim, condemnem el greu menysteniment del Govern cap al Parlament, que li vam demanar la suspensió de sou i feina dels sis agents implicats a la regió del Bages i surt dient que no ho farà. «Això tampoc ho condemnem.» Doncs diem: bé, igual, transaccionarem i li donarem al Govern quinze dies perquè apliqui la mesura que s'ha aprovat en aquesta cambra. Tampoc ho podem fer.

Doncs, aleshores, nosaltres, malgrat que estem d'acord amb els punts, com hi ha aquest doble joc, no? –i ara acaben de parlar d'una moció de Ciutadans en la que s'ha pactat per part del Govern totalment lo contrari–, i estem jugant amb discursos contradictoris, doncs, nosaltres ens hi abstindrem.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Ara sí, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la senyora diputada Susana Beltrán.

Susana Beltrán García

Gracias. *Consellera, diputats...*, represión es que los catalanes no tuvieran garantizado su derecho a la salud, incluidos también los profesionales sanitarios, cuando empezó la crisis de la Covid; represión es todas esas personas que no se les ha podido garantizar el derecho al trabajo, con la pandemia, y que seguramente en los próximos meses también perderán sus trabajos; represión es que muchos mayores no han podido tener una vida digna hasta el final de sus días, muchos de ellos, también ahora, no pueden abrazar a sus hijos, no pueden abrazar a sus nietos; eso es represión, y eso es duro.

Y sí, es verdad que el estado de alarma limitó los derechos de todos los españoles, y también es verdad que mi grupo apoyó el estado de alarma porque considero que en ese momento era lo mejor. Pero eso no impide, y no debería impedir, que los ciudadanos puedan ir ante los tribunales a exigir la defensa de sus derechos, si consideran que esos derechos han sido vulnerados como consecuencia del confinamiento, como consecuencia de la pandemia. En realidad, la última instancia de la justicia –a la que parece, diputados separatistas, que le tienen tanta aversión–, en última ins-

tancia la justícia està pensada per defensar a les més dèbils davant els abusos del poder, davant els abusos dels governs.

Pero ustedes, en lugar de poner en valor el valor de la justicia para defender a los más débiles, ¿qué es lo que hacen? Crean un comité de expertos, que está creado por el propio Govern, y que, además, algunos de sus integrantes fueron los autores intelectuales de la declaración unilateral de independencia, de la vía unilateral –y que ya saben ustedes cómo acabó, lo mal que acabó para todos los catalanes–, que inspiraron las leyes de ruptura del 6 y 7 de septiembre de 2017, que se cargaron la Constitución, el Estatuto de autonomía de Cataluña y, por ende, todos los derechos, en ese momento, todos los derechos de los catalanes. Pues, ¿ese comité de expertos tiene que protegernos, tiene que velar por nuestras libertades, por nuestros derechos, y que además ha sido escogido por el Govern? Miedo, dan miedo.

Ustedes dicen: «Este proyecto, el proyecto separatista es el que mejor puede defender los derechos de todos los catalanes.» Ahora mismo, no hace muchos días, se les han devuelto las competencias para que gestionen la Covid en todas sus dimensiones. Y ¿qué ha pasado? Se ha confinado el Segrià. Y ¿qué ha pasado? Que ya tienen denuncias de ciudadanos presentadas contra el Govern, porque esos ciudadanos consideran que ha habido mala gestión, o está habiendo mala gestión del Govern, o se les están limitado sus derechos.

¿Ese comité d'experts va a señalar a los catalanes que vayan ahora a los juzgados porque consideran que la gestión, que el confinamiento del Segrià está limitando y está vulnerando sus derechos? Cualquier ciudadano tiene la justicia a su disposición para defenderse, también –también– en Cataluña. Y ese proyecto separatista, si ni siquiera son capaces de hacer lo menos, ¿cómo van a ser capaces de hacer lo más?

Miren, nos parece que esta moción, en lugar de proteger los derechos de los catalanes, lo que hace es dejar a la intemperie los derechos de los catalanes frente a eventuales abusos del Govern por la Covid. Para esta moción, y para el comité de expertos del *procés*, no cuenten con Ciudadanos. Si de verdad lo que quieren es proteger los derechos de los catalanes, lo que tienen que hacer es ayudarnos a defender las posiciones y todas las propuestas que se aprobaron en el Pleno pasado para combatir la Covid y prestar atención para que el Govern cumpla con el mandato del Parlament, de las medidas que se adoptaron para combatir la Covid. Con eso, ustedes, todos, protegeremos a los ciudadanos en Cataluña.

Gracias.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Ara, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del PSC i Units, el senyor diputat Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, plantegen, la interpellació al seu dia i la moció d'Esquerra Republicana que estem debatent, una qüestió transcendent, i que ens sembla que és oportú que es pugui debatre. De fet, nosaltres diríem que la moció, segurament, no és la millor manera de tenir el debat en les condicions que l'hauríem de tenir, ni en aquest Parlament ni a les Corts Generals, que és on probablement també seria molt útil que es produís aquest debat.

Hi ha hagut, certament, tant en l'àmbit acadèmic com, diguem-ne, en les opinions publicades als mitjans de comunicació, un important debat sobre les implicacions que tenen l'estat d'alarma i les mesures adoptades per combatre la pandèmia de la Covid-19 sobre les llibertats individuals i col·lectives. Perquè, efectivament, en una situació en què l'Estat..., els poders públics es veuen obligats a la vegada a intentar protegir un dret que és –crec que podem convenir– absolutament fonamental per al desplegament de la resta de drets, que és el dret a la vida i a la integritat física, en el sentit de la salut, i, d'altra banda, seguir protegint els drets que venen reconeguts

en la Constitució, en els textos internacionals que ha subscrit Espanya, i també en l'Estatut d'autonomia, per cert en el d'ara, perquè en el del 79, no, però ara tenim un capítol de drets i llibertats que va ser molt interessant que s'incorporés.

En aquest debat, en aquesta ponderació de drets, efectivament, els equilibris són complexos, són complicats, i nosaltres podríem estar d'acord en algunes de les coses que s'afirmen a la moció. És més, convidem els grups a que fem aquí, i si cal a les Corts Generals, una comissió d'estudi sobre aquesta matèria, que escoltem els experts, escoltem els acadèmics, escoltem les entitats de drets humans, escoltem responsables públics i, en tot cas, extraguem les conclusions que ha-guem d'extreure.

Ara bé, el que ens porten aquí –i entenguin-me que els hi digui– ens sembla poc honest com a plantejament, perquè fan tota una sèrie de reflexions, que podrien compartir molts grups de la cambra, per acabar dient, amb l'acceptació de l'esmena de Junts per Catalunya, que tot això té una solució fàcil i ràpida, que és que el mo-
viment independentista sí que garanteix que en una situació en què és tan complex ponderar els drets segur que seria fet, això, vaja, en el millor interès dels drets i lli-
bertats individuals i col·lectius.

I, home, deixi'm dir que a mi em sembla que això, des del punt de vista de la lògica, és el que es diu un *non sequitur*, eh?: extreuen una conclusió que no té res a veure amb cap dels paràmetres anteriors. Perquè és veritat que se'm pot acusar de frivolitzar, però jo diria que en tots els estats on s'han adoptat mesures per com-batre la pandèmia, estats democràtics en els que se'ls puguin aplicar, diguem-ne, els estàndards que nosaltres estem avesats a aplicar, en tots aquests, estàvem parlant d'estats independents, no? És així, no? I en tots ells es pot tenir el debat sobre si s'han limitat excessivament els drets i les llibertats dels individus. Per tant, que la creació d'un nou estat català independent *per se* condueixi a que en situacions com aquestes no hi hauria debat i segur que es garantirien bé les llibertats individuals i col·lectives em sembla poc honest intel·lectualment.

I, després, ens sembla poc congruent la posició d'Esquerra Republicana i de Junts per Catalunya amb aquesta qüestió, perquè és que o jo he oblidat absolu-tament tot el que ha passat durant aquesta pandèmia o la posició del Govern i dels grups que li donaven suport ha estat permanentment d'exigir una major... No, miri, em corregiré, no han estat sempre exigint una major contundència en les mesures, una major intensitat; han estat permanentment preocupats per situar-se en la posició antagònica a la del Govern d'Espanya respecte a les mesures que s'havien d'adoptar.

És a dir, quan els semblava que era *too little too late*, doncs, «apretaven» perquè fos més intens el confinament. Quan aleshores hi havia la possibilitat de que la Ge-neralitat prengués decisions al respecte, es ventilen la fase tres en poc més de vint-i-quatre hores. En fi, a nosaltres ens sembla poc congruent. És més, algunes de les mesures que s'estan adoptant i que podrien també incidir sobre drets i llibertats han estat impulsades pel Govern de la Generalitat de Catalunya: el confinament de la conca d'Òdena, el confinament perimetral del Segrià, la mesura de posar-se la mas-careta permanentment. Un podria argumentar que això és limitador de drets i lli-
bertats individuals, però és necessari o sembla que pot ser necessari, des del punt de vista del combat a la pandèmia.

Escoltin, si volem tenir un debat sobre això rigorós, honest, amb la voluntat de millorar el que aquí s'ha fet i el que al conjunt d'Europa s'ha fet, des de la perspec-tiva dels drets humans, dels drets i les llibertats individuals, absolutament disposats. Ara, si al que ens volen portar, dins del seu relat general, és a concloure que amb la pandèmia Espanya s'ha comportat d'una manera que ha vulnerat drets i llibertats individuals i que un estat català independent no ho hauria fet, aquí no comptin amb nosaltres en absolut.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Té la paraula per fixar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, el senyor diputat Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, president. Consellera, diputats i diputades, jo crec que és positiu que en un parlament democràtic o que en el Congrés ens conjurem tots en la defensa de les llibertats públiques, inclús quan hem de prendre decisions que limiten les llibertats públiques. I crec que és bo que ens conjurem i que siguem conscients, també quan les prenem, de la importància i la transcendència de les decisions que prenem; i que assumim que l'excepció és, i valgui la redundància, excepcional; i que, per tant, quan un es veu obligat a prendre decisions que limiten les llibertats públiques aquesta no pot ser una decisió arbitrària, sinó que ha d'estar fonamentada en un bé jurídic a protegir, com ha sigut en aquest cas la salut pública, i que ha de ser excepcional i, per tant, caduca; i que hi ha un moment en què un ha de restituir en plenitud les llibertats públiques.

Perquè si no el que tenim són aquests estats d'excepció; ho hem vist en altres països, no molt llunyans, per cert, en països de la Unió Europea, on un decreta estats d'excepció que després mai aixeca i que, per tant, manlleven permanentment drets i llibertats. Però crec que aquest, i a pesar de que no ha passat la pandèmia, i a pesar de que no ha passat, per tant, part del bé jurídic a protegir que va justificar el manlleu de drets i llibertats, podem dir que no és la situació de l'Estat espanyol. I crec que ho podem dir raonadament. Crec que podem dir que a l'Estat espanyol, a diferència d'altres estats com a Hongria, per exemple, no hi ha hagut un manlleu permanent de drets i de llibertats.

Podem inclús debatre sobre si hi ha decisions que tenen a veure amb les competències en la central de compres que han estat encertades o desencertades, però també és veritat que s'han convocat més conferències de presidents durant aquest confinament que en tota la història de la democràcia espanyola, i que això vol dir que hi ha hagut una voluntat també de coordinar i de generar noves institucionalitats que ens permetin gestionar episodis com aquests, sense manllevar drets, llibertats ni l'autogovern de Catalunya.

Però jo crec que també hem de dir que no tot estat d'alarma i no tot estat d'excepció és un estat d'alarma injustificat. I aquest no ho ha sigut, i a la gent que defensa que no s'hauria d'haver decretat l'estat d'alarma i que no s'hauria d'haver decretat el confinament en aquest país el que els hem de dir és que són els majors enemics de les llibertats en aquest país. Perquè no defensen la llibertat de ningú, defensen el sotmetiment de tothom: anar a treballar enmig d'una pandèmia sense les mesures de protecció laboral necessàries per garantir la seva seguretat, anar a treballar per pagar lloguers abusius o anar a treballar per servir cafès als irresponsables que se'ls prenen des de les ciutats on tenen les seves segones residències, posant en risc la llibertat i la salut pública de tothom. I crec que això ens ho hem de dir, i crec que l'estat d'alarma, i les mesures de confinament han sigut mesures necessàries per protegir la llibertat i la salut pública del conjunt de la ciutadania en aquest país.

I vaig acabant ja, amb l'últim punt, que diu que la Covid-19 demostra que l'independentisme és el mitjà essencial per garantir drets. Jo crec que avui Esquerra Republicana, aquesta moció, no la presentaria. Crec que avui, amb tot el que està passant al Segrià i amb els rebrots que estem vivint al país, aquesta moció no la presentaria. Perquè ha sigut molt fàcil durant la pandèmia tenir una actitud absolutament irresponsable amb les decisions que es prenen des del Govern central. Només cal repassar l'hemeroteca.

I ahir el president deia: «No hem aprofitat la pandèmia per fer política independentista.» Jo crec que ningú els hauria de demanar que deixessin de ser independentistes perquè hi hagi una pandèmia. Jo no he deixat de ser d'En Comú Podem durant tota la

pandèmia. Però sí que deixin de ser irresponsables. Que les declaracions públiques que van fer amb el nombre de mascaretes, amb que vosaltres hauríeu confinat dues setmanes abans..., els hi podeu dir als ciutadans del Segrià quantes setmanes abans els hauríeu confinat després de ventilar-vos la fase 3 en vint-i-quatre hores. O ens podríeu explicar a tots on està Inspecció de Treball en tots aquells casos que tenim de rebrots en els centres de treball, mentre assenyaleu que el problema és que la gent va sense mascaretes pel carrer. O on està el secretari de Salut Pública. O per què Ferrovial, condemnada per finançament il·legal a Convergència Democràtica de Catalunya, gestiona el rastreig de la Covid en aquest país.

Jo crec que ningú té dret a demanar-los que deixin de ser independentistes, però crec que tota la ciutadania té el dret a exigir-los que deixin d'actuar com a irresponsables i com a tacticistes enmig d'una pandèmia.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Para fijar su posición, tiene la palabra, en nombre del Partido Popular de Catalunya, el señor Daniel Serrano.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, vicepresidente. *Consellera*, es sorprendente que vengamos, la semana pasada, de un debate monográfico sobre la Covid-19 y sus graves consecuencias; es sorprendente que esta semana estemos debatiendo sobre lo sucedido en las residencias durante este periodo, y digo que es sorprendente, porque si todos hemos concluido en estos debates que la situación sanitaria, social y económica presente y futura será grave, es sorprendente que ustedes no traigan aquí esta moción, donde nos vuelven a demostrar cuáles son sus verdaderas prioridades, como antes ha hecho su socio de gobierno en otra moción.

Pero, sobre todo, además es sorprendente, es profundamente hipócrita que ustedes hablen de vulneración de derechos y libertades durante el estado de alarma, ustedes, que diariamente están pisoteando los derechos y libertades de todos aquellos catalanes que no piensan precisamente como el Govern de Catalunya. Por lo tanto, además es sorprendente es profundamente hipócrita.

Pero ustedes siguen con sus prioridades separatistas, que, por cierto, ni durante el estado de alarma, durante la pandemia, durante los momentos más graves, ni tan siquiera en esos momentos aparcaron, y ahora, superados aparentemente los momentos más difíciles, vuelven a la carga con todos sus temas en toda su intensidad. Y ello a pesar de tener confinada una comarca. Pero les da igual. Ustedes a lo suyo, a hablar de los condenados y a aplicarles rápidamente el tercer grado, no sea que no haya tiempo. Y mucho más ahora que parece que el señor Torra tiene la autorización de Waterloo para convocar las elecciones en breve. Y ante ese escenario preelectoral, ustedes vienen al Parlament a lanzar toda su pirotecnia política en competición con su socio de gobierno.

Es cierto que ustedes no necesitan grandes alicientes para traer este tipo de mociones aquí, pero ahora necesitan abusar de ese tipo de iniciativas ante la probable cercanía de las elecciones. Y se les nota en la cara cierta alegría y cierto alivio ante ese hipotético escenario electoral. Es comprensible. Casi todos tenemos ganas de que lleguen esas elecciones. No tantas como ustedes, porque es cierto que ustedes tienen ganas de soltar el lastre a su socio de gobierno, pero, oiga, mientras llegue ese momento, permítanos que lleven aquí otro tipo de iniciativas, dejen la pirotecnia política para otros foros y aquí se centren fundamentalmente en dos cosas, que yo creo que incluso sus propios votantes agradecerán.

En primer lugar, en ser un poquito más exigente con el Gobierno en la gestión de la Covid-19, aunque la incompetencia pueda afectar a *consellers* de su propio partido. Y, en segundo lugar, centren sus esfuerzos en convencer al señor Torra para que no nos haga perder más el tiempo con sus delirios y ponga fecha a las elecciones.

Todo lo demás, señora Vilalta, déjelo, insisto, para otros foros, que seguro que sus propios votantes se lo agradecerán, porque en estos momentos hay otro tipo de prioridades y preocupaciones por parte de todos los catalanes y de todas las catalanas.

Muchas gracias, vicepresidente; gracias, diputados y diputadas.

El vicepresidente segon

Gracias, diputado. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula senyora Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Bé; moltíssimes gràcies. Jo vull agrair la presentació de les esmenes tant a la CUP com a Junts per Catalunya. Hem acceptat l'esmena de Junts per Catalunya perquè efectivament, sí, ho creiem, el projecte independentista creiem que és l'alternativa que ens ha de permetre poder construir un país millor, més just, més lliure, més net, un país per a tothom amb garantia, també, i podent garantir, amb totes les eines i els recursos, doncs, tots els drets i totes les llibertats per a la ciutadania. Simplement ser un estat. I segurament ens podrem equivocar o la podrem encertar, però simplement tenir la capacitat de decidir sobre tot i, també, en la mesura de poder preservar drets i llibertats.

Pel que fa a les esmenes de la CUP, algunes ja directament han estat rebutjades, algunes les hem intentat transaccionar, malgrat que això no ha estat possible, tot i intentar-ho. Sí que efectivament creiem que la Generalitat ha de donar exemple i ha de poder retirar com a mínim les acusacions i sol·licitar l'arxivament de totes aquelles causes obertes on, com a mínim, no hi hagi hagut lesions per part dels mossos. Aquí, segurament, ens hi hauríem trobat. Hem de transitar entre allò a què ens obliga la llei ara, de defensar també els treballadors públics, que això és al que ens obliga la llei, amb la proporcionalitat d'aquelles decisions, i, per tant potser transitar cap a un canvi normatiu. Malauradament, no ha sigut possible trobar-nos aquí.

Hem intentat també una transacció, però en un altre punt. Nosaltres seguim defensant que cal derogar la llei mordassa i mentrestant aplicar la Llei de salut pública, com ara s'està fent en l'àmbit de Lleida. Per tant, defensem que hi ha d'haver alternatives a la normativa vinculada a l'estat d'alarma i a les normatives més restrictives.

I també hem intentat transaccionar un altre punt, que tampoc ha estat possible, per complir, sí, doncs, que en el Cos dels Mossos d'Esquadra no hi pot cabre cap actitud racista i, per tant, volem que es compleixi allò que la cambra ha votat.

Molt ràpidament. Ciutadans, són vostès els que fan demagògia jugant amb el patiment de les persones. Repressió és tenir companys d'escó, doncs, a la presó. Nosaltres el que fem és treballar per tots els drets, i quan defensem el dret a l'autodeterminació també és per defensar els vostres drets, de que tothom pugui votar, pugui decidir. Per tant, defensem els drets per a tothom.

L'informe, senyor Pedret, servirà justament perquè puguem debatre, aquí, amb coneixement de causa, amb un informe independent dels experts del grup de treball de Justícia perquè puguem aprofundir en aquest debat,...

El vicepresidente segon

Diputada...

Marta Vilalta i Torres

...de com defensem el dret a la vida –acabo, president–, com defensem el dret a la vida, però com també preservem la resta de drets, que això és de què va aquesta moció. I per això els convido a votar-hi i que en seguim treballant.

Moltíssimes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Acabat el debat, els recordo que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda al reprendre la sessió, juntament amb la resta de mocions d'avui.

Se suspèn la sessió fins a les 15.45 hores, fins a tres quarts de quatre.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i tres minuts i es reprèn a tres quarts de quatre de la tarda i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon, i el secretari segon. Assisteixen la Mesa el secretari general i les lletrades Esther Andreu i Fornós i Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat i de Polítiques Digitals i Administració Pública.

El president

Sí, senyora Bravo, per què em demana la paraula?

Marina Bravo Sobrino

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'oradora.) ...del punto 1.a, de la moción que corresponde al punto 20, sobre la seguridad ciudadana en los barrios y municipios.

El president

Quin punt m'ha dit, perdó? *(Veus de fons i pausa llarga.)*

Molt bé, doncs, passem a la votació de tots els punts que han estat debatuts durant aquest matí. I abans de començar les votacions els faig avinent que per a avui setanta-cinc diputats i diputades han delegat el seu vot, dinou diputats i diputades s'han acollit al vot telemàtic i quaranta votaran de manera presencial.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el món local i la gestió de la pandèmia de la Covid-19 (continuació)

302-00214/12

Passem en primer lloc a votar el punt número 14 de l'ordre del dia, que correspon a la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el món local i la gestió de la pandèmia de la Covid-19. Procedim a la votació dels punts 1, 2, 4, 7, 9, 10, 18, 19, 22, 26, 30 i 31 de la moció, tots aquests de manera conjunta.

Comença la votació.

Aquests punts d'aquesta moció han estat aprovats per 69 vots a favor, 64 en contra i 1 abstenció.

Votem ara el punt número 5 d'aquesta moció.

Comença la votació.

En aquesta votació s'ha produït un empat de 65 vots a favor, 65 en contra i 4 abstencions.

Tornem a votar una segona vegada aquest punt número 5 de la moció.

Comença la votació.

S'ha produït de nou un empat: 65 vots a favor, 65 en contra –corresponents a 46 de presencials i delegats i 19 de telemàtics– i 4 abstencions. Atès que hi ha un segon empat, el deixarem per al final i obrirem un període extraordinari per poder votar telemàticament de nou aquest punt, sí? *(Pausa.)* El votarem al final, molt bé.

Avancem. Votem el punt sisè.

Comença la votació.

El punt sisè ha estat aprovat per 130 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.

Votem ara els punts 12, 21 i 28 bis.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 69 vots a favor, cap en contra i 65 abstencions.

I votem ara la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat aprovada per unanimitat: 134 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el balanç i les perspectives per a l'autogovern després de l'estat d'alarma (continuació)

302-00220/12

Votem ara el punt número 15 de l'ordre del dia, que correspon a la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el balanç i les perspectives per a l'autogovern després de l'estat d'alarma.

Votarem, en primer lloc, els punts que corresponen al punt número 1, 2, 3, 4, 8 i 10.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 69 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Votem ara els punts 9, 11 i 12.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 73 vots a favor, 57 en contra i 4 abstencions.

I votem ara la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 77 vots a favor –corresponents a 58 de delegats i presencials i 19 de telemàtics–, 57 vots en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les actuacions en matèria d'habitatge arran de la Covid-19 (continuació)

302-00215/12

Votem ara el punt número 16, que correspon a la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les actuacions en matèria d'habitatge arran de la Covid-19.

Comença la votació... (*Veus de fons.*) Sí, sí, els punts 1, 2 i 3. No ho he dit? (*Pausa.*) Ah, disculpi, doncs. Perdó. Doncs, tornem a votar i ho aclarim: són els punts 1, 2 i 3, sí, pensava que ho havia dit, disculpin.

Votem, doncs, de la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les actuacions en matèria d'habitatge arran de la Covid-19, els punts 1, 2 i 3.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 69 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Votem, ara sí, la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat aprovada per unanimitat: 134 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política industrial (continuació)

302-00216/12

Passem ara a votar el punt dissetè, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política industrial.

Votem en primer lloc el punt 2.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 130 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

I votem ara els punts 2.d i 2.f.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 69 vots a favor, cap en contra i 65 abstencions.

I votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 40 vots a favor, 69 en contra –que corresponen a 50 de delegats i presencials i 19 de telemàtics– i 25 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat aprovada per unanimitat, això és, 134 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar... (*Anna Caula i Paretas demana per parlar.*) Sí, senyora Caula.

Anna Caula i Paretas

Gràcies, president. Per demanar-li una votació separada en aquest punt. Sabem que no és l'habitual, però hem fet la consulta oportuna. En la meva persona estan delegats vint-i-un vots; el nostre grup parlamentari és una coalició. Per tant, demanaríem que al punt 15..., emetré vint-i-un vots, però que es comptabilitzin com a dinou sí i dos nos.

El president

Per tant, no és votació separada d'un punt que no estava previst, sinó que...

Anna Caula i Paretas

Està previst...

El president

...vostès fan aclariment de vot dels vots delegats, sí?, entenc...

Anna Caula i Paretas

Exacte. Per tant...

El president

Perquè no els poden dividir.

Anna Caula i Paretas

No els podem dividir. Per tant, l'opció que hi ha és que nosaltres, *in voce*, ara, sollicitem, tot i que en el meu marcador sortiran vint-i-un vots...

El president

Ahà.

Anna Caula i Paretas

...sí?, perquè no hi ha manera de segmentar-ho, que aquests siguin comptabilitzats com a dinou sí i dos nos. Per tant, serien dos sí menys i dos nos més.

Gràcies. (*Algú diu: «De la moció que votem ara, no?»*) De la moció que votem ara, punt 15, sí.

El president

Sí, sí, és el punt... El punt de l'ordre del dia és el 18 i, concretament, el punt 15 d'aquesta moció, que ja estava prevista votació separada, eh? No demana una votació separada de nou, sinó simplement un aclariment de vot, atès que els té delegats tots vint-i-un, sí? (*Pausa.*) Molt bé.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les prioritats polítiques del Departament de Salut i les reformes necessàries del sistema sanitari (continuació)

302-00217/12

Molt bé. Doncs votem el punt 18.

I comencem pels punts 1 i 2, sí? Punts 1 i 2 de la moció que correspon al punt de l'ordre del dia número 18, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les prioritats polítiques del Departament de Salut i les reformes necessàries del sistema sanitari. Sí, queda clar, eh? *(Pausa.)* Molt bé.

Doncs votem els punts 1 i 2 d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 130 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Votem ara els punts 3 i 6.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 69 vots a favor, cap en contra i 65 abstencions.

I votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 29 vots a favor, 65 en contra –que corresponen a 46 de delegats i presencials i 19 de telemàtics– i 40 abstencions.

Votem ara el punt 14.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat, que correspon a 134 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem ara la resta del punt 14, eh?, que correspon a les lletres *a*, *b* i *d* de Dinamarca, sí?

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 130 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

I ara votem el punt quinzè, que és en el que ha fet l'excepció la senyora Caula.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 61 vots a favor, 75 en contra –que corresponen a 54 de presencials i delegats, 19 de telemàtics i els 2 que ha advertit la senyora Caula– i cap abstenció.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat aprovada per unanimitat: 134 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

M'apunta el secretari –té tota la raó–, que he dit malament els resultats anteriorment del punt número 15, eh? Són 59 a favor, 75 en contra. Sí? *(Pausa.)* Molt bé.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'atenció de la salut mental (continuació)

302-00219/12

Passem ara a votar el punt dinovè, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'atenció de la salut mental, i votem, en primer lloc, el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 59 vots a favor, cap en contra, 64 abstencions i 1 diputat o diputada present que no ha votat.

I votem ara el punt vuitè.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 39 vots a favor, 73 en contra, 21 abstencions i 1 diputat o diputada present que no ha votat.

Votem ara el punt número 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 40 vots a favor, 77 en contra i 17 abstencions.

I votem ara la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat aprovada per unanimitat: 134 vots a favor, cap en contra, cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seguretat ciutadana als barris i municipis (continuació)

302-00218/12

I passem ara a votar el punt vintè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seguretat ciutadana als barris i als municipis. Votarem un primer bloc amb el punt número 1, que inclou les lletres *a*, *b*, *c* i *d* i els punts 2.1, 2.2, 2.6, 2.9 i 2.15.

Abans, però, farem lectura del punt 1.*a*, tal i com se'ns ha sol·licitat. Per tant, demano al secretari, el senyor Campdepadrós que en faci la lectura. Gràcies.

El secretari primer

«1.*a*. El Parlamento de Cataluña manifiesta la importancia del derecho fundamental de la ciudadanía a la seguridad, el cual obliga a este Parlamento a impulsar los consensos y las políticas públicas necesarias para garantizarlo, utilizando para ello todos los instrumentos que nuestro ordenamiento democrático pone a su disposición.»

El president

Votem aquest punt i la resta dels que estan integrats en aquest paquet.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 57 vots a favor, 77 en contra –corresponents a 58 de delegats i presencials i 9 de telemàtics–, cap abstenció.

Votem ara el punt 2.3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 122 vots a favor i 12 en contra, cap abstenció.

Votem ara els punts 2.4, 2.10, 2.11, 2.13 i 2.14.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 122 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 2.5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 53 vots a favor, 77 en contra i 4 abstencions.

Votem ara el punt 2.7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 118 vots a favor, 16 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 2.8.

Comença la votació.

El punt 2.8 ha estat aprovat per 101 vots a favor, 16 en contra i 17 abstencions; 101 a favor –corresponents a 82 de presencials i delegats i 19 de telemàtics–, 16 en contra i 17 abstencions. Sí? (*Pausa.*) Molt bé.

Passem ara a votar el punt 2.12.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 53 vots a favor, 81 en contra i cap abstenció.

I, en principi, hem votat tots els punts d'aquesta moció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la repressió, els drets i les llibertats (continuació)

302-00221/12

Per tant, passem a votar el punt vint-i-unè, que correspon a la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la repressió, els drets i les llibertats. Passem a votar el punt setè d'aquesta moció. Punt setè.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 69 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

I, a continuació, votem la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat aprovada per 65 vots a favor, 57 en contra i 12 absències.

No hi han més punts a votar, llevat del punt en el qual s'ha produït un doble empat, per tant ara deixarem deu minuts de recés per poder obrir un nou torn de votacions i després repetirem la votació... (*Veus de fons.*) No, perquè hi han els vots telemàtics i per tant hem d'obrir un període extraordinari. Per tant, deu minuts de recés.

La sessió se suspèn a un quart de cinc de la tarda i es reprèn a un quart de cinc i un minut.

El president

Hem tornat a cridar a votació perquè ja tenim els vots telemàtics. En tot cas, esperarem una mica més, si hi ha algun diputat o diputada que hagi d'entrar a l'hemicicle. (*Pausa.*)

Entenc que no falta cap diputat o diputada que hi hagi de ser per votar, eh? Per tant, passem...

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el món local i la gestió de la pandèmia de la Covid-19 (continuació)

302-00214/12

Sí? (*Pausa.*) Molt bé, doncs, votarem el punt 5, corresponent al punt 14 de l'ordre del dia, és a dir, el punt 5 de la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el món local i la gestió de la pandèmia de la Covid-19. Passem a votar, doncs, aquest punt.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 69 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

I ara sí, ja hem votat tots els punts de la sessió plenària d'avui i per tant seguim amb l'ordre del dia. En aquest cas amb les interpellacions.

Interpellació al Govern sobre les polítiques de seguretat

300-00274/12

La primera interpellació, que correspon al punt 22 de l'ordre del dia, és la interpellació al Govern sobre les polítiques de seguretat, i la formula en nom del Grup Parlamentari Socialistes, el diputat senyor Carles Castillo.

Carles Castillo Rosique

Bona tarda a tothom.

El president

Un moment, un moment diputat. Silenci, si us plau. Sompocs, però se sent igualment.

Carles Castillo Rosique

Molt bona tarda a tots i a totes. Portem un temps de greu crisi social i sanitària provocada per una pandèmia mundial que ha obligat el confinament general de la

població i ara gradualment i prudent ens obliga a observar i a fer complir determinades mesures de seguretat consistents, bàsicament, ja ho sabem tots, en el distanciament físic, en la mascareta, en la neteja periòdica i constant, que ens permetin anar al que s'ha dit «nova normalitat», una situació en la que haurem de conviure d'alguna manera amb el virus SARS-CoV-2, i intentar desenvolupar al màxim les nostres relacions socials, però tenint en consideració que el virus segueix entre nosaltres.

Al principi de l'epidèmia s'han produït sovint conseqüències indesitjades pel servei públic de seguretat, que hagués requerit una més acurada coordinació de tots els seus actors. Tant agents del Cos de Mossos d'Esquadra, com Bombers, com personal de Protecció Civil, no han gaudit en els moments adients de la necessària d'auto-protecció i seguretat personals, ni de les instruccions ni protocols adients per les seves actuacions. Des de la declaració de l'estat d'alarma s'han produït reunions de coordinació amb tots els responsables policials de l'Estat conjuntament amb el Cos de Mossos d'Esquadra, l'Ertzaintza, la Policia Foral de Navarra i les policies locals amb el ministre d'Interior Grande-Marlaska, per coordinar les tasques de seguretat i per col·locar el major nombre d'efectius possibles al servei de la contenció del virus.

El Cos de Mossos d'Esquadra va posar en marxa el dispositiu Oris dissenyat pel mateix Cos de Mossos d'Esquadra amb la mateixa filosofia global que pretenia la reunió de coordinació estatal: posar el màxim d'efectius a disposició de la contenció del virus, i a vigilar lamentablement l'obligada prohibició de moviment de la població.

Aquest dispositiu ha estat compartit i coordinat amb la resta de policies i amb el mateix ministeri i ha estat el full de ruta durant aquests mesos. El nou organisme de coordinació estatal, així, no va variar en absolut el treball diari que ja estaven fent els nostres mossos i mosses al carrer, perquè no tenia ni ha tingut mai cap pretensió de control, només pretenia coordinar totes les incidències relacionades amb la crisi mèdica. No es va canviar doncs, com dic, ni una sola coma d'aquest dispositiu Oris, que de manera diligent i eficient havia previst ja el Cos de Mossos d'Esquadra, reconeixent-se com el que és, la policia integral de Catalunya.

Al llarg d'aquesta situació de crisi s'han produït i mantingut en el temps queixes de professionals de la seguretat a Catalunya que no han comptat amb el material de protecció bàsic. Més de tres mesos després de començar la crisi, senyor conseller, les reclamacions de sindicats i agents de carrer segueixen posant de manifest que aquestes mesures bàsiques de protecció encara no han arribat a tothom. Estarem preparats davant l'eventualitat d'un rebrot del virus? N'haurem après alguna cosa? Doncs, lamento dir que no és gaire d'esperar, donada l'actitud comunicativa, personal, que manté l'honorable conseller d'Interior, qui no ha sabut imprimir el Procicat del lideratge que li pertocava en tota aquesta crisi, i que ha preferit entrar en totes les controvèrsies possibles, des de buscar l'enfrontament irònic amb l'Estat fins a esquinçar-se les vestidures pel nombre de mascaretes d'un enviament, passant per menystenir l'UME, una UME que ha ajudat en moltíssimes situacions de necessitat extrema, en molts pobles i ciutats de Catalunya.

Només a títol d'exemple pràctic: a més de qüestions que han tingut a veure amb tasques de desinfecció nombroses, com les que van realitzar a l'aeroport del Prat o a dintre de multitud de residències d'avis que ho van reclamar, tasques de suport directe, com el centre d'acollida que van aixecar per a les persones sense sostre a Barcelona a la Fira de Mostres de la ciutat, per donar servei a centenars i centenars de persones.

Des de la conselleria i en innumerables rodes de premsa s'ha generat a vegades confusió amb els missatges a la població amb determinades recomanacions de seguretat i actuació una mica *sui generis* que han dificultat també directament la tasca dels agents al carrer –estic pensant, per exemple, en allò de la mona en el seu moment.

Ha fet servir en alguns moments els Bombers de la Generalitat per amagar i netejar la nefasta gestió realitzada d'antuvi a les residències d'avis privatitzades i que havien d'haver estat controlades per la mateixa Generalitat. Algunes tenien denún-

cies des del 2017, i davant de la inoperància, permesa, a garantir una adequada neteja i desinfecció, s'han vist obligats a actuar a través dels Bombers com a cos d'emergència. No és que em sembli malament, conseller, naturalment que estan per això, si realment es tractava d'una emergència, però opino, humilment, que la Generalitat hauria, almenys, d'haver intentat obligar i exigir primer a actuar aquestes empreses, en lloc d'enviar directament els Bombers de la Generalitat de Catalunya.

Tampoc han funcionat correctament els mecanismes de coordinació amb les policies locals, deixant en molts casos als ajuntaments la determinació de criteris clars de sanció. Per no parlar de la desastrosa gestió de les famoses proves PCR, que s'havien de fer a tot treballador o treballadora d'emergències que hagués entrat en contacte amb algú contagiats o sotmes a quarantena, que es van començar i es van parar, mentre, en paral·lel un jutjat ordenava fer-les a Mossos com a condició sense la qual no podien incorporar-se al servei actiu.

Sempre darrere dels esdeveniments, mai optar per cuidar i protegir *motu proprio* o anar més enllà de l'estrictament exigible. Valgui com a exemple concret també l'incompliment sistemàtic en matèria de riscos laborals, amb la falta d'avaluació dels corresponents riscos laborals per la Covid-19, document que no ha estat aprovat definitivament pel Comitè de Salut Laboral fins al 9 de juny, gairebé tres mesos després de decretar l'estat d'alarma. Per cert, és un text idèntic al que ja tenien abans els sanitaris per la mateixa crisi del SARS-CoV-2.

O també, com a exemple, l'exclusió de la protecció adequada a determinats treballadors i treballadores especialment sensibles, que assumien riscos greus per a la seva vida, fins que, de nou, un tribunal va ordenar que es prenguessin mesures. Recordar, a tal efecte, com el 25 de març van ser denegats per la Subdirecció General de Recursos Humans el 75 per cent –el 75 per cent–, tres de cada quatre permisos als membres del Cos de Mossos d'Esquadra, especialment sensibles, mentre que a Funció Pública, tot el cos funcional tenia ja concedit un permís per deure inexcusable, i també a Bombers.

De nou, conseller, sempre darrere dels esdeveniments, mai optar per cuidar i protegir *motu proprio* o anar més enllà de l'estrictament exigible. Res a veure amb l'actitud d'unes plantilles abnegades i dedicades absolutament al servei públic, amb sacrificis personals i, de vegades, familiars.

I és cert que, en alguna de les coses que li he dit, conseller, també li dic, amb tota la tranquil·litat del món: almenys en un estadi inicial, tots els governs del món van cometre errors. És veritat, és cert. Estem davant d'una pandèmia que ens ha pillat a tothom per sorpresa i, segurament, tothom hem hagut d'improvisar mínimament algunes coses. Per tant, humilitat i autocrítica primer. Intento aplicar aquestes màximes i en soc conscient, conseller, perfectament conscient. Per tant, ja li dic, per acabar: no es tracta tant d'assenyalar culpables com de que no ens torni a passar. Hem d'aprendre dels errors i preveure-ho tot per no tornar-hi a caure. La nostra interpellació i la futura moció aniran per aquest camí, conseller.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula el conseller d'Interior, el senyor Miquel Buch.

El conseller d'Interior (Miquel Buch i Moya)

Gràcies, president. Bona tarda, diputades i diputats. Diputat, el títol de la moció que ha posat vostè, perquè no l'ha posat ningú més és «Interpellació al Govern sobre les polítiques de seguretat». I m'ha parlat de la Covid i de la gestió de la Covid. Ha parlat d'això, no ha parlat de res més. No ha parlat de la seguretat, ha parlat de la Covid. Vostè ara tornarà aquí i tornarà disfressar-ho i a dir que no. Aviam, si volen posar títols i després parlar d'altres coses, no volen que resolguem les coses, en tot cas venen aquí a explicar el que vostès creuen oportú i ja està. Però, bé, si vol parlar

de polítiques de seguretat li tinc un ampli ventall, de parlar polítiques de seguretat. Si vostè vol parlar sobre la gestió de la Covid, també n'hi puc parlar, però, evidentment, no porto totes les dades. No les puc portar i, per tant, no li podré respondre totes les qüestions que vostè ha fet.

Una altra cosa és que vostè perseguís que jo els hi respongués. O una altra cosa és que perseguís que no les respongués i, en el seu segon torn, que estic convençut que ho farà: «Conseller, no em contesta, no em contesta, no em contesta.»

Miri, m'ha parlat de moltes coses. Algunes sí que les hi podré contestar, però em falten, clar, evidentment, dades. No pateixi per això, que amb la mà de preguntes que ens fan, i que som el departament que les contesta pràcticament totes en temps i forma –que hi han altres departaments que no ho fan, nosaltres sí, nosaltres sí que ho fem permanentment–, totes les preguntes que vostè ha fet me les pot fer per escrit, que jo els hi contestaré totes.

M'ha parlat de diverses coses. Una d'elles: ha centrat que si el conseller no estava a l'alçada. Doncs, miri jo l'hi admeto, des del primer moment: tinc mancances. Segurament no estic tan capacitat com vostè. Segurament. Segurament no estic tan capacitat com vostè. Segurament vostè ho faria molt millor que jo. Però sap què passa? Jo soc, em considero, vull ser una persona humil, no una persona vanitosa. Jo no li diré mai a vostè afirmacions com les que m'ha dit vostè a mi. Soc el primer que comet errors, soc el primer d'acceptar-los i soc el primer que intenta reconèixer i corregir els errors que cometo.

M'ha parlat de queixes de sindicats de l'UME, de la confusió amb la població, de si els bombers havien d'anar a unes empreses, unes altres. Si hagués preguntat... Els bombers no van anar a desinfectar o a treballar a les residències que decidia el conseller d'Interior o el Departament d'Interior. Si vostè hagués preguntat o s'hagués llegit el que és el pla d'emergències Procicat, llegit i prou, hagués vist que el pla Procicat és un pla d'emergències per donar suport a l'autoritat sanitària de Catalunya, que a dia d'avui és el Departament de Salut.

I, per tant, el Departament d'Interior ha seguit les instruccions que ha donat permanentment el Departament de Salut. I si el Departament de Salut ha dit que un indret, el que sigui, el que sigui..., perquè, potser, al seu entendre, una persona gran que està convivint a una residència que és concertada o privada, potser, per vostè, ha de morir abans o després que d'altres que estan a les residències públiques. Això els cosos de Bombers no s'ho pregunten. El Cos de Bombers sap que, darrere de cada desinfecció, hi havia persones, independentment de si eren a una residència privada, si eren persones amb un elevat poder adquisitiu o si eren persones que, malauradament, no tenien recursos. Són persones i anaven on el Departament de Salut indicava. Ni on decidia el Cos de Bombers ni on decidia un servidor de vostè: on el Departament de Salut indicava.

Ha parlat de coordinació de policies. Però s'ha oblidat del que he dit al principi. Si em permeten... (*El conseller agafa uns papers del seu escó.*) Se n'ha fet un tip, diputat, de dir que el ministeri, el *ministerio* del Gobierno de España va coordinar els Mossos però els hi va deixar fer tot, però que la coordinació dels Mossos amb les policies locals va ser nefasta. Això ho ha dit vostè. Llegeixi's el *Boletín Oficial del Estado*, el Reial decret d'estat d'alarma: «Los integrantes de las Fuerzas y Cuerpos de Seguridad del Estado, los cuerpos de policía de las comunidades autónomas y las corporaciones locales quedarán bajo las órdenes directas del Ministerio del Interior.» Qui coordinava les policies locals era el Ministerio del Interior. Vostè ha acusat els Mossos d'Esquadra i el Departament d'Interior de que no es coordinaven bé, per això diu el BOE, el BOE que escriu i publica el seu Govern, el BOE que escriu i publica el seu partit.

Això sí, com que no ha anat bé la coordinació, la culpa és dels Mossos, la culpa és del Departament d'Interior. Però aquí està escrit, i és la segona vegada que li dic, perquè vostè per segona vegada em diu que el ministeri no va prendre les competèn-

cies a la Generalitat, per segona vegada m'ho diu. I per segona vegada l'hi torno a dir: vostè pot dir el que vulgui, jo li dic el que s'ha escrit; jo li dic el que està escrit en el butlletí oficial de l'Estat. Això és norma. Vostè pot dir missa. Jo puc dir missa, que fins que no es publica no serveix, i el que està publicat va a missa. Per tant, per molt que vostè vulgui intentar viure en un món paral·lel, en el qual es pensi que això no és veritat, això està escrit i existeix. I si ha servit, al principi del seu discurs, per dir que el ministeri va escriure això però no va fer res, va deixar que els Mossos treballessin, també, el ministeri va decidir no coordinar les policies locals. Si estaven descoordinades, el responsable últim era el ministeri del Gobierno de España, presidit pel seu partit polític.

Per tant, senyor diputat, jo l'hi torno a dir: el dia que vulgui fer-me una interpellació sobre temes que realment l'interessin, que no dic que aquest no l'interessi, i que vulgui debatre amb el conseller i vulgui tenir un debat enriquidor, per a vostè, per a mi, per als oients, per al Parlament i per als catalans, centrem-nos, posi el títol que pertoca.

L'hi donaré totes les dades hagudes i per haver-hi, i perquè he contestat totes i cadascuna de les preguntes que vostès m'han fet en aquest Parlament. He comparat totes i cadascuna de les vegades que m'ho han demanat. I, això sí, amb totes les mancances del món, soc un ésser humà, humil, que s'equivoca. M'equivoco més del que vull, i potser a vegades no estic prou encertat i no li dic lo que vostè vol sentir o no li responc tan bé com vostè voldria. Per tant, cometent errors, sí, no amb la vanitat de dir que jo, que tu o que l'altre és més o menys. D'una forma humil, m'equivoco, no contesto sempre o no contesto tan bé com vostè voldria. Però no em pot dir en cap cas que no he vingut a contestar. Amb encerts o amb errors, però un servidor ha donat la cara sempre. Sempre. I he intentat respondre totes les preguntes que se'm fan, totes.

Per tant, el dia que vulgui que respongui les seves preguntes, ho faré. El dia que vostè vulgui fer-me discursos en aquí, posant-me títols perquè va d'un altre tema, doncs, aquell dia, com avui, li podré contestar lo just. Em sap greu, tinc limitacions. Soc un ésser humà, i amb tota la humilitat del món li dic que m'equivoco avui, em vaig equivocar ahir, m'equivocaré demà i m'equivocaré sempre. El que no permetré és no aprendre dels meus propis errors. Avui n'he après un.

Gràcies per fer-me'l conèixer vostè una miqueta més, diputat.

El president

Gràcies, conseller. Per a la segona part de la interpellació, té la paraula el diputat. Quan vulgui.

Carles Castillo Rosique

Miri, conseller. Vostè parla d'humilitat però torna totes les pilotes com pot i amb aquest reconeixement d'humilitat que acabem de tenir els dos, doncs, n'hi faré jo un: m'he equivocat amb el títol, però no tenia cap mena d'intencionalitat d'enganyar-lo ni de provocar aquesta situació. Cap ni una, conseller. M'he confós amb el títol, efectivament. Però la pretensió del meu grup i de mi mateix era només posar damunt de la taula diferents qüestions que ens sembla que no s'haurien de tornar a repetir i que sí que tenen una incidència directa en les polítiques de seguretat, conseller.

Nosaltres no volem altra cosa que millorar la seguretat de Catalunya i les condicions en les que les nostres plantilles, abnegades i dedicades plantilles, desenvolupen el seu treball. I creiem que no ho han fet en les condicions adequades, conseller, i és obligació de l'oposició controlar el Govern. Si hi ha alguna cosa que li he dit que li ha molestat, li demano disculpes, però crec que és la meva obligació posar de manifest el que he posat de manifest.

Jo mateix li vaig dir en una comissió d'interior que vam fer telemàtica que la gestió del Departament d'Interior no havia estat dolenta. Jo mateix li vaig dir això, con-

seller, però hi ha dos problemes: que les mancances lògiques i comprensibles inicials s'allarguin en el temps, incomprensiblement s'allarguin en el temps, com ha passat en aquest cas, i, disculpi'm, les frivolitats o bromes o sortides de to que vostè de tant en tant comet, i amb les que tapa –tapa– moltes vegades la bona gestió del mateix Departament d'Interior.

I respecte de les competències, conseller, bé, digui'm si és capaç una sola competència que no hagi pogut exercir vostè lliurement, o més genèric: una sola cosa –una sola cosa– que vostè hagi volgut fer i que no hagi pogut perquè li han pres les competències, una sola cosa.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre de nou té la paraula el conseller.

El conseller d'Interior

Gràcies, president. Totes les que estaven en matèria de defensa, d'interior, de transports, mobilitat i agenda urbana i sanitat, totes aquestes no les vam poder exercir quan vam voler, havíem de demanar permís a Madrid. Per dret –per dret–, teníem tot el dret d'exercir-les. Totes. Per dret. Aquest país té aquest dret. Se l'ha guanyat al cap de molts anys, i de molts esforços, també esforços del seu partit. També. I a més a més, ens els van prendre, ens els van manllevar, quan aquest país havia pres decisions. Decisions difícils, complexes, inclús difícils d'explicar, de la gestió de la Covid-19. I tots estàvem veient com altres comunitats autònomes que estaven pitjor que les dades que teníem aleshores a Catalunya no estaven prenent aquestes decisions. No les estaven prenent. I Catalunya les prenia. I el famós «café para todos», aquesta vegada, també. I amb totes les promeses que ens han fet i que ens han repetit permanentment, i això que és el Govern més progressista a l'Estat espanyol, de tota la història, el que vam tenir va ser que ens van manllevar les competències, que ens van subordinar.

I aquest país té tot el dret d'autogovernar-se. I ha costat molt, poder tenir aquestes competències. Sap quantes comunitats autònomes tenen competència en seguretat a Espanya? Sap quantes tenen la competència de presons? Sap quantes tenen les de salut? Sap quantes tenen les d'ensenyament? Fixi's, hi ha algunes competències que tothom s'hi baralla, per tenir-les. N'hi ha que són més difícils de gestionar, més controvertides, que generen, fins i tot, alguna incoherència pròpia i algun debat ideològic. Jo tinc la sort de poder-ne gestionar una d'aquestes, de les que, a vegades, generen incoherències. I dins de la meua bancada, al meu partit, també em critiquen, per fer la feina que faig, sí senyor.

Però sap què passa?, que aquest país vol autogovernar-se. I això vol dir que siguin fàcils o siguin difícils les gestions, siguin fàcils o siguin difícils les competències, les volem exercir amb ple dret. Són nostres. I si algun dia ens plantegem ser un estat independent, evidentment: també gestionarem la seguretat, i l'ordre públic, sigui fàcil o sigui difícil, perquè ara, per una excusa com la gestió de la Covid, vingui algú i ens tregui aquestes competències que tant ens han costat.

Diu que han treballat en condicions inadequades, els treballadors. No dic que no. Al principi de la pandèmia ens va costar molt gestionar-ho. A Catalunya, a Espanya, a tot arreu. Ens faltaven EPIs per tot arreu. És cert, és cert. Crec que hi vam donar la volta. Crec que hi vam donar la volta. Però és cert. I el president de la Generalitat, al capdavant de tot el Govern, va acceptar que hi havia coses que no les havíem fet bé. I jo, públicament, també he acceptat que hi ha coses que no les hem acabat de fer bé. Tots. Ningú s'ho esperava, però fem una llista dels que ho han fet molt bé i fem una llista dels que ho han fet molt malament. I per què valorem quan uns estan a un costat i els altres estan a l'altre? Pel nombre de morts? Pel nombre de víctimes? Per la gestió? Per l'anticipació? Per què? Quin serà l'element? El dia que m'ho digui, podrem començar a fer la llista.

Jo el que li dic és que, sense voler estar en una d'aquestes dues llistes, nosaltres vam capgirar la situació. Perquè un..., abans de començar un camí, sigui curt o sigui llarg, sigui molt curt o sigui molt llarg, sigui extremadament curt o extremadament llarg, només es comença a fer la primera passa; no assegut a la cadira i dient: «No fan res.» Es comença fent la primera passa. I jo li dic que a l'hora de diagnosticar, és molt fàcil diagnosticar i veure que tothom s'equivoca. Però jo tinc una responsabilitat. I jo no puc estar assegut dient que els altres s'equivocuen. Jo tinc la responsabilitat de solucionar-ho. I això vol dir que si un s'equivoca, s'equivoca, però prenc la decisió i tiro endavant. Perquè analitzar és relativament fàcil, pressuposar és més difícil, però exercir és més complicat. I, per responsabilitat, jo exerceixo. Malgrat els meus errors i, per sort, si en tinc algun dia algun, encert. I l'hi dic d'una forma molt humil. I també amb tota l'estima del món.

Ens ho vam trobar molt complicat, ho vam capgirar i ara mateix ja estem analitzant què hem de fer per si ens torna a venir.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, conseller.

Interp·l·lació al Govern sobre els efectes, els reptes i les oportunitats digitals arran de la pandèmia de Covid-19

300-00279/12

La següent interp·l·lació és sobre els efectes, els reptes i les oportunitats digitals arran de la pandèmia de la Covid-19, formulada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula per exposar-la el diputat senyor Javier Rivas. Quan vulgui.

Javier Rivas Escamilla

Gràcies, president. *Conseller*, diputados, buenas tardes a todos. Les cuento una pequeña anécdota para empezar, como suelo hacer. La gestión del parque Yellowstone es así muy de *laissez faire, laissez passer*, y hace un tiempo apareció una manada de lobos. Los dejaron. No intervinieron absolutamente para nada. ¿Qué ha pasado? Que años después, los lobos han cambiado los cursos del río. ¿Cómo puede ser? Sí, todo tiene una explicación. Todo es un efecto mariposa. Los lobos empezaron a depredar ciervos y herbívoros, la vegetación creció más, después crecieron más los bosques, la vegetación ribereña y un día llegaron los castores y vieron que aquel era un sitio estupendo para vivir e hicieron diques y cambiaron los cursos del río.

Las cosas pasan. No podemos evitarlo. El lobo de nuestro tiempo se llama Covid; la tabla de salvación, nuestros castores, en estos momentos, pues, ha sido el teletrabajo, han sido aplicaciones *online*, ¿no? ¿Cambiará el mundo con el Covid? Por supuesto que sí. De hecho, el mundo siempre cambia, pero yo creo que la gran pregunta es si cambiará para mejor. ¿O nos quedaremos y saldremos igual que estábamos o peor, que también es una posibilidad real?

Por eso, esta modesta interp·l·lación, que la acompañaremos en el próximo Pleno con cincuenta puntos propositivos y concretos de medidas que intenten atajar esta pandemia, las consecuencias de esta pandemia, y que lo sumaremos al largo trabajo que ya aporta Ciudadanos en todos los parlamentos donde participa. No entraré mucho en detalle porque tengo poco tiempo –ya le adelanto que serán unos cincuenta puntos–, pero sí que le daré unas pequeñas pinceladas de la vocación que persigue.

Nuestra presa de castores, nuestra tabla de salvación, en esta pandemia se ha llamado Zoom, Meet, Teams, Webex, Skype, Jitsi, palabras que para algunos son nuevas, pero que yo creo que ya han venido para quedarse y que serán para todos, ¿no? Las videoconferencias nos han desnudado las casas. Se han metido dentro de nuestras

casas. No es nuevo. El físico Jack Nilles el año 73 ya hizo, fue el padre del teletrabajo en un modelo para una compañía de seguros. El cisne negro económico de aquella época fue la crisis del petróleo, y el hombre, pues, aportó esta solución, pero era muy pionera, era visionaria, pero bueno, yo creo que después de cincuenta años de la Ley de Moore, hoy en día lo tenemos infinitamente más fácil para que esto se concrete en las realidades tangibles y en realidades útiles, ¿no?

Las TIC creo que son una herramienta imprescindible, no un medio, no un fin en sí mismo, pero sí un medio para poder ayudar a nuestra sociedad. Nosotros trabajamos con máquinas porque creo que nos importan las personas. No perdamos nunca de vista eso. Lo importante son las personas, y no las máquinas.

El mundo va cambiando, pero al final el mundo, más o menos, siempre sigue siendo lo mismo. En tiempos de Shakespeare la gente llevaba el dinero en una bolsa de piel y con una cuerda, y había el espabilado que iba con un cuchillo y la cortaba, y los llamaban «los cortabolsas». En nuestros tiempos la gente lleva el dinero de la cartera y aparecieron los carteristas. En el tiempo que viene, y sobre todo el que vendrá, hablaremos de nuevas cosas, de hackers, de *crypto loggers*, hablaremos de otras alternativas que al final siguen siendo siempre lo mismo, porque el mundo gira y gira, pero va cambiando la tecnología, pero la gente no cambiamos tanto.

Su *conselleria* consideramos que es muy importante, y por eso nos preocupa la gestión que ustedes hacen. Es una *conselleria* que es muy poco transparente, casi le diría que de cifrado asimétrico, hiperfinanciada, y con resultados más que dudosos. Usted me dirá que no es cierto, que todos son divinos, que lo hacen estupendamente, que no necesitan abuela, ¿vale? No he venido aquí a criticar su *conselleria* en este momento, sino a hacer propuestas de lo que nos adelantan.

Y le voy a explicar muy deprisita tres ejemplos, porque no he querido buscar cuatro, si no no necesitaría una interpretación sino un monográfico sobre su *conselleria*, tres ejemplos personales míos, de esta semana. Tengo que subir un archivo a una administración pública. Te dicen que descargues un PDF, y aquí viene para firmar. (*L'orador mostra un full.*) *Conseller*, ¿me mira? Aquí viene para firmar, y aquí viene para firmar. ¿Cómo vamos a firmar un PDF digitalmente tres veces? Es absurdo. El PDF se firma una y cifra todo el documento.

Esta semana también en el portal d'e-LICITA. Bueno, tres días, ¿eh?, de «pruebe usted más tarde», «el sistema ha fallado», «ya veremos». Y ya no le cuento de los *ajuntaments*, los secretarios de *ajuntaments*, que tienen que entrar al portal de la AOC y se pasan horas y horas desde una banda ancha de pueblo paupérrima firmando, enviando y errores de *time out*. Lo que antes hacíamos en una hora, ahora tardamos un día entero. O sea, esto..., no hemos avanzado, hemos ido para atrás, y para esto no es la informática. La informática es una herramienta que tiene que ser útil. No tenemos que hacer un *reset* de este sistema operativo, porque si no rebotará con lo mismo. Tenemos que hacer un pensamiento profundo de lo que tenemos, lo que queremos y las herramientas de que disponemos.

El tema del teletrabajo. A ver, habrá mucha gente, pues yo qué sé, hostelería, construcción, industria..., habrá muchísimos sectores que no van a cambiar, que seguirán teniendo que ser inevitablemente presenciales, pero hay una parte que podría continuar. Hemos superado un test de estrés potente, con este confinamiento, y creo que con nota. Mire, yo he tenido videoconferencias a las once de la noche en mi casa, y todo el trabajo era, bueno, sí, colocar la cámara, ponerte la americana, e intentar enfocar que no se notara que llevabas el pijama debajo, pero hemos trabajado, hemos trabajado de una manera potente.

Ahora, habrá que haber una reflexión, no por mí, ¿eh?, a mí me da completamente igual. Yo el primer día que llegué a este Parlament, directamente nos llevaron a la sala de grupos e Inés Arrimadas nos dijo: «Sois diputados los 365 días del año, las veinticuatro del día», y desde ese día así lo hemos hecho, y no tengo queja. Pero el

resto de los trabajadores habrá que revisar las condiciones laborales que derivará el teletrabajo.

Otra cosa que hemos encontrado: la mayoría las casas, pues, son pequeñas, y nos hemos pasado el día buscando la cobertura del wifi como zahoríes por el pasillo y acabado trabajando o en el comedor o en un cuarto cruzando los dedos para que no entrara el perro, el niño, la abuela, y nos interrumpieran en el trabajo, ¿no? Haremos propuestas también de urbanismo, de coworking, de bastantes cosas.

Otro tema que creo que el confinamiento ha puesto encima de la mesa y nos ha descubierto, el tema del *e-commerce*. Lo que no vende uno lo está vendiendo Amazon, Alibaba, otras plataformas, y nuestro pequeño comercio cerrado se va a la ruina. No podemos pensar ni permitir en unos barrios con persianas cerradas, porque aportan y contribuyen a nuestros autónomos, a nuestro urbanismo, a nuestro producto interior bruto y a nuestra sociabilidad. Tenemos que ayudarlos, no solamente que sigan haciendo lo que ya hacían, sino más a más les estemos que incorporar a las nuevas tecnologías, les tenemos que incorporar al *e-commerce* para que ellos participen también de estas novedades, ¿no? Uno de los problemas que tenemos que reflexionar, el reparto de las plusvalías digitales, no suele ser muy equitativo, y es un problema de futuro que también tendremos que considerar.

Algo positivo. Mire, yo pienso en Europa. Quizás a usted le haga más gracia pensar en Vilanova del Trabuco o en la identidad digital del Club Súper 3, pero yo puestos a soñar, como dice el refrán, voy a exagerar. En Europa dicen que hay 240 millones de trabajadores activos, y sus estudios dicen que hay un 30 por ciento de trabajadores que podrán continuar siendo teletrabajadores. Esto nos va a dar unas oportunidades brutales de reequilibrar territorio y de tener nuevos clientes, tanto para el reequilibrio territorial como para el turismo. Quien dice que no podrá venir..., un señor de Barcelona no se puede ir a trabajar, a vivir y a trabajar en Vilaller, o un señor de Berlín no podrá venir a vivir y a trabajar en Tortosa. Hablo por experiencia. Yo vivo en la Vall d'Aran, trabajo allí y vivo donde la gente va de vacaciones. Aquí se nos está abriendo una oportunidad muy importante, si somos capaces de aprovechar esa brecha y de poner los oasis necesarios para que esta gente tenga cobertura, ¿no?

Todavía estamos en un momento de tremendas dificultades, ¿no? Churchill decía en Yalta, al acabar, casi acabada la guerra, sabiéndose ya ganadores, que no era el fin, y que no era siquiera ni el principio del fin, que era el fin del principio. Lo que viene de aquí en adelante creo que es muy importante. Creo que es lo que va a hacer que seamos capaces entre todos de mejorar, de salir y de mejorar este mundo. Creo que se lo debemos a los que hemos dejado por camino y a los que vendrán detrás.

He empezado hablando de lobos. Los lobos no los hemos llamado nosotros, han venido solos. Los castores tampoco, pero creo que tenemos la oportunidad ahora más que nunca trabajar con ellos, de construir presas donde el agua limpia se remanse, puedan vivir los peces, puedan vivir las nutrias, podamos vivir las personas, y para esa encomienda puede contar con el Grupo Parlamentario de Ciudadanos, *conseller*.

Gracias.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Per respondre a la interpellació, té la paraula el conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública, el senyor Jordi Puigneró.

El conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública (Jordi Puigneró i Ferrer)

Gràcies, president. Diputat, diputades, conseller, l'altre dia, quan un dels meus col·laboradors em deia que m'havien presentat una interpellació sobre efectes, reptes i oportunitats digitals davant de la pandèmia de la Covid, vaig pensar: «Escolta,

guaita, una altra interpellació que em presenta el meu grup parlamentari o potser també el d'Esquerra Republicana, no?» I em va dir: «No, no, que és de Ciutadans.» Dic: «Ostres!», dic..., i sentint la intervenció del diputat Rivas, doncs, escoltin, benvinguts, eh? Benvinguts, i els hauria de dir: benvinguts a la república digital, eh? Benvinguts. És la primera vegada en tota la legislatura que em presenten una interpellació o em fan una pregunta sobre polítiques digitals, sobre el futur digital d'aquest país. Estic molt content, de veritat. Llàstima que sigui al final de la legislatura, perquè hauríem pogut fer moltes coses conjuntament en aquest àmbit.

Vostès ho han vist –sí, sí–, ho han vist com una amenaça permanentment –com una amenaça. I realment és una oportunitat per a aquest país. Ha estat una gran oportunitat, és una gran oportunitat per a aquest país, i no ho dic jo, ho diuen molts informes, ho diu el Fòrum Econòmic Mundial, ho diu la mateixa Ursula von der Leyen, l'actual presidenta de la Comissió Europea, que tenim davant dels propers anys diversos reptes a nivell europeu i un d'ells és precisament..., un és el Green Deal, el Green Deal és una de les grans apostes que hem de fer també en els propers anys, però l'altre és el Digital Europe, és com fem que aquest continent, com fem que els nostres països apostin clarament per ser actors digitals, per ser països digitals en aquest segle XXI. Per tant, escolti, benvinguts i enhorabona per presentar-me aquesta interpellació, de veritat.

Però, clar, crec que no és del tot creïble ni sincera la proposta que em fan avui en aquí; potser sí que ho és, ho veurem amb la seva rèplica. Primera, perquè el seu portaveu, el senyor Carlos Carrizosa, l'altre dia aquí, al Parlament, en l'oportunitat que vam tenir per poder parlar sobre quines mesures havíem pres els diferents departaments en l'àmbit de la crisi de la Covid..., la seva intervenció va ser de retallar, de retallar el pressupost de polítiques digitals.

Per tant, vostès m'estan dient aquí que em volen portar una proposta per fer polítiques digitals, però per altra banda el seu portaveu, en seu parlamentària, ens anuncia que el que s'ha de fer és retallar el pressupost de polítiques digitals. Per tant, una cosa és incompatible amb l'altra: no podem fer més polítiques digital si per altra banda vostès volen retallar el pressupost.

De fet, ja no van votar a favor del pressupost, eh? Un pressupost, per exemple, on hi havia la inversió més important de fibra òptica que ha fet mai..., desplegament de fibra que ha fet mai la Generalitat. Vostès van votar en contra d'aquest pressupost i ara em diu que a la Vall d'Aran, doncs, no tenen bona cobertura. Doncs, miri, precisament amb aquest pressupost estem fent ara les obres per tal de que la fibra, des de Sort, passant per Llavorsí i pel port de la Bonaigua, arribi precisament a Vielha, i hi arribarà aquest estiu. I això ho estem fent amb totes les capitals de comarca. Per tant, aquest estiu podrem dir que a tot Catalunya, a totes les comarques de Catalunya, hi arriba la fibra òptica de la Generalitat. Clarament la connectivitat és la base per poder avançar; sense connectivitat no tindrem una societat digital, no podem avançar en teletreball, no podem avançar en educació *online*, no podem fer..., com molt bé ha dit vostè, fixar gent al territori.

Precisament aquesta és una infraestructura, la fibra òptica..., que em perdoni el conseller Calvet, però portem molts anys parlant de despoblament, hem fet moltes obres, s'han fet moltes obres importants d'infraestructures viàries i ferroviàries, però no hem acabat de solucionar el problema del despoblament. En canvi, la fibra òptica segurament pot ser la primera infraestructura que ens ajudi a fixar gent en el territori, en els pobles petits. Perquè fins ara és veritat que la resta d'infraestructures el que han fet ha sigut reduir el temps i les distàncies entre les persones que viuen als pobles i les capitals, i això ha permès que molta gent vagi a treballar a les capitals. Doncs, bé, aquesta crisi ha demostrat que la connectivitat permet teletreballar, permet treballar, per tant, permet generar feina en molts i molts municipis del nostre país.

S'ha queixat també vostè de l'AOC. Doncs, bé, aquest pressupost portava i porta, de fet, perdó, que l'hem aprovat, per primera vegada un increment del 40 per cent del pressupost de l'AOC, quan portàvem deu anys amb el pressupost congelat de l'AOC, precisament per aquests problemes que vostè esmentava d'alguns ajuntaments que tenen amb alguns sistemes de l'AOC, doncs, minimitzar-los i intentar... Clar, deu anys sense fer inversió a l'AOC al final es noten. I en aquest sentit invertir en tecnologia i cada cop més, és veritat, les urbanitzacions i les institucions són més intensives en tecnologia, s'hi han d'invertir diners.

Si vostè el que vol és retallar pressupost, si vol retallar el pressupost de polítiques digitals, doncs, digui'm com ho farà –digui'm com ho farà. Aquests cinquanta punts que ens presentarà m'agradaria que m'expliquéssim com els finançarà. Jo ho celebro, eh? Però també entenc que estem a final de legislatura i, en tot cas, m'hauria agradat que això ho haguéssim pogut fer des del començament, que m'haguessin pogut acompanyar en les polítiques digitals durant aquests dos anys de govern.

I finalment també vostès ens parlen ara de que..., bé, per fi situen les polítiques digitals com una prioritat del seu grup polític. Escolti, però si van votar fa menys d'un any..., no van votar a favor del Pacte nacional per la societat digital que vam portar aquí al Parlament, si el seu grup no hi va votar a favor. Si era un pla que no demanava la independència ni demanava, diguéssim, per dir ho així..., o no hi havia cap proposta d'aquelles que vostès en diuen «de la matraca». No hi van votar a favor.

Per tant, home, jo celebro que avui vostès vinguin aquí i em diguin que presentaran una moció de propostes per avançar en les polítiques digitals, però han de ser creïbles –han de ser creïbles– i també diguin si us plau com les pensen finançar; propostes que evidentment espero que també abastin àmbits com pot ser, doncs, el vot electrònic, com avancem cap al vot electrònic. En tenim l'oportunitat en aquest Parlament de Catalunya, això sí que no depèn de Madrid, això podríem fer-ho en aquí. Estan vostès a favor que puguem impulsar el vot electrònic al nostre país a les eleccions? Hi estan a favor o no? Estan a favor del teletreball i no estan a favor del vot electrònic? Home, és una mica incongruent.

Estan a favor vostès també de que protegim els drets digitals dels ciutadans de Catalunya? O hi estan en contra? Faran propostes també en aquest àmbit? De les polítiques digitals? Jo espero que sí, que quan mirin i abastin el que signifiquen les polítiques digitals, es fixin en què estan fent altres països europeus, i no es fixin amb la Xina o amb el model xinès de control del ciutadà. Espero que busquem un model que ens permeti empoderar el ciutadà, que ens permeti protegir els seus drets, que el ciutadà sigui amo de la seva vida digital, i no models en els quals..., com són, per exemple, la llei mordassa digital, que vostès han aprovat en el Congrés de Diputats, perdó, que han donat suport a la proposta, per cert, del PSOE i de Podemos, que encara estem pendents que la deroguin, com ens van dir que farien, i que vostès hi van donar suport.

Per tant, sí que tindrà molta curiositat per saber quin és aquest model de país digital que vostès volen impulsar, de quines polítiques digitals concretes volen tirar endavant i que, en tot cas, tinguin present que el que ens juguem en aquests propers mesos i en aquests propers anys, sobretot pel que fa a la recuperació econòmica d'aquest país i pel que fa a projectes que ens ajudin a generar feina i projectes que generin ecosistema, que generin feina en aquest àmbit digital... I el Govern de Catalunya ha treballat intensament al llarg d'aquests mesos per aconseguir, per exemple, inversions tan importants com pot ser el corredor 5G del Mediterrani, o com pot ser que arribi un cable submarí a Catalunya, o com pot ser, per exemple, com avui hem fet, que el Mobile s'allargui, el seu contracte, un any més. Això és treballar pel futur digital d'aquest país i per un futur d'oportunitats dels ciutadans d'aquest país en una economia que cada cop és més present i més important.

Com ho ha indicat la darrera EPA. La darrera EPA ens diu que, en el primer quadrimestre d'aquest any, s'ha incrementat l'ocupació en l'àmbit TIC a Catalunya.

Fixeu-vos, eh? Hi ha sectors que estan patint, com el turisme, el comerç, com grans indústries però, en canvi, tenim a l'altre cantó notícies positives. El sector tecnològic està més fort que mai. És un sector el qual se l'ha de protegir, l'hem d'ajudar també. I això vol dir fer polítiques digitals actives en aquest sentit.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller. Per fer la rèplica, té de nou un torn el diputat. Quan vulgui.

Javier Rivas Escamilla

Gràcies, president. El *conseller* dice que estamos al final, supongo que tiene más información que yo. Para mí no hay final, esto es una sesión continua de trabajo por la sociedad en la que vivimos y en la que creemos. Dice que bienvenidos a las políticas digitales. No, no, no, no, no. No me he debido explicar nada bien. Nosotros siempre hemos estado en las políticas digitales. Mire, hace tiempo que la teoría de las supercuerdas dice que hasta un árbol no es analógico, es digital. Ciudadanos es un partido cien por cien digital, y en gran parte nacimos ahí. Otra cosa es que usted confunda la velocidad con el tocino, y le parezca que usted es el becerro de oro de la política digital y nada más lejos de la realidad. (*Applaudiments.*) O sea, nada más lejos de la realidad. Usted no hace una política digital, está dibujando la política digital para una política identitaria, y ahí lógicamente no nos encontraremos nunca. Eso normal, no me va a sorprender.

Ha sacado reducir mi pueblo. Bueno, pues, sí, el otro día fui a Esterri a un acto y crucé la Bonaigua, y están haciendo microzanjas, están pasando fibra de una manera costosísima. Muy bien hecha, microzanjas enterradas, georadar... O sea, nada que objetar. Muy bien hecho. Con suficientes cables para posibles ampliaciones. Pero, permítame, es que en Viella ya teníamos fibra óptica. Sí, hace siete u ocho años. Entonces ustedes por qué están priorizando llevar fibra óptica a Viella cuando ya empresas privadas que dan ese soporte, ¿no?

Aprovecho que hay luz, taquígrafos, asistentes, y que consta en acta. No nos parece mal lo que están haciendo con Xarxa Oberta, pero tenemos serias dudas, es nuestra obligación. ¿Me puede usted garantizar aquí, públicamente, y que conste en acta, que esto de aquí unos años no acabo siendo un Telefónica bis?, ¿que lo que llevamos pagado todos los catalanes no acabará en el capitalismo de amiguetes privatizado por un euro? Esperaré su respuesta y esperaremos el tiempo.

Usted se arroba una potestad de cómo ser el único digital del Parlament. Mire, yo si algo ha aprendido, la salsa a la que he cocido en mi vida han sido el deporte y la informática. En ambos sitios, lo que he aprendido es a ser humilde. En el deporte porque siempre hay alguien más rápido que tú, y en la informática porque, cuando empiezas a entender algo, lo cambian, y estás otra vez *al cap del carrer i tens de tornar a començar*.

Usted no, no necesita abuelas, se lo digo con todo el respeto. Un poco de autocritica. Yo creo que hay tantas cosas que no funcionan... Dice: «¿Cómo lo haremos si no hay más presupuesto?». Hombre, pues haciendo las cosas mejor, es que no todo es cuestión de dinero. Como usted no necesita abuela, le voy a explicar un cuento de mi abuela: me compró una cartilla cuando era crío y cada mes me ponía veinticinco pesetas de esas de las cajas de ahorro, y me hizo leer —yo estaba aprendiendo a leer, imagínese si era pequeño—, me hizo leer lo que ponía en la primera página. Y juntando letras conseguí leer: «La tranquilidad no te la da lo que ganas sino lo que gastas», que era el lema de las cajas de ahorro confederadas. Ustedes cuánto más dinero tienen, más gastan. Pero es que no es una relación directamente proporcional. En su caso, desde su *conselleria*, creo que es inversamente proporcional, o sea, es que cuanto más gastan, peor es.

No es un tema de dinero, es un tema de eficacia, de gestión, de saber gestionar los recursos públicos con responsabilidad. Porque usted sí, se nos llena la boca con

el digital y el digital y el digital, pero usted no cobra en bitcoins ni en dinero del Monopoly, usted cobra en euros, y su departamento y todas las empresas y contratas y subcontratas.

Preguntamos, hace mucho tiempo, ¿por qué ese incremento tan desmedido del CTTI? La respuesta: «Bueno, claro, porque antes» –por poner una cifra, números redondos–, «pues si llevábamos mil euros a un departamento y ellos se los gestionaban, la informática, los mil euros, pues ahora no se los damos, se los damos al CTTI, y desde el CTTI gestionamos todo. Pero es que luego lo que hemos ido observando, con la documentación que hemos ido pidiendo, es que cada vez que hay un trabajo desde CTTI a ese hipotético organismo que antes recibía un dinero directo finalista para su gestión informática, pues luego hay un convenio y vuelven a cobrar, están cobrando dos veces. Así claro que no nos va a llegar el dinero, si duplicamos los gastos y no aumentamos la productividad, no nos matemos con el teletrabajo porque es que no conseguiremos nada.

Conseller, estamos en puertas de un nuevo mundo. Yo, de verdad, ¿eh?, le repito, siempre hemos estado en la informática por deformación profesional, por creencia, y porque el mundo es digital y no analógico según, como ya le he dicho, dice la teoría de las supercuerdas, pero que aprendamos también de las máquinas, ¿eh? Estoy pensando en una película que vi hace mil años, *Blade Runner*, que cuando Batty, el replicante que la Tyrell Corporation, Deckard, quiere retirar, el Blade Runner, cuando está a punto de morir lo que hace es salvar la vida al humano y le explica todo aquello de: «He visto naves saliendo más allá de Orión, y rayos-C en la puerta de Tannhäuser, es hora de morir, todo se perderá como lágrimas en la lluvia.» Que no nos pase, que aprendamos y salgamos de la crisis de la Covid más fuertes y más justos.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gracias, diputado. Té la paraula per a la rèplica el conseller senyor Jordi Puigneró.

El conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública

Gràcies, president. Diputat, sí, jo intento regir-me a la política per fets, per molts fets i si pot ser les paraules justes. Vostè, escolti, no és que no el cregui, diguéssim, de que ara vulguin realment impulsar polítiques digitals, però és que no ho han fet al llarg de la legislatura. Sap greu dir-li, és que les xifres són allà, eh? Zero mocions presentades, zero interpellacions, zero preguntes. No els ha interessat per res. Per primer cop en sessió plenària vostès em plantegen un tema relacionat amb les polítiques digitals, que em diuen que faran una moció. Escolti, encantat! *Ojalá* ho haguessin fet, ho torno a dir, al principi de la legislatura; haurien pogut col·laborar amb moltes iniciatives perquè, com he dit abans, molts d'aquests projectes... Escolti, és identitari voler desplegar fibra òptica pel país? És identitari? És identitari voler renovar un any més el contracte del Mobile? O que arribi un cable submarí a Catalunya? O apostar pel corredor 5G del Mediterrani? O pel pla Dona TIC? Això és identitari? Escolti, identitari és aplicar el 155! Que això és lo que fan vostès, aplicar-li el 155 de Catalunya quan fa coses que no li agraden.

Les polítiques digitals són en aquests moments unes polítiques necessàries, unes polítiques imprescindibles si volem abordar el repte de la recuperació econòmica, si volem també que aquest sigui un país amb oportunitats laborals, i per tant, escolti, benvinguts siguin amb aquesta moció, ho repeteixo, que ens la mirarem doncs amb molt de gust i intentarem fer totes aquelles aportacions que siguin necessàries.

Estem en un moment, en un moment de canvis, eh?, en un moment de canvis, de molts canvis, vostè també ho ha dit. Quan les coses estan canviant realment els que no canvien, perden, i els que canvien, de tant en tant, guanyen. I, per tant, aquest país ha de prendre's molt «en sèrio» els canvis que significa aquesta nova era. I això

requereix polítiques, en aquest cas també de molts altres àmbits, però sobretot també polítiques digitals.

I també, i aprofito l'ocasió també per dir que les polítiques digitals no són només, evidentment, els projectes que ara he comentat, sinó també perquè això afectarà la política, afectarà la democràcia, afectarà una nova societat. I aquí hem de tenir molt present el que signifiquen els drets i les llibertats, i els drets fonamentals.

Jo només els vull demanar una cosa: facin un favor a aquest país, faci un favor a Catalunya, facin més cas a Juan Ramón Rallo; segur que el segueixen, segur que segueixen aquest economista que va ser el primer economista, diguéssim, de tarannà liberal, com suposadament són vostès, que ho són per a algunes coses però no per a altres, que diu molt clarament que el *decretazo* digital, la llei mordassa digital és una autèntica vergonya. No per a Catalunya, eh? per a Espanya. Per tant, facin-li més cas a Juan Ramón Rallo i en aquest cas no facin com els senyors de Podemos, que un cop al Govern s'han oblidat ja d'aquest *decretazo*. Van dir aquí, en sessió parlamentària, que ells farien, i doblegarien el PSOE amb aquest decret que va aprovar el senyor Sánchez, i encara ho estem esperant. M'agradaria que recuperessin, doncs, aquell esperit de l'oposició i, per tant, aquest decret, que és un decret nociu per als drets i llibertats, no només dels ciutadans de Catalunya sinó per als de tot l'Estat, hi posin fil a l'agulla, facin aquest favor a la societat, ara que són..., sembla que seran els nous socis del PSOE, siguin influents i intentin que els facin més cas que en els comuns i en els de Podemos, i deroguin, si us plau, aquest *decretazo*, que és nociu per a la societat digital i sobretot nociu per als drets i responsabilitats digitals dels ciutadans de Catalunya i també de l'Estat espanyol.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, conseller. El vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia és interpellació... Sí? Per què em demana la paraula, diputat?

Javier Rivas Escamilla

President, tres segons per contradiccions...

El vicepresident segon

No, no, hi han contradiccions, ho sento molt. Gràcies, diputat.

Interpel·lació al Govern sobre l'estratègia per a garantir el dret a l'habitatge

300-00275/12

El vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia és: interpellació al Govern sobre l'estratègia per a garantir el dret a l'habitatge, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya En Comú Podem. Té la paraula per a la seva exposició la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Moltes gràcies. Em disculparan si em trec la mascareta, però entenc que com que està previst que en activitats que pugui ser incompatible l'ús de la mascareta amb el fet que es fa, es pot treure, i crec que m'explicaré i se m'entendrà millor si no la porto, per això me la trec. Crec que era necessari l'aclariment ja que hem vist persones que sí que ho feien i persones que no ho feien. Conseller, se m'ha canviat de lloc també. Això em distreu una mica.

Comencem. Des de fa més de deu anys, ho hem vist, hem viscut, des de l'esclat de la bombolla hipotecària fins a l'esclat de la bombolla de lloguer, estem vivint en una crisi d'emergència de l'habitatge permanent. Allò que va començar sent una emergència ha acabat sent una emergència estructural, amb una crisi cronificada.

Jo, de fet, voldria aprofitar que estem aquí en aquest faristol per fer breument una referència a les conclusions de l'informe presentat per l'Observatori DESC el passat mes de juny que segurament el conseller coneix... (*Remor de veus.*) Si em permeten...

El vicepresident segon

Si us plau.

Susanna Segovia Sánchez

És que se sent molt, perdó. L'informe és «L'evolució dels desnonaments 2008-2019, de l'emergència a la consolidació d'una crisi habitacional». Segurament el conseller ja se l'ha llegit, però m'agradaria poder-ho treure aquí en seu parlamentària. L'informe quantifica que del 2008 al 2019 hi ha hagut més de 130.000 desnonaments a Catalunya, que podrien haver afectat més de 323.000 persones, i remarca, justament, que el que en els anys 2008-2012 era una situació inicial d'emergència, ara s'ha convertit en una realitat permanent. Algunes de les conclusions que fa l'informe, com ja dèiem: els desnonaments derivats de l'impagament del lloguer han crescut exponencialment, guanyant territori als desnonaments derivats de l'execució hipotecària; la protecció de les persones que havien patit abusos bancaris o en base a altres normatives ha millorat amb el pas del temps bàsicament gràcies a la feina d'organitzacions socials com la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca.

L'informe justament planteja que cada vegada també hi ha més desnonaments per ocupació, especialment a partir de l'any 2016-2017. Moltes famílies que ja havien estat expulsades en la primera onada de desnonaments i que van haver d'accedir a un habitatge sense títol després perquè no tenien alternativa habitacional han estat doblement desnonades. Aquests desnonaments van patir una acceleració justament el 2018 amb l'aprovació de l'anomenada llei antiocupada del Partit Popular que va tenir el suport, recordem-ho, de Convergència i Unió.

L'evolució dels desnonaments del 2008 al 2019 és, efectivament, conseqüència d'un model d'habitatge que no funciona, d'unes normes que posen per davant els interessos dels que més tenen, els interessos especulatius i els interessos financers per sobre del dret a l'habitatge.

Conseller, això és un breu diagnòstic, una breu introducció per fer-li la pregunta que volem que ens contesti en la seva intervenció, si és possible. Què és el que ha fet el seu Govern per fer front a l'emergència habitacional, ara ja consolidada com a crisi habitacional? Ho hem dit aquest matí: Catalunya té competències pròpies en habitatge, però nosaltres considerem que el seu Govern en lloc d'assumir responsabilitats per donar respostes a una necessitat bàsica com és l'habitatge, actua de manera erràtica i reactiva, i tirant pilotes fora. I m'agradaria aprofitar per contestar.

Es fa molta referència a les coses que s'ha dit que es farien des del govern de coalició de l'Estat, i tenen tota la raó de reclamar-les, però és un govern que porta sis mesos governant, dels quals tres han estat en plena pandèmia, en plena emergència. Vostès fa dos anys que estan aquí governant. Dos anys. Haurien de saber el que han pogut fer i el que no han pogut fer en dos anys i ser una mica més humils a l'hora d'exigir que aquells que porten sis mesos i encara tenen una legislatura per endavant puguin complir allò que s'han compromès a fer.

Tornem. Fa dos anys, justament, parlant de complir, una moció del nostre grup sobre polítiques d'habitatge, que es va aprovar que el Govern impulsés el Pacte nacional pel dret a l'habitatge, que fixés objectius i prioritats. Què ha fet en aquest sentit el conseller Calvet? Ens agradaria saber si s'ha impulsat algun tipus..., s'ha fet algun pas en el sentit d'aquest pacte nacional? Nosaltres no n'hem tingut notícia, ni se l'ha vist ni se l'espera.

Una de les coses que també hi havia en aquesta moció –hi insistim, de fa dos anys, que el Govern havia de complir perquè es va aprovar al Parlament– era el Pla territorial sectorial de l'habitatge, que era la gran eina del Govern per a la planificació i per poder avançar cap a assolir aquest 15 per cent d'habitatge de protecció

oficial. Què ha passat amb aquest Pla territorial sectorial de l'habitatge, conseller? Perquè la darrera informació que tenim, de fet la pàgina web no s'actualitza des del maig del 2019, és que va passar a consulta pública el 14 de març del 2019, però no n'hem sabut res més. Un pla que ja fa dos anys vam posar a «aprovació immediata en sis mesos», i a aquestes alçades encara no tenim notícies de la seva aprovació definitiva.

El que ha fet el seu Govern en matèria d'habitatge ha sigut, bàsicament, dos decrets fallits, i un que sí que va aconseguir aprovar, després que per fi van entendre que havien de parlar amb les organitzacions socials, amb els ajuntaments i amb els grups parlamentaris. De fet, conseller, a mi m'agradaria també preguntar-li si ha pogut reunir-se amb les organitzacions socials, vostè, personalment, les que treballen pel dret a l'habitatge, si ha pogut reunir-se amb el sindicat de llogateres, si ha pogut reunir-se, recentment, amb la comissió impulsora de la ILP 24/2015, per exemple, per parlar de quines són les propostes per donar sortida a l'emergència habitacional, que s'ha vist agreujada per la pandèmia però que ja venia de molt abans i que senzi-llament el que veurem ara és un creixement exponencial. Ens agradaria que ens poguéssim explicar si ha tingut aquestes converses i quina seria la resposta del seu Govern a les propostes que fan les entitats.

Nosaltres, en dos anys, bàsicament no l'hem vist fer massa cosa. Ja hem comentat la decepció que ens va suposar veure quines eren les propostes de resolució que portaven al Ple de reconstrucció. Les mesures que han anunciat, i ho saben, són absolutament insuficients, conseller. De fet, que vostè no aparegués a cap de les rodes de premsa que feia diàriament el Govern per explicar quina era la resposta del Govern a l'emergència social i sanitària també és un senyal; també és un senyal de per què aquest Govern no ha considerat prioritari parlar de l'habitatge per donar resposta a aquesta emergència que estem vivint.

Però, conseller, com vostè sap, també ens agrada ser propositius, des del nostre grup, ens agrada dir quines coses creiem que s'han de fer, com creiem que s'han de fer i oferir-nos per poder-les treballar, i això és el que farem en la moció que presentarem, que tindrà propostes la majoria de les quals hem pogut recollir parlant amb les entitats socials que treballen el dret a l'habitatge.

Per exemple, un pla de xoc; un pla de xoc amb recursos extres per fer front a l'emergència que requerirà donar la resposta a la crisi provocada per la pandèmia. Conseller, ens agradaria saber d'aquests recursos que arribaran extres per fer front a la pandèmia, per fer front a les conseqüències socials, econòmiques i sanitàries de la pandèmia, quina proposta farà vostè per defensar l'habitatge dintre d'aquestes prioritats. Perquè hem sentit parlar d'educació, hem sentit parlar de sanitat però no hem sentit parlar d'habitatge, i ens agradaria saber això.

I sap que no és només un tema de recursos, que és també un tema de fer efectives les normatives que tenim ara mateix, desplegar i redestinar recursos tècnics per poder desplegar tot allò que ja està recollit en la 24/2015 i el decret que recentment s'ha aprovat, i que estan vigents i que es poden implementar. De fet, a la reunió que vostè va mantenir amb el grup de la ILP 2015 fa un any amb el president Torra, per exemple, una de les coses que hi havien, que era una cosa aparentment senzilla, com és fer una campanya per difondre quins són els drets que estan recollits a la 24/2015 perquè moltes vegades és la manca d'informació el que fa que els grans tenidors abusin de les famílies; el president Torra es va comprometre a fer-ho al setembre del 2019 i entenc que també encara estem esperant una cosa bastant senzilla com és fer una campanya.

Només estic repassant algunes de les coses que s'havien compromès. El tema d'ajuts lloguer. Conseller, l'estratègia és absolutament erràtica, canvien els criteris de cop i sense avisar, i deixen centenars de famílies sense un ajut que havien tingut sempre i que de cop i volta deixen de tenir, un ajut amb el qual comptaven. A les quatre darreres convocatòries ha baixat el nombre d'ajuts que s'han donat. S'han

modificat les bases reguladores de manera que gent que normalment hi accedia ara en queden fora, com la gent gran, que vostè mateix ha hagut de reconèixer amb aquesta convocatòria extraordinària que s'ha fet d'ajuts lloguer a la gent gran, com persones dependents, i –ho hem comentat també– es treu com a requisit que ajuda a accedir als ajuts de lloguer el fet de ser víctima de violència masclista.

Dades ràpides: el 2017 es van destinar 125 milions d'euros a ajuts al lloguer, el 2018, 136; el 2019, 86, i el 2020 va ser un dels temes que més dificultats vam tenir des del nostre grup per acordar i que, realment, no van sortir gens satisfets, perquè són 76, i vam haver de fer una esmena a la llei de mesures per aconseguir 23 milions més per poder completar els ajuts al lloguer. Conseller, creiem que vostè ha de defensar més els recursos per a la política d'habitatge, i l'emplacem a fer-ho amb la resta del seu Govern.

I per acabar, un tema ràpid que no em dona temps a desplegar i que intentaré fer al segon torn, que és el tema dels pisos turístics. Conseller, ens agradaria que ens pugui explicar quina és la proposta que fa la seva conselleria, que fa el seu Govern, per aconseguir que els centenars, milers de pisos turístics que hi ha ara mateix buits s'incorporin al mercat regular de lloguer. Quina és la proposta que es fa. Per exemple, i és un exemple només, el que ha fet l'Ajuntament de Barcelona és treballar amb Apartur per aconseguir que hi hagi uns acords que cedeixin aquests pisos per allotjar famílies vulnerables o famílies que estan en infrahabitatge. I, recentment, l'alcaldessa Ada Colau ha fet pública una carta emplaçant a arribar a aquest acord. Ens agradaria saber si el seu Govern té alguna iniciativa al respecte, perquè l'única que vam poder veure van ser els ajuts que es van donar per compensar els propietaris de pisos turístics pel fet de tenir-los buits. Nosaltres creiem que el que s'ha de fer és empenyer aquests habitatges cap al parc residencial. I seguiré, a la segona part acabaré aquesta idea.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula el conseller de Territori i Sostenibilitat, el senyor Damià Calvet.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Damià Calvet i Valera)

Bona tarda, president. Conseller, diputades, diputats. Senyora diputada, la veritat és que sempre tinc la sensació, quan parlo amb vostè, no de parlar amb un grup parlamentari, sinó de parlar amb la representant del grup municipal del Govern de Barcelona al Parlament de Catalunya. És una sensació, eh? Però, en tot cas, vostè ha començat esmentant-me l'informe DESC, de l'Observatori DESC 2008-2019, 2008-2019. Clar, les polítiques d'habitatge sempre són de cicle llarg. Sempre són de cicle llarg, eh? Com a mínim, un cicle de tres anys, eh? Per preparar el terreny, després per construir, després per entregar els habitatges i també, doncs, qualsevol –estava parlant de promoció d'habitatge de protecció oficial– altra mesura també implica un cicle llarg perquè estàs intervenint –la paraula és «intervenció»– sobre un mercat complex.

Clar, 2008-2019. El 2008 qui portava les polítiques de Medi Ambient i Habitatge era, vaja, un govern tripartit amb la conselleria d'Iniciativa al capdavant. Ja sé que no és ben bé el mateix, però vostè, en definitiva, és hereva d'aquella força política, no? I, per tant, que vostè em parli de les polítiques del 2008-09, doncs, escolti, sí, el 2010 encara hi va haver el govern tripartit amb les polítiques de Medi Ambient i Habitatge en mans del que representa vostè ara mateix.

I després, el 2011, sí, efectivament, el Departament de Territori i Sostenibilitat amb el conseller Recoder va agafar les polítiques d'habitatge. I estàvem en plena crisi, una crisi, certament, doncs, motivada entre altres, pel sector immobiliari o pel sector financer relacionat amb el sector immobiliari. Vam estar molts anys abans de poder recuperar operativitat a l'Agència de l'Habitatge i, per tant, bé, que vostè em

parli de l'informe DESC 2008-2019 passant per alt que les polítiques que, doncs, mostra aquest informe del 2008, però que, hi insisteixo, són de cicle llarg, depenien de vostès, doncs, em sorprèn. Em sorprèn, francament.

En tot cas, ara hem recuperat una certa capacitat de l'Incasòl i de l'Agència de l'Habitatge per refer allò que vostès van malmetre amb un endeutament que ens va deixar paralitzats. Normalment, les polítiques d'habitatge també han de ser anticícliques, és a dir, quan el mercat va bé, doncs, escolti, reguli; quan el mercat no va bé, promoció. No vam ser capaços de fer-ho perquè no hi havia ni un euro al calaix; ni un euro, ni un euro, no? I això van ser els governs tripartits, amb el Departament de Medi Ambient i Habitatge, portat per una força política que es deia Iniciativa per Catalunya. Per tant, escolti, si em parla de l'informe DESC, parli amb propietat.

En tot cas, jo aprofito per enviar un missatge de suport i escalf de les famílies i persones que han patit o encara pateixen els efectes de la Covid, especialment, aquests dies, els veïns i les veïnes de Lleida, que estan confinats. I per, també, donar un missatge clar que, efectivament, les polítiques d'habitatge són polítiques prioritàries, pel Govern de la Generalitat, i que quan parlem, per exemple, de reactivació econòmica i de protecció social, les polítiques d'habitatge hi tenen molt a veure. Un podria pensar que, quan parlem de reactivació econòmica, parlem només de les polítiques industrials. O que, quan parlem de protecció social, només parlem de, estrictament, el que fa referència a les ajudes socials. I sovint s'encasella el Departament de Territori i Sostenibilitat amb un departament, doncs, d'infraestructures, de mobilitat, de...

Escolti, nosaltres som reactivació econòmica i protecció social, i l'habitatge hi té molt a veure, perquè l'habitatge també és reactivació econòmica i, especialment en aquest cicle que ve, segurament ho serà la rehabilitació i també explotació social. Segurament, allà on tindrem més feina a fer en els propers mesos –m'atreveixo a dir que anys– és, precisament, en garantir que no es produeixin situacions de vulnerabilitat per culpa de la incapacitat de mantenir l'habitatge, en propietat o en lloguer, perquè la vulnerabilitat acostuma a entrar per la porta de l'habitatge, eh? I, per tant, vetllarem molt perquè això no sigui així.

Nosaltres hem fet, hem fet històricament i hem fet ara també. Jo voldria referir-me molt breument a cinc aspectes –que després podrem ampliar– que hem fet. Vostè em reclamava «no heu sortit a les rodes de premsa». Home, a les rodes de premsa del Procicat ha sigut la consellera, el conseller i la consellera. Però és que la consellera de Presidència i el conseller d'Interior i la consellera de Salut han explicat a les rodes de premsa del Procicat, durant la pandèmia, un aspecte fonamental amb el que ens vam avançar a tothom. I no perquè ens avancéssim a tothom som més llestos, sinó senzillament perquè era el que tocava fer. I, de fet, a partir del que vam fer nosaltres, molts altres ens van anar al darrere. I ho vam explicar, potser, a la primera roda de premsa. Em reclama a mi que no hem sortit, però és que a la primera roda de premsa ja vam explicar, patapam, que fèiem una moratòria en el pagament del lloguer de les persones i les famílies que estan en un habitatge de parc públic. Home, déu-n'hi-do! Darrere nostre, tothom. L'Ajuntament de Barcelona, entre d'altres, perquè va trigar, eh? Però, després, la resta de *comunidades autónomas*.

I ho dic en propietat perquè hem fet aquestes *conferencias sectoriales* amb el ministeri, de fet, amb el secretari d'Estat, i vam, doncs, compartir experiències i, a partir del que jo vaig explicar, altres *comunidades autónomas* també van fer aquest tipus de moratòria. No tothom té el parc públic que tenim a Catalunya: més de 20.000 unitats, de fet 24.000, entre altres també incrementades a partir del tanteig i retracte, que –oh, sorpresa!– no té tothom, ni governs, doncs, que poden respondre més o menys al que vostè representa políticament.

O aquest matí en la discussió o en el debat sobre la moció que ha presentat el PSC, amb la interpellació que m'ha fet la diputada Rosa Ibarra, vostè esmentava els habitatges buits. I m'he quedat també, doncs, molt sorprès de la negació cap a una

política que està fent el Govern de la Generalitat: o sigui, els únics que tenim regulat un impost sobre els habitatges buits, amb el que recaptem –ara parlo de memòria– l'any 2018, crec que vam recaptar 18 milions d'euros, que apliquem a tanteig i retracte, i vostè retreu que el Govern no està fent re en habitatges buits. Els únics que tenim una regulació sobre habitatges buits i que tot el que recaptem va íntegrament a comprar habitatges per tanteig i retracte que incrementen el parc públic d'habitatges, i vostè ho retreu en el debat sobre la moció. He quedat, en fi, allucinat.

En tot cas, no vaig sortir a la roda de premsa perquè la consellera de Presidència va explicar que, efectivament, vam habilitar aquesta moratòria en el pagament de lloguer d'habitatges i locals dels administrats per l'agència i els promoguts per l'Incasòl.

Què més vam fer? Doncs sí, gestionar les sol·licituds de subvencions al pagament de lloguer per als afectats i afectades per l'impacte de la Covid-19. I aquí vam ser molt incisius i vam anar repetint reiteradament i demanant que l'Estat habilités una partida extraordinària per a aquestes ajudes al pagament de lloguer.

I, finalment, i una miqueta arrossegant els peus, el Govern del que vostès participen va habilitar una partida de 100 milions d'euros –100 milions d'euros– a repartir per a tothom. Absolutament insuficient. I ho vam denunciar des del principi i des del primer moment. I, a més, a nosaltres ens en van pertocar 14 i mig, que no és, vaja, ni la població ni el PIB ni el valor del nostre parc d'habitatges, 14 i mig. Vam aconseguir, doncs, complementar-ho amb el fons de contingència amb 5 milions més. Però, efectivament, això és insuficient –és insuficient.

I no és que haguem de posar 40 milions més per arribar als 60 o 70 que en aquests moments tenim sol·licitats per part de persones i famílies que així ho han fet, tenim la convocatòria suspesa, però suspesa quant a admissió de noves sol·licituds, no suspesa ni quant al tràmit ni al pagament. No la tenim suspesa ni quant al tràmit ni quant al pagament. S'estan tramitant i la setmana vinent ja es començaran a pagar els que tenen les dades ben expressades i complertes. I la setmana vinent sortiran els requeriments perquè aquells que no han expressat bé les seves dades, doncs, les puguin respondre i completar abans de l'1 d'agost per poder continuar pagant. Però suspesa no vol dir que no estiguem ni tramitant ni pagant, perquè s'està treballant cada dia perquè aquestes convocatòries tirin endavant. La setmana vinent pagarem les aproximadament entre 200-250 que ja tenen totes les dades bé.

Què més hem fet? Doncs, la gestió ordinària de prestacions al pagament de lloguer, que vam avançar les de gent gran i les de dones víctimes de violència masclista. Hem impulsat la línia de finançament de l'ICF3, eh?, una línia de finançament per ajudar, precisament, a que comunitats i individuals, persones i famílies puguin rehabilitar els seus habitatges, sobretot tenint en compte l'eficiència energètica. De nou, reactivació econòmica: habitatge, reactivació econòmica orientada a l'Agenda Verda.

I en darrer bloc, diguem-ne, més normatiu, doncs, estem... Vostè em reclamava el Pla sectorial de l'habitatge i el Pacte nacional de l'habitatge, doncs, s'hi està continuant treballant. Segurament, el Pla sectorial de l'habitatge haurà de tenir una segona aprovació inicial, entre altres coses perquè amb una esmena que vostès van introduir ens van reclamar que introduíssim els ajuntaments que tenen alta demanda de protecció oficial. I caldrà fer una segona aprovació inicial, però la farem, culminarem el pla sectorial i tirarem endavant el Pacte nacional per a l'habitatge. I pel camí espremerem al màxim el Decret 17/2019, aquest decret de mesures urgents que vostès també van recolzar, i on hem introduït temes molt importants que no es poden menystenir. Sap què em preocupa a mi? Que el Govern de l'Estat el pugui recórrer. Vostè que està vinculada amb el Govern de l'Estat procuri que aquest decret no es recorri.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, conseller. Per fer la rèplica, té la paraula la senyora diputada.

Susanna Segovia Sánchez

Bé; moltes gràcies. Conseller, realment, que vostè es pensi que del 2008 al 2019 les dades que reflecteix l'informe tenen a veure amb el que es va fer del 2008 al 2010 i del 2010 al 2019 no hagi tingut res a veure amb els resultats quan el principal pic de desnonaments va ser el 2012, 2013, 2014... Perquè si vostè considera que jo pugui ser hereva de la gent que governava durant el tripartit, cosa que no entraré ara a discutir-li, està clar que vostè és hereu del Govern que hi havia en aquells anys, del Govern de l'Artur Mas, de les retallades del Govern de Mas, del 3 per cent del Govern de Mas. O sigui, vostè és també responsable d'això, llavors. I no només d'això, també de tots els recursos, que ara mateix van des del Grup Parlamentari Junts per Catalunya a Convergència Democràtica de Catalunya. O sigui, si parlem d'herències, podem parlar tots d'herències. O del partit que va donar suport a la llei que antiocupa, la dels desnonaments exprés. Vostè també és hereu d'això.

Llavors, jo entenc que hagi de sortir a defensar-se i hagi de sortir a la defensiva en aquests temes, però això ha fet que no respongui a pràcticament res del que jo li he plantejat. I no hem parlat de que no estiguin fent res de l'impost d'habitatges buits, li he dit que no estan sancionant, que és una cosa que també es pot fer. Però sembla que els costa, això de les sancions. Sembla que posar un impost sí, i està bé, i, a més a més, gràcies a la negociació de pressupostos s'han eliminat bonificacions d'aquest impost, però les sancions vostès..., és una paraula que desapareix del seu vocabulari quan intervenen.

Tampoc m'ha contestat moltes de les altres propostes que li he fet: de si pensa defensar més recursos per habitatge dels diners que vinguin de l'Estat per al pla de xoc. I ara li entraré..., a veure si tinc una mica més de sort i em parla dels pisos turístics a la següent intervenció.

Hem parlat de quina és la seva proposta per fer front al fet de que hi ha centenars de pisos buits que no s'estan utilitzant i que hi han famílies en situació de vulnerabilitat que podrien accedir a aquests pisos buits.

Algunes de les demandes que fa el Sindicat de Llogateres, jo aprofito per traslladar-les-hi, i que no són meves, conseller, que jo només les hi trasllado. I que si vostè s'hi reunís, les hi traslladarien a vostè també personalment. El lloguer d'habitatges turístics, la Llei de facilitació de l'activitat econòmica que aquest Govern vol aprovar permet que es lloguin habitacions 365 dies a l'any fins a quatre turistes. Això creu que realment aconseguirà punxar la bombolla del lloguer? Quan una persona pensi que si es dedica a habitacions turístiques podrà treure molt més que llogant el pis a una família de Barcelona o de Badalona o de l'Hospitalet o de Tarragona? Com creu que això incidirà en la bombolla del lloguer? Treballar modificacions legislatives per establir la caducitat de les llicències actuals i limitar que uns pocs s'omplin les butxaques dels altres.

Què faran amb les llicències dels pisos turístics? Com pot el seu Govern controlar l'ús fraudulent dels contractes de temporada que s'estan utilitzant ara mateix per «enfrascar» contractes residencials regulars? Això és una cosa que pot fer el seu govern, pot investigar i pot sancionar segons la Llei del dret a l'habitatge, perquè la Llei del dret a l'habitatge contempla com a infracció molt greu destinar a habitatge turístic habitatge habitual, que és el que s'està fent ara mateix amb els pisos turístics, perquè s'ha apujat –si vostè ha seguit una mica els portals immobiliaris– un 260 per cent l'oferta de lloguers de temporada, en un període que sabem que no és que estigui venint molta gent a passar temporades, precisament, a Catalunya.

Conseller, jo li vull repetir algunes de les propostes que ha presentat el grup promotor de la ILP 24/2015, que es van portar a votació en una proposta de resolució al Ple de reconstrucció i que el seu grup hi va votar en contra. I m'agradaria, si pot ser –si pot ser– que em respongui aquests temes concrets que li presenten.

I, senzillament, l'hi llegiré: «Mesures d'urgència. Aplicació immediata d'un pla de xoc per posar la mesa d'emergència a zero, i a les persones que malviuen a pensions i al carrer garantir-los un reallotjament digne i adequat.» Això, a més a més, és un dels acords que vam arribar amb la negociació de pressupostos. Ens agradaria saber quin és aquest pla.

«Sancionar els grans propietaris que no ofereixen lloguer social obligatori. Signatura de convenis per acabar amb els deutes energètics.» Això pertany a la consellera Chacón, però ens agradaria, també, saber en algun moment com està el tema dels convenis. I el que l'hi deia, activar una campanya comunicativa dirigida a la població perquè conegui els drets de la Llei 24/2015. No és tan difícil tampoc, eh?

«Activar ajuts al lloguer de forma permanent i amb recursos suficients per cobrir tota la demanda, i no en base a convocatòries, i facilitar les peticions telemàtiques d'informació.» El padró obligatori, que ja es va aprovar una moció, en aquest sentit, també.

«Mesures estructurals. Exercir de manera efectiva la cessió obligatòria d'habitatges buits plenament vigent des del 21 de febrer del 2019.» Ens agradaria saber què s'ha fet en aquest sentit i què pensen fer, com pensen ampliar el parc assequible a Catalunya; com pensen augmentar les partides per a habitatge i drets socials.

«Modificar» –i ara ja els hi deia– «les llicències de pisos turístics perquè passin al mercat de lloguer permanent i no temporal.»

Conseller, hi han moltes més propostes. Estaria bé que, per una vegada, es deixi de retrets i ens digui què pensa fer per fer front a l'emergència habitacional.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per a la rèplica, té la paraula el conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, president. Consellera, diputades, diputats... Senyora diputada, per anar al gra, vostè... No, deixi'm fer una reflexió abans. Jo li reconec, de debò, el coneixement en matèria d'habitatge i l'interès. No li reconec com una gràcia, eh?, que li pugui oferir jo, no?, sinó com la capacitat per debatre la complexitat i prendre decisions en benefici de la gent. Però no negui la major, constantment nega la major. O sigui, des del primer dia que vam parlar d'habitatge vostè i jo ha negat la major. O sigui, a la Generalitat no fem res, els únics que fan coses són els ajuntaments... I jo una vegada li vaig dir, i l'hi repeteixo, que fent aquest tipus d'oposició, que és ben legítima, jo crec que no fa cap favor ni als professionals que treballen en el tema de l'habitatge, magnífics professionals, als ajuntaments, evidentment, també a la Generalitat, a l'Agència de l'Habitatge i a l'Incasòl ni a la gent, no?

Perquè es fa promoció, es fa gestió, és tirar endavant el dret de tanteig i retracte, es tira endavant legislació, per exemple, i ho torno a reiterar, per regular un impost als habitatges buits, es fa un decret d'emergència –amb el seu suport– amb el que introduïm temes molt innovadors, entre d'altres, també, tot el que fa referència als habitatges dotacionals, es continua treballant –i amb certes dificultats, però s'hi continua treballant– amb el pla sectorial i amb el pacte nacional. Però aquest matí, en el debat de la moció, el diputat d'Esquerra ha fet servir una frase que m'ha agradat, eh?, que deia: «No ens llencem les engrunes pel cap», més o menys, no? No ens llencem les engrunes pel cap. És que moltes de les coses a que vostè fa referència són això, aspectes sectorials d'habitatge, tots ells molt importants, perquè al darrere hi han persones, hi han famílies que pateixen, però hauríem d'anar una miqueta als grans temes, no?

La competència és del Govern de la Generalitat, efectivament, desenvolupada a través d'instruments propis de la Generalitat i dels ajuntaments, però ens falta finançament, i l'hi dic sempre: ens falta i ens falta i ens falta finançament. I les xifres del Pacte nacional de la vivienda, que és la nomenclatura oficial, no són suficients, i cas-

tiguen Catalunya –castiguen Catalunya–, i castiguen Catalunya no només en la dotació inicial sinó també en la retirada d'una cosa que, quan jo vaig ser director general d'Habitatge, fa molts anys, hi havia, que ens permetia repescar i invertir més diners, que era el Fondo de Eficiencia.

Tot això... Vostès estan al Govern de l'Estat. Faci el favor de que hi hagi més dotació, que el repartiment sigui més just amb Catalunya i que es recuperin fórmules com la del Fondo de Eficiencia, que ens permeten fer millors polítiques, i no ens barallem per les engrunes. Perquè, escolti, la batalla competencial, que si l'ajuntament, que si aquí, que si allà. Miri, si hi haguessin els recursos que toquen, es repartissin correctament i hi hagués el Fondo de Eficiencia, moltes de les discussions que tenim vostè i jo no les tindríem, perquè hi hauria una política efectiva, doncs, potent, hi hauria una política efectiva que ens permetria desenvolupar l'ingredient principal de la recepta de les polítiques d'habitatge, entre altres coses, que hi hagi més promoció, pública i privada, però més promoció de lloguer social.

En comptes d'anar recolzant polítiques recentralitzadores... Ara he sentit lo últim que s'ha de fer: *un pacto estatal o un pacto de Estado de la vivienda*; ni *pactos* ni *ministerios*, lo que hi ha d'haver són diners, i que es reparteixin. Perquè nosaltres ja en sabem; no qui els parla, que fa de conseller, pobret d'ell, no, els magnífics professionals que tenim a l'Agència de l'Habitatge, a l'Incasòl, a l'Ajuntament de Barcelona o a tants altres ajuntaments que toquen bé les polítiques d'habitatge.

Per tant, que reiteri la baralla sobre l'engruna, doncs, en fi, és legítim, eh?, però em sembla que no és el que toca –em sembla que no és el que toca.

L'Estat ara ha fet el decret llei aquest, 26/2020, amb temes de transport i d'habitatge. No té un impacte significatiu, perquè tot el que diu aquest real decret ja ho estem fent. En tot cas, sap què hi he trobat a faltar, i també ho haguéssim pogut recolzar des de la seva força política en tant que formen part del Govern? Algun mecanisme de prolongació de l'ajornament dels desnonaments. Ha començat la seva intervenció parlant de desnonaments i resulta que l'Estat fa un *real decreto*, el 26/2020, i no ajorna els desnonaments, almenys en els casos en què s'acrediti vulnerabilitat social derivada de la Covid-19. No hi és, i això ho ha fet l'Estat –això ho ha fet l'Estat–, i vostè forma part de l'Estat..., forma part del Govern de l'Estat, la seva força política, i no hi és, no?

O en el tema dels lloguers temporals. Escolti, vostè oblida que les llicències dels apartaments turístics les donen als ajuntaments, i, per tant, que a partir d'aquí, doncs, hi hagi una regulació clara que, després de l'excedent que en surti, perquè també n'hi hauran, doncs es permetin dedicar-lo a habitatges socials.

O el tema de la sanció. Les sancions han de començar en primera instància per part dels ajuntaments, i quan no es fa, quan no es fa i és exactament així, quan no es fa subsidiàriament pot aplicar-les la Generalitat.

I, per últim, vostè m'ha reclamat que féssim –ja acabo, president– una campanya que havíem promès i que no havíem fet: la campanya està feta; la campanya està feta, la campanya està expressada. (*El conseller mostra un full a la cambra.*) I li ensenyo la infografia que vam fer servir per penjar-la a les xarxes i per penjar-la a molts barris del país que tenen necessitat de conèixer aquest tipus d'informació, que és la que el Govern desenvolupa.

Gràcies, president.

El vicepresident segon

Gràcies, conseller.

El vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia és: interpellació al Govern sobre Aran com a realitat nacional. Presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula per a l'exposició de la interpellació la senyora diputada Anna Geli. (*Veus de fons.*) Sí? És correcte. Un moment. És correcte l'ordre. Sí, sí, s'ha canviat. No, no, no, és aquesta la correcta. S'ha canviat l'ordre i ara ve una interpellació. El vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia és aquest...

Anna Geli i España

Què faig, doncs, em quedo?

El vicepresident segon

No, no, sí, quedi's, quedi's, sí.

Anna Geli i España

D'acord.

El vicepresident segon

Perdoni, que ara li poso el temps. És correcte –és correcte. Pot començar, diputada.

Anna Geli i España

D'acord, d'acord. Molt bé. Bona tarde, president, conselheira, conselheir, deputats, deputades... Des de presidència se crec era figura dera Secretaria d'Administracion Locau e de Relacions tamb Aran. Ua figura creada, conselheira, ath començament d'aguesta legislatura entà dar resposta ara volentat de mantier eth maxim respècte institucionau e de forma bilaterau entre es dues administracions catalanoaraneses, coma atau mèrque era Lei d'Aran. Donc que poderíem díder qu'açò òc qu'ei ua ver-tadèra taula de dialòg e negociacion e non tant dilhèu era que promet eth Govèrn espanhòu.

Ben. Voi començar era intervencion en tot citar era disposicion adicionau prumèra dera Lei d'Aran; ua lei aprovada en 2015 en aguest madeish Parlament e que ditz açò: «Eth Parlament de Catalonha reconeish eth dret deth pòble aranés a decidir eth sòn futur.» S'aprovèc –hè sonque sies ans– per toti es grops parlamentaris d'aguest emicicle exceptat deth PP e Ciutadans.

Per cèrt qu'aguest article adicionau, tanben l'aprovèren es socialistes, un partit que, en cambi, s'a posicionat en contra deth dret a decidir eth futur deth pòble catalan. Ei estonant e plan estranh convíuer tamb aquestes contradiccions politiques e ideologiques en tot hèr aquesti viratges argumentaus segontes les conven o segontes d'a on vire eth vent. Perque rebrembi encara, aué, qu'eth senhor Iceta defensave un referèndum entà Catalonha, e non hè pas guaire d'açò.

Ei atau d'aguesta manèra, reconeishent e respectant Aran coma Catalonha demòstre èster ath cant des aranesi en tot defensar de forma prigonda e tanben era singularitat e es aspiracions dera libertat des aranesi. Tanben eth reconeishement dera sua lengua, es sues institucions, es sues tradicions e, per suposat, eth sòn autogovèrn.

De hèt, aguest passat 17 de junh eth president dera Generalitat, eth plan aunorable Quim Torra, assistic ara Hèsta Nacionau d'Aran. Arregraïc a toti es aranesi, es-peciaument ad aqueri qu'auien estat ath pè deth carrèr en tot hèr trabalhs sanitaris e sociaus pera Covid-19, e auec un sentiment tàs defunts, e tanben hec, en ua mòstra d'afècte e respècte, tota era sua intervencion en aranés; la hec tota, absolutament tota, en aranés.

Per cèrt, ac hec en aranés porque s'ac auesse hèt en castelhan, que tanben ei ua lengua oficiau e possiblament parlada per fòrça mès gent, mès non ei era pròpia deth territòri. S'enten? S'enten qu'er aranés non pòt èster era lengua pròpia de, per exemple, me sabi, El Puerto de Santa María, non?

Voleria, tanben deishar clar qu'es senhors de Ciudadanos, de Ciutadans, votèren en contra dera Lei der occitan, aranés en Aran. E, per tant, se defensèn er aranés, i aurien d'auer votat a favor.

Auem demanat des d'aguesta cramba dera reclamacion ath Govèrn der Estat de respectar era Carta de drets fundamentaus dera Union Europèa, tanben eth Tractat de Lisbòia e tanben eth besonh de respectar era Carta europèa des lengües regionaus o minoritàries, e aciü non s'a auançat. Mès tanpòc cau demorar as institucions internacionaus entà saber qu'er Estat espanhòu ei un estat democraticament dèbil, utilize fòrça viatges eth *lawfare* sonque entà mantier es pruvilètges d'aqueri qu'encara viuen deth franquisme.

Coma ben sabetz, eth Tribunau Constitucionau suspenec eth mot «preferent» dera Lei der occitan, aranés en Aran. E qui portèc aguesta lei ath Constitucionau? Eth Govern socialista de Zapatero.

Ei que non ei açò, senhores e senhors deputats, non ei açò! Eth Govern der Estat a de promòir mesures entà reconéisher er aranés dera madeisha manèra que reconeish es autes lengües oficiaus. Ei atau de senzilh, ei atau de facil. Ei sonque auer un shinhau de voluntat politica.

Coma ja hi en sòn moment en aquest madeish faristòu, torni a preguntar e a qüestionar: non pensen vostés qu'a d'èster preferenta en Aran ua lengua parlada apuprètz per quate mil personas e que perviu ath miei de 46 milions de parlants deth castelhan? Non pense eth Govèrn espanhòu que cau hèr ua discriminacion positiva damb er aranés entà pr'amor de suenhar e mantier era lengua viua e eth respècte as nòsti auantpassats?

Er aranés se parle. Lo parlam de forma naturau. Jo la parli tamb eth mèn hilh, tamb es mèn pairs, tamb eth mèn frair, es mèn nebots, es mies amigues e amics. E er occitan ei, ath delà, parlat encara per mès de 3 milions de personas en tota Occitània. E, per tant, senhores e senhors deputats, les demanaria, non a toti, a quauqu'uns de vostés que se prenguessen ara Val d'Aran e er aranés tamb tota eth respècte e que non ac hessen tamb condescendéncia. Èm pòqui, èm luènh, mès non mens importants.

Per aquerò m'estone que i age tanti partits politics que non s'escandalizen quan eth ministre d'Educacion deth PP d'alavetz estant, eth senhor Méndez de Vigo, diguec que es aranesi auem d'auer més preocupacion pes lauegi que non pera nòsta lengua. Ministre d'Educacion, senhores e senhors deputats! Ministre d'Educacion espanhòu! Non sai a on auie en aqueth moment era educacion, mès ministre d'Educacion.

Aué parlam d'Aran. Mès parlar d'Aran tanben ei parlar de Catalonha, pr'amor qu'es dues realitats nacionaus aspiren a èster pleaments liures e totaument sobiranes. Mès guarden: eth Govern catalan amassa tamb Aran non à deishat de persutar en arténher un nau modèl de finançament entàs aranesi. Ei per aquerò que ja se meteren es bases d'aguesta negociacion en 2018, a començament d'aguesta legislatura, e que fin finau a dat es sòns fruts recentament tamb era aplicacion d'un 10 per cent sus es traspassi assolidi ath Conselh Generau d'Aran des deth periode 1991-2018. Un increment, conselhèra, que sap que repercutirà en totes es annualitats a compdar deth 2020.

Tanben ei important, uns auti traspassi, evoi soslinhar eth modèl de gestion integrau d'emergéncias d'Aran. Voleria, conselhèra Budó, que mo'n hesse cinc sòs de toti d'aguesti acòrds prenudi en aguesta bilaterau e quin ei eth capteniment de Catalonha sus era realitat nacionau aranesa.

E aci m'i cau hèr un pòsa. Entà qu'Aran pogue auer totes es competéncias e pogue gaudir deth sòn autogovèrn –tot aquest finançament– ei assumit pera Generalitat. Un «petit detalh» entre cometes que se da massa viatges per hèt. Junts per Catalonha ei totaument sensible as aspiracions araneses e ara bona entesa entre es diuèrses intitucions, tostemp tamb respècte e dialòg mès sustot entà qu'eth conjunt

des aranesi, araneses, e per extension es abitants deth Pirenèu poguen auer un modèl de vida pròpi vinculat ara pagesia, ara agricultura, ath torisme e sigue quin tipe si-gue de desenvolopament personau e professionau volguent.

Era bilaterau, ath delà, repercutís en ua mielhor sanitat, ues mielhors infraestructures, ua mielhor educacion, ua mielhor connexion tamb es granes ciutats. Era pròva l'auem en desplegament dera fibra optica qu'ei en tot hèr era Generalitat aguesti dies arribarà lèu, en 2020, as nòsti larèrs.

Mès, restacat ath finançament. S'imaginen qué passarie, o se passèsse çò de madeish entre er Estat espanhòu e Catalonha? Malurosament non ei ben-ben atau. Malurosament non ei atau. Er Estat espanhòu deu a Catalonha un deficit fiscau enorme! Mès de 16.000 milions d'euros. E jo me demani, com ei qu'es partits catalans que son ena oposicion non s'escandalizen, e culpabilizen tostemp ara Generalitat de toti es malurs senon a era Generalitat recorsi suficients? Qué ei reaument çò que vòlen? S'imaginen que Catalonha non dèsse a Aran eth finançament que reaument se merite? Com ac harie eth Conselh Generau d'Aran tà existir?

Enguan, s'an celebrat, se celèbren es trenta ans dera prumera Lei d'Aran, deth regim especiau, aprovada en aguest Parlament tanben, en 1990-1991, e que permetec precisament as aranesi tornar a compdar tamb eth sòn Govèrn, un govèrn que per cèrt, cau tornà'c a dèder, siguec abolit pera governadora espanhòla en 1834. Ja ac ven, as espanhòus les agrade abolir es institucions catalanes o araneses, ja sigue tamb un decret reiau ja sigue tamb era aplicacion deth 155.

Ager, eth president en exili, Carles Puigdemont, avertic en Parlament Europèu qu'ei de besonh que se respècte er estat de dret en toti es païsi, sustot en aqueri que perseguissen as sòns ciutadants pes sues idèes, peth sòn empresament as dissidents politics, as artistes, periodistes, coma serie eth cas, non? Ac sabem de qui parlam.

Mès tornant entath desplegament dera lei, cèrtament mos cau hèr bera critica. L'auem de hèr. Ua critica conjunta dideria, pensi qu'autant des deth Govern catalan coma des deth nòste país mos cau explicar mielhor, segurament per expèrts ena lengua, qu'ei çò que mos cau hèr entà possar-la, entà mantier-la e entà qu'es diferències ideologiques, e fòrça viatges personaus, non acaben per aucir-la. Aciu, òc qu'auem d'anar toti ara madeisha, toti a ua, e ja coma avertic Condò ena *Cançon dera Garona*: «Eth parlar que jo vos dèishi, coma ua pèrla, sauvatz-lo, coma un bèth jardin saucatz-lo... Non cambietz!... Tostemp Gascons!».

E ja entà acabar, me permetarà eth president d'aguesta cramba que li demane que posse era Oficina d'Aran en Parlament. Ei de besonh qu'es leis que gessen aprovades d'aguest emicicle se tradusiquen ara nòsta lengua, que ja se hè atau, mès se revisen non sonque lingüisticament senon tanben juridicament. Per aquerò demani ath president, coma didia, qu'ac hèsque, coma minim que complisque tamb era lei en çò que tanh as ahèrs que pertòquen ath Parlament e per tant que dòte ara oficina des miejans, ara oficina d'Aran en Parlament, que dòte ad aguesta oficina des mejans que se merite.

Fòrça gràcies!

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula la consellera de la Presidència, la senyora Meritxell Budó.

La consellera de la Presidència (Meritxell Budó Pla)

Gràcies, president. Gràcies, diputada Geli, per tornar a hèr era sua intervencion en aranés, ua lengua qu'estimam e respectam. L'Aran constitueix, de fet, dins de Catalunya, una realitat nacional; una realitat nacional amb personalitat pròpia i diferenciada fonamentada en el fet de que la comunitat aranesa disposa d'una llengua i d'una cultura pròpies; també disposa d'una llengua i una cultura compartida amb la

resta d'Occitània, i alhora també una antiga tradició d'autogovern fermament defensada pels aranesos al llarg del temps.

I en aquesta legislatura, des del Govern de Catalunya hem donat compliment a una demanda històrica, incloent les relacions de l'Aran dins de les competències del Departament de la Presidència, creant específicament la Secretaria d'Administracions Locals i Relacions amb l'Aran. Amb la incorporació de les competències de la Val d'Aran en aquesta secretaria, es deixa clara –jo crec que és un missatge clar que fa el Govern de Catalunya– la importància de l'Aran com a realitat nacional, amb autonomia política garantida per l'Estatut, i alhora enforteix els seus vincles amb el Govern de Catalunya i dona compliment també a la Llei del règim especial de l'Aran.

De fet, el mes de març de l'any 2019 el consell executiu del Govern va celebrar la seva reunió ordinària a la Vall d'Aran, a Vielha, com una mostra més del compromís d'aquesta realitat nacional; una voluntat i un compromís que podem veure també materialitzats si fem balanç de totes les actuacions del Govern en aquesta legislatura.

I el primer que vull destacar d'aquest balanç és el nou model de finançament per a l'Aran. Recordarem que va ser durant l'octubre de 2018 quan es van iniciar les negociacions per tal d'aprovar l'acord de finançament estable entre la Generalitat de Catalunya i el Conselh Generau d'Aran; un nou model de finançament que permetés que el territori de l'Aran disposés d'una autonomia de gestió per al seu desenvolupament.

I fruit d'aquestes negociacions vam arribar al mes de març del 2019, un mes especialment positiu per al desenvolupament de l'Aran, amb dues aprovacions per part del Govern de Catalunya molt importants. Per una banda, l'11 de març de 2019 es van aprovar les bases del nou model de finançament de l'Aran per a un període de cinc anys. I, d'altra banda, i uns dies després, en concret el 22 de març, va tenir lloc l'aprovació definitiva de l'acord de finançament entre la Generalitat de Catalunya i el Conselh Generau d'Aran. Un dels aspectes destacables d'aquest acord és l'aplicació de l'increment del 10 per cent sobre el conjunt de tots els traspassos assolits pel Consell General de l'Aran durant el període 1991 fins al 2018 i que serà repercutit en quatre anualitats a comptar a partir d'aquest any 2020. A més a més, aquest acord, doncs, aprova un finançament estable que permet també l'aprovació de nous increments derivats de l'aplicació de l'IPC.

Però, a banda d'aquest compromís amb el finançament, també hem dut a terme altres compromisos adquirits, com per exemple l'acord institucional de formalització dels procediments de col·laboració relacionats amb el nou model de la gestió integral d'emergències a l'Aran, que va tenir lloc el mes de maig de 2019, ara ha fet tot just un any. Com saben, des de l'any 2015, amb l'aprovació de la Llei del règim especial de l'Aran, el Consell General té plenes competències en la gestió de l'emergència en el territori i l'acord estableix aquest nou model de gestió de l'emergència i el basa en un model mixt, en què una part del parc de bombers tindrà dedicació exclusiva i la resta tindrà una cobertura amb bombers comunitaris, com s'havia dut a terme fins ara. El finançament d'aquest model anirà a càrrec de la Generalitat, com la resta dels serveis públics, que assumirà el cost de les despeses de personal i de funcionament.

I tot això per què ho fem? Doncs, tot això ho fem amb la finalitat de col·laborar amb el Consell General d'Aran en la implantació d'un nou model de gestió integral de les emergències en els àmbits del servei de la prevenció i extinció d'incendis i també dels rescats de muntanya que depenen del Consell General de l'Aran. També ho fem per mantenir i per millorar els lligams operatius del dispositiu de resposta a les emergències amb el Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya, de manera que ho facin també amb el cos de l'Aran de manera coordinada i conjunta, i també establir tots aquells mecanismes de participació entre els Pompiers, emergències i la xarxa de parc de bombers de Catalunya.

I després de tots aquests avenços, arribem a aquest any 2020, en què com vostè sap es compleixen –i vostè també ens ho recordava en el seu parlament– aquests trenta anys de l'aprovació de la Llei de l'Aran al Parlament de Catalunya, un parlament i una llei que reconeixen la singularitat del poble aranès, que reconeixen la seva llengua i que reconeixen la seva capacitat d'autogovern.

I precisament aquest any 2020, passat el mes de gener, té lloc una darrera comissió bilateral en la que, entre d'altres, es va constituir una comissió per tal de fixar un nou horitzó de desplegament de la Llei d'Aran. I en aquesta mateixa reunió no només varem prendre aquest important compromís de futur, sinó que també varem prendre acords concrets, com per exemple el traspàs de funcions de la Generalitat de Catalunya, concretament des del Departament de Territori i Sostenibilitat, al Consell General de l'Aran en matèria de gestió dels grans carnívors de la fauna salvatge protegida al territori de l'Aran. Perquè el Consell ha de poder gestionar de forma eficaç i de forma eficient la gestió dels grans carnívors del seu territori i més concretament la presència de l'os bru, una vegada finalitzat el període de vigència del programa Life.

Per tant, senyora diputada, i com a resum d'aquest balanç de govern en relació amb l'Aran: voluntat, compromís i execució del desplegament de les seves competències, que no sempre ha estat fàcil, però que aquesta legislatura penso que hem aconseguit avançar més que mai. I ho hem fet a partir d'una relació bilateral de respecte mutu, també d'aliança i també de reconeixement, i deixi'm dir-li que aquesta relació és la que precisament haguéssim volgut tenir els catalans amb el Govern de l'Estat espanyol.

I ara som aquí, tenim tots aquests avenços sobre la taula, però hem de continuar. Hem de continuar avançant, i precisament aquests guanys ens han de servir com a estímul per tal d'identificar un nou horitzó i treballar per anar assolint noves fites. I de ben segur que un dels principals reptes serà la protecció i la difusió de l'aranès. Com va dir el president el passat 17 de juny a l'Hèsta d'Aran: «En això Catalunya també hi serà. Si salvem l'aranès, de ben segur que salvarem el català. És la mateixa tasca, és la mateixa lluita compartida, pel valor de la singularitat, com a aportació pròpia a la cultura universal.»

I és que al Govern de Catalunya estem determinats a avançar en la recuperació dels elements identitaris de l'Aran: la llengua, la història, la cultura, els drets històrics i el reconeixement nacional. I ho volem fer impulsant alhora el progrés per a les persones, i per això hem aprovat tot un sistema de finançament estable –com li explicava– que permet dur a terme totes aquestes accions. I perquè també hi som en el reconeixement de la realitat nacional de l'Aran, no perdem aquest horitzó. Perquè també hi som en el reconeixement del vostre dret a l'autodeterminació, perquè Catalunya lluita per la llibertat i lluita per la democràcia dels pobles. Perquè sempre hem entès la plurinacionalitat com una riquesa i no pas com un problema, i per això volem enfortir els llaços del poble aranès i del poble català.

I acabo. Aquesta legislatura ha marcat una fita històrica quant al reconeixement de la singularitat aranesa en el conjunt de la societat catalana, una fita que ens permetrà avançar per la llibertat de *toti es pòbles*.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, consellera.

Interpellació al Govern sobre els mitjans de comunicació públics autonòmics

300-00278/12

El vint-i-sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre els mitjans de comunicació públics autonòmics. Presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, per a la seva exposició, té la paraula el senyor diputat Ignacio Martín.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, president. Bona tarda, senyores i senyors diputats. Bé, consellera, una vegada més ens trobem aquí per una interpellació sobre els mitjans de comunicació. Ara ja feia temps que no teníem oportunitat de mantenir un debat, un diàleg sobre el funcionament d'aquests mitjans de comunicació públics que depenen del seu departament. D'ençà de la meva última intervenció, de la meva última interpellació sobre aquesta qüestió, poques coses han canviat a TV3. Continuem pensant, des del nostre punt de vista, que TV3 actua com un aparell d'agitació i propaganda del Govern. Considerem que, efectivament, TV3 és una corretja de transmissió dels missatges del Govern separatista.

I tot això que avui li vull dir des del primer moment vull que quedi ben clar que crec que forma part de la pluralitat d'una societat. Hi ha diverses visions del que és la realitat catalana, hi ha diverses visions del que són els mitjans de comunicació públics i crec que, precisament com deia abans el conseller Buch, hem d'intentar tenir en aquesta cambra debats enriquidors sobre el que és la nostra comunitat, sobre el que és la nostra convivència i, per tant, les coses que jo li pugui dir que puguin resultar dures o contundents, intentaré fer-ho de la manera més educada i més curosa, perquè el debat pugui ser enriquidor i aconseguir així també una disposició benivolent per part seva i que tingui a bé contestar algunes de les preguntes que tinc pensat fer-li en aquesta interpellació.

En les anteriors interpellacions, normalment cadascuna de les crítiques que jo li feia sobre el funcionament dels mitjans de comunicació públics, vostè em contestava que vostès són el Govern i que no tenen res a dir ni a fer sobre el que fa TV3; s'espolsava les responsabilitats dient-me que no era cosa seva. Doncs bé, molt recentment hem vist com la consellera de Cultura, la senyora Mariàngela Vilallonga, va dir esparverada davant de la presència –a parer seu, excessiva– de la llengua majoritària dels catalans, a la televisió pública dels catalans, cosa ben curiosa d'altra banda, considerava que era excessiva la presència del castellà a TV3 i esparverada davant d'aquest fet va decidir donar un toc als directius de TV3. Ho va dir així, públicament, sense cap embut. Va reconèixer que havia reconvingut els directius de TV3 i que els havia cridat a capítol, perquè donessin explicacions de per què diables apareixia amb tanta presència una llengua que, en principi, no hi hauria d'aparèixer a la televisió pública del conjunt dels ciutadans de Catalunya.

Doncs bé, aquest mateix argument, la senyora Vilallonga el repetia ahir també pel que fa a aquesta cambra. Considerava que a la cambra on estan representats el conjunt dels ciutadans de Catalunya, amb diferents formacions polítiques, en una societat com la nostra, que és essencialment bilingüe, la qual cosa no vol dir que no n'hi hagi més, de llengües, n'hi ha més de llengües. Ara, que les principals llengües pròpies dels ciutadans de Catalunya són el català i el castellà i també l'aranès efectivament, però diguem-ne que les més habituals, les més usades pels ciutadans de Catalunya són aquestes dues, a mi em sembla una evidència que intentar menystenir-la dient que hi ha més de tres-centes llengües a Catalunya, crec que és una mica trampós, si més no.

En tot cas, una de les primeres preguntes que li vull fer, senyora consellera, és si vostè considera també que la presència del castellà a TV3 és excessiva. I ja posats en aquesta línia, també m'agradaria saber si, per a vostè, la presència del castellà en aquesta cambra és també excessiva. Jo li volia fer una reflexió en aquest sentit.

Abans sentia tant el conseller Puigneró com el conseller Buch dient dues coses: Una, que deia el conseller Puigneró, que estem al cap del carrer, que estem davant d'unes eleccions imminents, que s'acaba la legislatura i d'això m'imagino que vostè en deu saber alguna cosa també, però en tot cas em sembla que és el moment ideal perquè tothom posi sobre la taula les seves cartes.

Nosaltres, des de Ciutadans, defensem un model bilingüe per a Catalunya en el seu àmbit públic i sobretot a l'educació, molt fonamental per a nosaltres, un model trilingüe, en què el castellà, el català i l'anglès tinguin una presència equilibrada, sense entrar en percentatges però que cap de les tres quedi exclosa com a llengua vehicular. Vostès –crec que no enganyarem a ningú ni descobrirem res de nou– són partidaris d'un model monolingüe. Per això la senyora Vilallonga s'espervera quan el castellà apareix en un percentatge d'un 5, un 10 o un 12 per cent a TV3. És evident que vostès són partidaris d'un model monolingüe i jo crec que, davant d'un escenari electoral com el que vostès dibuixen, fora bo, fora interessant que vostès reconeguessin efectivament que el que demanen o el que pretenen és una Catalunya monolingüe.

Des d'aquest punt de vista també, consellera, li vull fer una reflexió. Jo crec que seria molt interessant i molt sa per al debat públic a Catalunya que el nostre Govern, el Govern de la Generalitat, fes discursos, fes intervencions, fes allocucions, es dirigís també als ciutadans de Catalunya en l'altra llengua majoritària dels catalans, en castellà. Crec que no els faria cap mal. De fet, la convido, l'animo a sortir a aquest faristol i fer una intervenció en castellà, perquè no seria una cosa tan estranya; fa quatre minuts ha fet un vostè una mitja intervenció, segurament perquè no el domina tant, en aranès. Jo crec que seria una cosa molt saludable, molt generosa i molt respectuosa sobretot amb el conjunt de la ciutadania de Catalunya, que vostè sortís aquí i fes una intervenció amb tota naturalitat com fem molts diputats de Ciutadans en castellà. Aquí hi ha una bancada, la de Ciutadans, que alterna de forma absolutament natural, indistinta, com fa el carrer, com fan els ciutadans de Catalunya al carrer, la llengua castellana i la llengua catalana. Això és una cosa que, per nosaltres, és la normalitat. Ho fem en la nostra vida quotidiana i ho fem també al Parlament de Catalunya.

Jo crec que seria interessant i demostraria que realment vostès no volen una Catalunya monolingüe, una Catalunya tancada en si mateixa, una Catalunya diguem-ne que rebutgi i que menyspreï tot el que sigui una manifestació de cultura de la resta d'Espanya o de cultura castellana, que és fonamental per a la cultura catalana, seria interessant que vostè també tingués el detall amb la ciutadania –no amb nosaltres, sinó amb la ciutadania de Catalunya– de fer una única, una sola intervenció, de tant en tant en castellà. Jo crec que... (*Aplaudiments.*)

Tornant a la qüestió dels tocs d'atenció, a mi m'agradaria molt que em contestés a un seguit de preguntes o a un enfilall de preguntes que passo immediatament a palesar. Primera, quants tocs ha donat el Govern de la Generalitat als directius de TV3 en el decurs d'aquesta legislatura? Ens podria donar exactament, o més o menys a grans trets, el nombre de tocs que els han donat? Considera vostè excessiva la presència del castellà a TV3? Repeteixo aquesta pregunta. Considera vostè excessiva la presència del castellà en aquest Parlament? A vostè li sembla normal que el Govern d'una comunitat autònoma doni un toc a la direcció de la televisió pública, perquè hi veu massa presència de la llengua materna de la majoria dels ciutadans d'aquesta mateixa comunitat autònoma? Cosa que a mi em sembla absolutament inversemblant, per no dir delirant, però vaja, jo deixo que vostè respongui a la pregunta. I ara una pregunta que potser fins i tot té interès a contestar. Vostè també considera, com la senyora Vilallonga, que el castellà és una més de les tres-centes llengües que es parlen a Catalunya?

Jo, de veritat, amb tot el respecte per l'enorme pluralitat de la nostra societat, que efectivament hi ha moltíssimes llengües, jo crec que com més llengües parlem

els ciutadans de Catalunya, millor. Ara, intentar diluir la importància de la llengua castellana que és la majoritària –hi insisteixo– entre els ciutadans de Catalunya, i dir que és tan important com ho és l'urdu, l'anglès, el francès o qualsevol altra a mi em sembla que realment és faltar a la veritat i no respectar l'autèntica pluralitat intrínseca de la societat catalana.

I jo per això els demanaria en aquest sentit molt més respecte no cap a nosaltres, que també, que representem més d'1.100.000 catalans que ens han votat a les últimes eleccions, o als votants del Partit Popular o del Partit Socialista o dels comuns, o fins i tot molts votants seus que també tenen el castellà com a llengua materna..., aquest menyspreu sistemàtic de la llengua castellana que fan vostès en l'espai públic jo crec que no afavoreix un debat públic mínimament sa.

El que comentava abans: jo crec que és evident que la presència de la llengua castellana no perjudica en absolut la catalana, ni al Parlament ni a TV3. La meua pregunta és si vostè considera que és així. Considera realment que la presència del castellà perjudica en alguna mesura el català a TV3, al Parlament o en el conjunt de la nostra vida pública? Jo crec que és ans al contrari, crec que la confluència, la convivència entre català i castellà és la riquesa precisament de la societat catalana, és la naturalitat, la normalitat de la nostra vida quotidiana, és el que fem la majoria dels catalans quan anem al mercat, quan anem amb els amics a sopar, quan fem la nostra vida quotidiana. Això és la quotidianitat de Catalunya.

Per tant, és per això que no entenc, no entenc, em resulta absolutament incomprendible, que vostès pretenguin establir un debat públic, una realitat pública absolutament diferent, absolutament distinta de la que hi ha al carrer de Catalunya. Als carrers de Catalunya es parla indistintament català i castellà. Per què no ha de ser normal que en aquest Parlament es parli, exactament igual que al carrer, en castellà, en català, majoritàriament, i també en aranès quan diputades de l'Aran tenen la necessitat o la decisió de fer discursos en aranès, la qual cosa em sembla d'allò més saludable.

Dit això, senyora consellera, jo crec que la ingerència del Govern de la Generalitat a TV3 ha quedat absolutament palesada per les declaracions de la senyora Vilallonga. M'agradaria que em respongués aquestes preguntes, que amb tota l'amabilitat de què he estat capaç li he fet, i també recordar-li que els mateixos treballadors de la cadena, els mateixos treballadors de TV3, s'han queixat darrerament de la politització, de la utilització partidista que fa el govern Torra amb qüestions, com per exemple el blanquejament d'un evasor fiscal, com el senyor Pujol, i altres consideracions de la línia de la cadena.

M'agradaria que em parlés de totes aquestes coses i després ens tornem a veure a la rèplica. Gràcies, senyora consellera.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Per respondre té la paraula la consellera de la Presidència, la senyora Meritxell Budó.

La consellera de la Presidència

Gràcies, president. Bona tarda una altra vegada, diputades i diputats. Miri, primerament, bé, li recullo les seves paraules, senyor Martín Blanco. Veritablement, doncs, feia mesos que no ens havíem pogut trobar, el seu grup i el nostre, venir aquí al Govern fent-me una interpel·lació sobre els mitjans de comunicació, sobre els nostres mitjans públics de comunicació, no? Però veig que, en aquest temps i en aquests mesos, doncs, de parèntesi d'aquesta activitat parlamentària, res no ha canviat. Veig que vostès segueixen amb les seves obsessions, i segueixen amb les seves realitats paral·leles a l'hora d'entendre què és TV3 i de quina manera treballen els mitjans públics a Catalunya.

De fet, permeti'm que li recordi, doncs, per què neix TV3, no? TV3 neix ara fa uns quants anys, bastants, pensada com una televisió homologable al que són les televisions estatals, que emeti continguts generalistes en català i que és una televisió que neix i que aposta per la producció pròpia, i també ho fa pel desenvolupament de la cultura i de la llengua catalana. TV3, doncs, ha conviscut amb moltíssimes altres cadenes de televisió públiques i privades que emeten estrictament en castellà. I TV3, doncs, neix amb aquesta voluntat de fer el que li deia, aquesta difusió de la cultura i de la llengua catalanes.

I, de fet, una vegada més, i ho faré fins que faci falta, doncs jo compareixeré aquí, a donar, com no pot ser d'altra manera, totes les explicacions que vostès i els grups parlamentaris em demanin, però ho faré i tornaré a explicar-los el nostre model de mitjans públics i també els tornaré a donar dades objectives.

Permetin-me primer que faci una introducció sobre l'ús de la llengua, no? Deia fa pocs dies a un article el professor Xavier Vila, director del Departament de Filologia Catalana i Lingüística General de la Universitat de Barcelona..., on precisament parlava de sociolingüística i d'una regla d'or que diu que les llengües només perviuen perquè tenen funcions socials pròpies, és a dir, perquè serveixen per a alguna cosa, funcions que poden ser de tipus pràctic o de tipus simbòlic, però que sens dubte l'ideal per a qualsevol llengua és assumir les funcions dels dos tipus. I TV3, com li deia, s'ha creat precisament com a eina per normalitzar la llengua i per ajudar en aquestes funcions socials pròpies de la llengua catalana. I deia el professor Vila que en lingüística és molt senzill: «Si voleu fer viable una llengua doteu-la de funcions pròpies; si voleu que desaparegui, preneu-les-hi totes.»

Doncs, a partir d'aquí, jo els pregunto a vostès què volen fer del català. I malauradament em temo que la resposta és prou coneguda, perquè vostès precisament van néixer contra la immersió lingüística, i aquest també és un dels motius de la seva reiterada obsessió en aquesta cambra, de posar en qüestionament la feina dels mitjans audiovisuals públics d'aquest país.

Miri, jo els hi diré claríssimament i responent a la seva pregunta: el Govern no exerceix cap tipus de control polític sobre els mitjans públics i la garantia d'això recau precisament en el nostre model, un model de mitjans públics, que li he explicat d'altres vegades, que expliquen Catalunya al món i el món des d'una òptica catalana, que és el model d'una televisió i d'una ràdio nacional –també una ràdio nacional– de qualitat. Un model que –també ho he dit moltíssimes vegades– es basa en tres criteris que assegurin aquesta qualitat de servei públic de la corporació, i que no són d'altres que la independència, la professionalitat i la viabilitat econòmica. I garantir aquests criteris és garantir un dels pilars fonamentals de la democràcia, com és la llibertat d'informació i la no ingerència política.

I podem parlar d'independència gràcies, precisament, a tres tipus de control que ho garanteixen: el control parlamentari, el control del Consell de l'Audiovisual de Catalunya i el control de la Sindicatura de Comptes. I també podem parlar de professionalitat gràcies al criteri de tots els treballadors i treballadores dels mitjans audiovisuals públics, que amb la seva tasca són i han de ser garantia de llibertat d'expressió. Garantia d'independència, garantia de llibertat d'expressió i garantia de pluralitat, aquest és el model de la televisió pública catalana.

I sincerament crec que, a més a més, que les dades així ho demostren. Potser vostès no coneixen les dades, o potser a vostès no els agraden aquestes dades, però com que les dades no responen a criteris subjectius, sinó que responen a criteris objectius, doncs, jo els hi recordaré. Miri, avui som a 9 de juliol i les dades ens diuen que a TV3 comencem l'estiu sent líders d'audiència altre cop. Perquè un cop analitzada l'audiència del mes de juny podem afirmar que ja portem trenta-cinc mesos consecutius líders d'audiència. I aquesta dada és un rècord històric de lideratge ininterromput d'una cadena de televisió.

Però el que voldria destacar també és que entre els programes més vistos, perquè això també és important de conèixer-ho, hi ha espais de totes les temàtiques de la programació de TV3. Hi tenim els informatius, hi tenim entreteniment, hi tenim les sèries, hi tenim els documentals.

I, a més a més, també vull destacar que TV3 és la cadena més ben valorada al mes de juny segons el panel del GFK. I encara que vostès de vegades han posat en dubte, doncs, les dades de GFK, doncs resulta que aquesta empresa, que és una multinacional alemanya d'investigació i d'anàlisi del mercat que elabora informes sobre les valoracions qualitatives dels espectadors, que és una empresa de prestigi a Europa que també ha fet algunes televisions públiques importants, doncs, aquesta empresa són les que ens donen les dades que li estava traslladant.

Però com que a vostès no els agraden aquestes dades que diuen que TV3 és una televisió imparcial i plural, i que els mitjans públics catalans treballen des de la imparcialitat i des de la pluralitat, i no els agraden les dades que diuen que 6,8 milions de catalans, és a dir, gairebé el 93 per cent de la població de Catalunya ha connectat durant alguna vegada durant aquesta temporada 2019-2020 amb els nostres mitjans de corporació, doncs, com que no els agraden aquestes dades, tergiversen aquesta realitat. I jo el que els hi puc dir és que, precisament, amb les dades com a criteris objectius es pot afirmar que la realitat del país és plural i que la majoria al nostre país veu TV3 en un moment o altre.

I també li puc dir que en aquest sentit la quantitat de catalans i catalanes que en algun moment o altre consumeixen qualsevol dels mitjans de la corporació és enorme. Ara bé, també li he de dir, en el nostre país la gent no té cap problema, perquè si mirem també les dades de l'intercanvi que hi ha en determinats programes com amb La Sexta, o amb Telecinco, o amb Antena 3, o amb Televisió Espanyola i TV3, vostè veurà també com, per exemple, hi ha dades que ens diuen que hi ha gent que està mirant el telenotícies i després passen a *Supervivientes* canviant de canal, i, per tant, canviant la cadena de televisió. Per tant, aquesta és la Catalunya real, i aquesta és la que té TV3 com una televisió pròpia, encara que a vostès això no els agradi.

Em preguntava més coses. Em preguntava sobre si jo no tindria cap problema, no sé si hauria de respondre-li, en aquest sentit, a aquesta interpellació que m'ha fet. Miri, jo no tinc cap problema de parlar en castellà, però vinc aquí, parlo lliurement en català al Parlament de Catalunya, perquè sap què passa? Que el Parlament de Catalunya sí que garanteix el dret dels castellanoparlants a que puguin venir aquí a expressar-se en la seva llengua en aquest Parlament de Catalunya, però els diputats i diputades de Catalunya no tenen aquest dret en les altres cambres de l'Estat, perquè les altres cambres de l'Estat no garanteixen aquest dret que sí que garanteix el Parlament de Catalunya.

Miri, vostè diu que té ganes de fer un debat tranquil, un debat serè, al voltant dels mitjans de comunicació. Jo els convido a que quan vulguin, doncs, puguem dur a terme aquest debat tranquil i serè. *(Veus de fons.)*

El vicepresident segon

Diputat, si us plau.

La consellera de la Presidència

Si de cas, doncs, continuem, i amb la segona volta, doncs, també li respondré les preguntes que vostè em vulgui traslladar.

El vicepresident segon

Gràcies, consellera. Diputat, si us plau, no entrem en un debat. Diputat, si us plau. Per a la rèplica té la paraula el diputat Ignacio Martín.

Ignacio Martín Blanco

Sí; gracias, presidente. Bien, *consellera*, definitivamente al nacionalismo le gustan más las abstracciones y las quimeras que no la realidad tangible. A ver, va-

mos a ver, vamos a ir a las cosas y a ser un poco realistas. Los catalanes tenemos dos lenguas, fundamentalmente, tenemos también el aranés y tenemos algunas otras lenguas que se hablan aquí, pero la mayoría de los catalanes nos entendemos perfectamente en catalán y en castellano. Le digo que, en el Congreso, en las Cortes Generales, en el Senado, como cámara de representación territorial, usted puede manifestarse, puede expresarse en catalán y en el resto de las lenguas españolas diferentes del castellano. Entonces, lo que no podemos pretender es negar una realidad, que es que los españoles, además de tener diferentes lenguas diferentes del castellano, tenemos una lengua común el conjunto de los españoles, con lo cual yo creo que siendo un poco razonables y no empecinándonos en discursos nacionalistas y esencialistas y de una defensa ultranza de una lengua como si fuese un elemento de confrontación, sino todo lo contrario, debería ser un elemento de vehicular el diálogo.

Creo que es razonable que en el Congreso se exprese todo el mundo con absoluta naturalidad en el idioma común del conjunto de los ciudadanos españoles. No le veo nada raro a eso, sinceramente, y creo que es un mero ejercicio, una mera plasmación de lo que es la realidad.

Usted me ha hablado de la Cataluña real, señora consejera. ¿Usted cree que la Cataluña real es un *Preguntas Frecuentes*, un *Preguntes Freqüents*, el programa en máxima audiencia de TV3 los sábados, donde se entrevista, primero a Toni Comín, exconsejero de la Generalitat fugado de la justicia, después al presidente de Òmnium Cultural, al actual presidente de Òmnium Cultural, el señor Mauri, después a un CDR, y después, para acabarlo de aderezar todo, el ecuaníme y el fiel de la balanza, aparece Pilar Rahola y nos hace el análisis de todo lo anterior? ¿De verdad usted cree que eso representa la realidad de Cataluña? ¿De verdad usted cree que representa la realidad de Cataluña el hecho de que tengamos un presentador de un programa –presentador, no colaborador eventual al que se le pueda atribuir una gran distancia con TV3, sino un presentador habitual de TV3– que hace retuits a quemas de banderas españolas en redes? ¿A usted le parece realmente que eso representa la pluralidad de la sociedad catalana?

Es que le digo una cosa: yo, sinceramente, el otro día, como ciudadano de Cataluña y como portavoz de la comisión de control a los medios de comunicación de la Corporación Catalana de Medios Audiovisuales, me sentía en mi sofá, me sentaba y me sentía en mi sofá..., realmente experimenté una sensación –y se lo digo con absoluta sinceridad– kafkiana, pensaba «esto es kafkiano». Como ciudadano de Cataluña, tener que estar viendo un programa en el que se entrevista a todo lo que le he dicho, que solo faltó, efectivamente, la entrevista de rigor a algún exterrorista de ETA para difamar a España para... (*Remor de veus.*)

El vicepresidente segon

Diputat, si us plau.

Ignacio Martín Blanco

Es que, vamos a ver, cuando uno intenta ser respetuoso, haga el favor señor Bonell... (*Pausa.*) Què vol dir aquest gest? Vaja, jo crec... Ens passem... Jo crec que qualsevol cosa que diguem, per vostè és passar-nos. Ens passem, de fet, parlant castellà, com diu la senyora Vilallonga, no m'he de passar... (*Aplaudiments.*) És que... De veritat. Vamos a ver, que cada cual pueda decir lo que quiera mientras lo diga con respeto. Y yo lo que les digo, sinceramente, es que que usted me venga aquí, señora consejera, a decir que eso es la normalidad de Cataluña... Insisto, presentadores de TV3 que retuiteen quemas de banderas españolas, presentadores de TV3 que insultan sistemáticamente al resto de españoles, programas en los que se entrevista única y simplemente a líderes del movimiento separatista... ¿Y ustedes a eso lo llaman reflejar la pluralidad de Cataluña? Yo creo que eso, ciertamente, no es serio. No me parece que sea la televisión a la que podemos aspirar los ciudadanos de Cataluña.

Y les digo una cosa, decía el señor Puigneró hace unos minutos que nos encaminamos a un periodo electoral, decía que esta legislatura está agotada. Y yo les digo: en un periodo electoral, a mí me preocupa muchísimo que vayamos a tener, cada semana, el teletienda de Pilar Rahola vendiéndonos su producto electoral, el de Junts per Catalunya, el del señor Pujol. Bueno, no sé exactamente, ahora tengo un poco de desconcierto quién irá en cada lista, pero, en todo caso, me parece que esa no es la manera de hacer una televisión ecuánime, una televisión que realmente represente a la pluralidad de los ciudadanos de Cataluña. Les digo sinceramente que los ciudadanos de Cataluña que ven TV3 se sienten verdaderamente..., a aquellos que no son absolutamente nacionalistas y absolutamente hispanófobos, les resulta ofensivo. Se lo digo de verdad.

Y los datos que ha dado señora consejera, perdone, pero me ha hablado prácticamente de un 95 por ciento de ciudadanos de Cataluña, una cosa a la búlbara, que ven TV3. No, oiga, los votantes de partidos constitucionalistas como somos Ciudadanos, el Partido Popular, el Partido Socialista y también votantes de los comunes dicen en cada una de las encuestas que prácticamente no ven TV3. TV3 solo la ven actualmente los votantes de los partidos separatistas. Y les digo más, los habrá muy razonables, pero otros realmente para tragarse todo lo que es la propaganda y la agitación que hace TV3 contra España, a mí me parece muy difícil de aceptar. Y, por tanto, presentarlo, eso, como un modelo de ecuanimidad me parece más que discutible, señora consejera.

Gracias.

El vicepresident segon

Gracias, diputado. Per a la rèplica, té la paraula la consellera.

La consellera de la Presidència

Gràcies, president. Diputat, jo..., permeti'm que segueixi, vostè segueix amb el seu discurs, jo seguiré amb el meu de pluralitat, d'imparcialitat i d'independència, perquè, de fet, aquests són els trets característics dels mitjans de comunicació de la corporació, i no em cansaré de repetir-l'hi. I no em cansaré de repetir-l'hi perquè és veritat. És veritat i això és així. Malgrat que soc conscient de que això és picar ferro fred, i que per més que li digui vostè continuarà amb el seu discurs perquè, de fet, una de les obsessions del seu partit polític és eliminar els mitjans de comunicació públics catalans. De fet, vostès varen néixer per eliminar tot allò que ajudés el català a consolidar-se i a generar cohesió social a la nostra societat, com és el model d'immersió lingüística, que contempla també els mitjans de comunicació.

Però llàstima, també, i vostè aquí ve a exigir doncs que els mitjans han de ser no sé què, que han garantir els drets de tothom, que han de recollir la pluralitat. Jo li dic, escolti'm una cosa: els continguts de TV3 són independents. El Govern de Catalunya no generem els continguts dels mitjans de comunicació públics de Catalunya. A això potser en d'altres llocs no hi estan acostumats però aquí a Catalunya això és així.

Llàstima que des del seu partit polític aquestes exigències que tenen amb els mitjans públics catalans no la tinguin, per exemple, amb els mitjans públics espanyols. I li podria posar un exemple: en la seva intervenció, i ara crec que ho ha tornat a insinuar en aquesta segona volta, parla del tractament que ha fet TV3, per exemple, en la figura del president Pujol. Doncs, miri, jo no he sentit mai a la televisió pública espanyola, no he sentit mai una crítica del seu grup per no tractar la informació de corrupció de la família reial espanyola, i en concret del rei emèrit. No els hi he sentit mai això. De fet, no sento cap crítica al respecte enlloc. Clar que si ni tan sols estan a favor d'una comissió d'investigació en el Congreso, potser tampoc els interessa que les notícies sobre la corrupció de la família real, que fa temps que apareixen en tots els mitjans internacionals, ja siguin públics o privats, potser tampoc els interessa que s'expliquin en els mitjans de comunicació espanyols.

I, de la mateixa manera, també em sap greu i quina llàstima que no alcin la veu per la pluralitat, per la imparcialitat i per la independència dels mitjans públics espanyols, perquè no els hem sentit mai aixecar la veu en aquest sentit. Quan en aquests darrers dies, per exemple, hem vist que els responsables de les cúpules territorials de Televisió Espanyola acusen el director d'informació de voler imposar el seu criteri al marge de la professionalitat, i se solidaritzen amb les persones que han dimitit o cessat. Tampoc ho hem vist. Senyors de Ciutadans, no els he sentit ni denunciar-ho ni criticar-ho, això.

I si seguim amb els exemples de l'Estat espanyol, un greuge al conjunt dels mitjans de comunicació, que no es pot justificar de cap de les maneres, és l'ajut dels 15 milions d'euros per fer front a les conseqüències de la Covid, i que es van destinar a aquelles cadenes de televisió privades, Mediaset i Atresmedia, amb beneficis milionaris aquest últim any, en concret de 211 i de 118 milions, respectivament. I, mentre, centenars de mitjans, també mitjans locals i mitjans comarcals, van veure que, tot i tenir més feina que mai, han hagut de retallar sous, horaris, plantilles, o presentar ERTOS com a solució més viable a curt termini. I en aquest cas, també, llàstima que no alcin la veu.

Però saben qui va alçar la veu? Doncs, la va alçar el president Puigdemont, que des de l'exili i en la seva qualitat d'eurodiputat, va presentar una pregunta escrita a la Comissió Europea amb relació a aquests 15 milions d'euros que l'Estat ha donat a les televisions privades en el marc de les mesures excepcionals per combatre el coronavirus. I també va demanar a la Comissió que investigui si hi ha una violació de la competència entre aquestes grans companyies estatals i les regionals i locals.

I acabo, i ho faig amb un reconeixement als nostres mitjans de comunicació públics, perquè són plurals i perquè són imparcials, i perquè són imprescindibles per evitar el retrocés dels drets, de les llibertats i dels valors democràtics. I si ho són sempre en qualsevol país democràtic, encara són més imprescindibles enmig de la situació de repressió que patim a Catalunya.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, consellera.

Interpellació al Govern sobre el Protocol de Protecció Civil d'atenció a les persones davant d'emergències greus a Catalunya

300-00277/12

La següent interpellació és sobre el Protocol de Protecció Civil d'atenció a les persones davant d'emergències greus a Catalunya. I la formula... *(José Rodríguez Fernández intervé sense fer ús del micròfon.)* Sí, digui'm, diputat. Per què... *(José Rodríguez Fernández intervé sense fer ús del micròfon.)* No... No hi era, a l'hemicicle. Entenc que es refereix a la interpellació que s'ha fet ara. A les interpellacions no hi han contradiccions ni al·lusions, diputat.

Deia que el següent punt de l'ordre del dia és la Interpellació al Govern sobre el Protocol de Protecció Civil d'atenció a les persones davant d'emergències greus a Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Per exposar-la, té la paraula diputada senyora Aurora Madaula.

Aurora Madaula i Giménez

Gràcies, president. Conseller, diputats, el 20 de març de 2016 jo treballava a l'Oficina de Relacions Internacionals de la Universitat de Barcelona, a la Facultat de Geografia i Història, quan ens van avisar que un autocar en el que anaven estudiants Erasmus havia tingut un accident a l'alçada de Freginals, al Montsià. En aquest maleït accident van morir tretze dones –tretze dones joves– i més de trenta

persones van resultar greument ferides. Totes elles eren de diferents nacionalitats, entre les que hi havia la Verònica, una estudiant romanesa de la Facultat de Geografia i Història a la qual havíem atès i conegut feia una setmana. Recordo les setmanes següents, plenes de dolor, ajudant a fer els tràmits administratius, recollint els objectes personals de la Verònica, consolant els companys i, finalment, rebent la família de les víctimes.

L'agost del 2017, molt a prop de la Facultat de Geografia i Història, una furgoneta, Rambla avall, assassinava catorze persones, i dues més acabarien morint a la Diagonal i a Cambrils, en un dels atacs terroristes més sagnants que hem patit recentment a Catalunya. Una de les primeres persones que vaig conèixer quan mesos més tard vaig ser diputada i vaig arribar a aquest Parlament va ser el Javier, el pare del petit Xavi, de només tres anys, víctima mortal de l'atemptat de la Rambla.

Aquestes dues històries no volen ser ni un referent ni són diferents a la resta d'històries relacionades amb les diferents i diverses emergències que hem patit i estem patint al nostre país, però sí que posen de manifest que una de les coses més important en la resolució de les emergències són i han de ser les persones. Només posant les persones al centre de les polítiques que fem en aquest Parlament i que executa el nostre Govern podem arribar a assolir l'objectiu de la política, que no és cap altre que el benestar social i la millora de la condició vital.

En general, a Catalunya tenim bons plans d'emergència. En l'accident de Freginals, per exemple, el servei d'emergència va funcionar correctament, les ambulàncies i el personal sanitari d'emergència, els bombers, van actuar amb celeritat i professionalitat, així com també ho van fer en el cas de l'atemptat de la Rambla de Barcelona, on els serveis sanitaris es van coordinar perfectament amb la Guàrdia Urbana i els Mossos d'Esquadra van desplegar el dispositiu antiterrorista Cronos, que va permetre identificar i neutralitzar els terroristes. El treball col·laboratiu entre les diferents administracions s'ha demostrat i es demostra a cadascuna de les emergències que hem tingut, especialment quan afecta víctimes de diferents nacionalitats, fet cada vegada més freqüent en un món globalitzat i en una societat plural, diversa, com la catalana.

Així, la Generalitat de Catalunya va treballar amb els consolsats estrangers i les autoritats franceses, el Govern d'Espanya, en l'accident intencionat de Germanwings el 2015, amb cent cinquanta víctimes de vint nacionalitats diferents. I és que el món canvia i les necessitats de les emergències naturalment també ho fan, i cal adaptar els plans i els protocols d'actuació a aquestes noves necessitats o simplement millorar aquelles respostes que s'han avaluat com a millorables.

La Direcció General de Protecció Civil de Catalunya encarregada de la gestió de les emergències a Catalunya té, com ja hem dit, plans d'actuació que funcionen, però que estan molt orientats a la resolució de riscos clàssics vinculats als fenòmens meteorològics, com la neu, les pluges, les ventades, les riudes, sobre els que no tenim cap control i pels que la gestió s'ha de centrar en minimitzar els riscos, solucionar l'impacte de l'emergència i protegir les persones en el moment immediat de l'emergència.

Com ja hem vist, i, sobretot, com encara estem veient arran de l'emergència generada per la pandèmia de la Covid-19, el tipus d'emergències a les que ens enfrontem actualment no només tenen a veure amb els fenòmens actuals naturals i necessiten un abordatge diferent que posi la persona, la víctima, l'afectat, al centre, i que garanteixi que la seva protecció no només és quant al rescat físic, quan es produeix l'emergència, sinó en el tractament posterior psicològic, social, educatiu o econòmic.

És per aquest motiu que avui presentem aquesta interpellació per tal que vostè, conseller, ens expliqui quines són les estratègies que han pensat des del departament per fer front a aquestes noves emergències. Les emergències no les podem evitar. Són emergències i, per tant, com a tals, no les podem evitar, però sí que podem plantejar una nova solució global, sobretot que posi la persona en el centre i que hi hagi

aquest acompanyament de la víctima o de l'afectat. Entenem que aquest protocol d'atenció a les persones davant les emergències greus a Catalunya es crea per tal de garantir una resposta integral i continuada als afectats. Un concepte, aquest concepte, el de «l'afectat», per cert, molt més ampli, que inclou molta més gent que el concepte «víctima», i que creiem que és un encert per part del departament.

Aquest nou protocol haurà de garantir la resposta a les noves situacions d'emergències, amb múltiples víctimes o múltiples afectats i múltiples administracions implicades. Per exemple, com es podria millorar la resposta a una emergència similar a l'accident de Freginals, amb múltiples víctimes? Quin seria el paper, per exemple, a partir d'aquest nou protocol, dels ajuntaments, els governs locals, que sovint es troben a la primera línia de l'emergència, però que de vegades poden patir una manca de recursos o protocols d'acció o d'actuació ben definits? Quins recursos es posaran a disposició dels municipis, sobretot tenint en compte els municipis petits, per tal de fer el seguiment i l'acompanyament d'aquestes persones?

Posant la persona al centre de la resposta i la resolució de l'emergència, caminem cap a la construcció d'una república socialment més justa, que garanteixi el benestar de la persona. I això s'ha de poder fer acompanyant la víctima o l'afectat en una emergència de manera continuada, des del primer moment de l'emergència, però fent un seguiment posterior en matèria sanitària, social o econòmica.

Com estem veient en aquesta crisi de la Covid-19, les emergències no només són sanitàries. Aquesta emergència que inicialment va ser sanitària ha derivat en emergències socials, laborals o econòmiques, i, per tant, han de ser analitzades des de la transversalitat, i la resposta ha de garantir l'equitat i la resiliència individual i col·lectiva.

Quina és l'estratègia que preveu el protocol per tal de garantir que qualsevol persona que ha estat afectada per una situació d'emergència és atesa no només en el moment d'aquesta emergència, d'aquest impacte, sinó que pugui retornar..., que pugui acompanyar...? Com preveu aquest protocol que es pugui acompanyar aquesta víctima o aquest afectat fins que pugui retornar a la normalitat?

Creiem que la creació d'aquest protocol d'atenció a les persones davant de les emergències greus estem segurs que serà una bona eina, una bona eina per tal d'actualitzar les respostes a les situacions d'emergència, però sobretot per tornar a posar les persones al centre, al centre de tota política, perquè, al cap i a la fi, fem política per millorar la vida de les persones. Catalunya necessita aquest protocol, però sobretot necessita la seva eficaç implementació per poder millorar l'atenció a les víctimes i els afectats, per aprendre de les morts de la Verònica i del Xavi i la resta de víctimes, i per millorar l'atenció i el seguiment del Javier, els sanitaris que treballen a les emergències o els milers de persones afectades en aquests processos traumàtics.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre a la interpellació, té la paraula el conseller d'Interior, el senyor Miquel Buch. Endavant.

El conseller d'Interior

Gràcies, president. Diputats, diputades, bona tarda altre cop. Diputada, gràcies per fer aquesta interpellació. Quan parlem d'emergències podem posar-nos en el pla teòric, que en el pla teòric hi ha quatre fases de gestió d'una emergència, que són: la preparació, els plans que es fan per a quan hi hagi alguna emergència; la mitigació, que també forma part d'aquesta fase inicial; la resposta a aquesta emergència, i la gestió de la recuperació d'aquesta emergència.

Si ens posem en el pla operatiu, d'aquestes quatre fases passem a tres, que són: l'impacte, la gestió de la crisi i la recuperació. Per tant, ho podem dir de la forma teòrica o de la forma operativa. Però hi ha una fase que és evident que està contemplada, que és la recuperació. I aquí ens centrem en aquest pla que hem tirat endavant.

El juny del 2018, quan vaig tenir la sort i l'honor de poder confeccionar un equip al capdavant del Departament d'Interior, el primer que vam fer va ser analitzar quina era la situació. És evident, no? Arribes, trobes, analitzes quina és la situació, i a partir d'aquí, doncs, busques com poder millorar aquesta gestió que t'han honorat com a responsable d'aquesta gestió. I és evident que teníem moltes mancances, i fruit de molts anys de no haver fet les inversions en el Departament d'Interior, a les emergències i a la seguretat d'aquest país, doncs, calia treballar.

Calia treballar per tenir un sistema més robust d'emergències, de seguretat, i al llarg d'aquests escassos vint-i-quatre mesos han pogut veure com hem fet més inversió en parcs de bombers, en comissaries de Mossos, hem fet inversió en eines, vehicles, tota eina necessària per als cossos operatius de la Generalitat. Hem incrementat el nombre d'efectius. Per tant, hem anat a fer front a aquesta, diguem-ne, mancança que durant uns quants anys havia tingut el Departament d'Interior, el sistema públic de seguretat i emergències d'aquest país. I l'objectiu era fer-lo més robust, més potent, amb molta més capacitat, adaptabilitat de resposta.

Evidentment, quan algú pensa en l'emergència, com els he dit abans de les fases, doncs, pensa en allò, en l'incendi, en la gent apagant-lo, no?, en la policia separant la ciutadania que no s'acosti al perill, etcètera. Però ara, dins del sistema d'emergència, hem de pensar també en la fase de recuperació, en la postemergència, que nosaltres no ho considerem com una postemergència; és una forma d'explicar-ho, entenent que l'emergència és quan hi ha el foc, quan hi ha l'accident, quan hi ha el rescat... Però l'emergència continua viva. Per què? Doncs, perquè hi ha persones que han quedat afectades per aquella emergència. Hi ha persones que han patit aquella emergència. Hi ha persones que possiblement al cap d'uns mesos, al cap d'uns anys poden tenir un brot fruit d'aquella emergència: un brot psicològic, poden patir les properes setmanes després de l'emergència unes mancances psicosocials, necessiten un acompanyament, i el que no poden fer és trobar una administració enfront; han de trobar una administració al costat. Les ha d'acompanyar, aquestes persones afectades, que no víctimes, persones afectades.

Per tant, podem tenir plans, podem apagar molt bé els focs, podem rescatar molt bé la ciutadania, a qui faci falta, que si posteriorment no donem l'atenció que hem de donar a les persones afectades per una emergència, el sistema públic d'emergències d'aquest país no és prou bo.

Serà bo, serà el millor sistema quan faci una planificació, sigui capaç de respondre a una emergència i pugui acompanyar les persones afectades en la postemergència, després d'haver patit aquella emergència. Per tant, l'òptica ha de ser integral i permanent.

Vostè ha parlat Germanwings..., no, ha parlat de Freginals, ha parlat del 17 d'agost... Podem parlar de Germanwings, podem parlar del Glòria, eh? Podem parlar de totes les amenaces, inclemències temporals, emergències que hem patit, però és molt fred, això. Perquè, clar, quan parlem de Germanwings, quan parlem del 17 d'agost, podem caure en l'error de fer-ho d'una forma freda, de dir: tantes víctimes, tal dia, no?, i ja està, i ja ho tenim assumit i integrat. Però hem de saber que darrere d'aquest número fred de tantes víctimes hi ha tants familiars que han patit, hi ha tants amics que han patit, hi ha tants veïns que han patit, hi ha tantes persones que han patit i que potser no han tingut l'acompanyament i formen part d'aquella emergència. I això vol dir que el sistema d'emergències, Protecció Civil de la Generalitat de Catalunya, no els donava aquest acompanyament? No, els ha donat un acompanyament, no han quedat sols. Han ajudat aquestes persones. Però ara els donem molta més força. Amb aquest protocol els donem molta més importància, en aquesta gestió de la postemergència.

És per això que des del principi, com li deia, d'aquesta legislatura, a l'agost del..., almenys per a nosaltres, no per al Parlament de Catalunya, però sí per al Govern; a l'agost del 18 vam detectar una sèrie mancances i ens vam posar a treballar en la

gestió d'aquesta postemergència. Segurament al meu pas com a alcalde durant deu anys i president de l'ACM, segurament també hi ha hagut alguna afectació, perquè a Premià de Mar també vam viure una emergència; una emergència important, que va afectar persones, i la gestió d'aquella emergència també em va ensenyar a mi que s'havia de treballar amb aquesta visió, amb el després d'apagar el foc, amb el després de rescatar algú, amb el després de solucionar algun problema concret.

És per això que jo, al despatx, si algun dia algú de vostès ve, doncs, veuran com des del primer dia hi tinc escrit «persones al centre». Les persones sempre estan al centre, de totes les polítiques, les de les emergències també. I la visió social que té el Departament d'Interior, aquest mandat, jo els puc garantir que és important, importantíssima.

Per tant, hem sigut capaços de fer aquest protocol, de redactar aquest protocol i aprovar aquest protocol, amb tres grans objectius, que és definir l'estratègia, una estratègia transversal d'atenció a les persones per a qualsevol emergència greu que situï la qualitat en aquesta atenció com a màxima prioritat. Fixin-se: la qualitat, no la quantitat a l'hora d'atendre la gent, les persones. Segon gran objectiu: disposar d'un sistema de procediments prescriptius en la planificació de Protecció Civil, centrats, altra vegada més, en la qualitat de l'atenció de la població en tots els escenaris, moments i processos de l'emergència, sempre, des del minut zero o des del minut menys u, perquè quan tu planifiques i fas plans d'emergència, estàs en el minut menys u, fins al darrer minut del partit, sempre, tenint la qualitat al capdavant i les persones també. I tercer gran objectiu: garantir l'equitat de l'atenció a les persones en les emergències, i aquí la diputada hi ha fet referència.

Parlem de qualitat, d'estàndards d'atenció, de coordinació per minimitzar la burocràcia, per facilitar també la postemergència a la ciutadania, la continuïtat en el temps de l'atenció i els recursos associats. Una crisi o un brot et pot sortir, després d'haver patit una emergència, et pot sortir la setmana següent, et pot sortir al cap de mesos o al cap de més temps. Per tant, hem d'estar sempre atents i amatents a atendre aquestes persones que poden patir un brot fruit d'una emergència al cap d'un temps.

També parlem de la formació; per nosaltres és importantíssim tenir el personal format per saber gestionar aquestes persones que han patit aquesta emergència.

Quan parla la diputada dels municipis, doncs, hem de parlar d'equitat. Perquè en un accident, en una emergència on hi ha múltiples víctimes, són probablement persones que viuen a diferents municipis. Per tant, aquests ajuntaments tenen uns serveis socials d'acompanyament a aquestes persones que poden ser diferents. Els ajuntaments petits, que ha fet referència la diputada, doncs, evidentment tenen una capacitat i una potencialitat molt inferior que els municipis grans, a l'hora d'acompanyar. I això no pot ser. Perquè ens podem trobar que, en una emergència que han patit diverses víctimes de diversos municipis, si tens la sort de viure en una ciutat gran amb una capacitat de serveis socials i d'atenció social a aquestes persones, doncs, tenir uns serveis de qualitat, i si vius en un municipi petit l'Ajuntament no et pot oferir aquests serveis. Per tant estem parlant de que podríem caure en gestionar la postemergència en què hi hauria ciutadans de primera i ciutadans de segona. Per tant, com que això no pot ser, marquem uns estàndards per a tothom.

Però també parlem de la integritat en totes les fases, centrant les persones al centre. També parlem de resiliència, parlem de recuperació, parlem de crear una unitat específica a Protecció Civil d'atenció a les persones. Hem signat un conveni amb el Col·legi de Treball Social. Per tant, què farem? Un pas més per centrar les persones enmig de les emergències. Què fem? Doncs, buscar una administració al costat de les persones que pateixen les emergències, no enfront, com els deia abans.

I a la interpellació d'abans els he dit que, davant de qualsevol camí, per molt curt o per molt llarg que sigui, sempre s'ha de fer un primer pas. Si no fas un primer pas no arribes al cap del camí. Fa uns quants anys... (*Sona el senyal acústic que indica*

que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.) Acabo, president. Fa uns quants anys ja es va fer el primer pas perquè Protecció Civil ja atenia les persones, i les tenia al centre.

Amb aquest protocol no fem un pas menor. Fem un gran pas, molt important, per continuar gestionant un servei d'emergències públiques i un sistema d'emergències públiques en aquest país potent, robust, però una vegada més centrant les persones al centre de qualsevol emergència.

Per tant, gràcies a tots els que ho han fet possible; gràcies, diputada, per la interpellació i a partir d'aquí a disposar de la ciutadania.

El president

Gràcies, conseller. (*Aplaudiments.*)

Interpellació al Govern sobre la transparència, les eines de control democràtic i el compromís contra la corrupció

300-00280/12

La següent interpellació és sobre la transparència, les eines de control democràtic i el compromís contra la corrupció, i l'exposa, en nom del Grup Parlamentari Republicà, el diputat senyor Ferran Civit.

Ferran Civit i Martí

Gràcies, president. Conseller, diputades i diputats que encara estan avui aquí entre nosaltres. Jo de petit... Jo vaig créixer amb la meua àvia perquè mos pares treballaven els set dies de la setmana, i, clar, les més lectures de petit eren, doncs, *Mortadelo y Filemón*, del gran Francisco Ibáñez, que ara que estem traient estàtues d'esclavistes hauríem de dedicar un monument al Francisco Ibáñez, com a obra mestra..., tot lo que ha fet. I, lògicament, altra cosa que llegia era l'*Hola*, no? Això és el que té, doncs, créixer amb una àvia. I, clar, amb l'*Hola*..., retrata bastant bé lo que és la situació d'un país o d'un estat, en aquest cas plurinacional, encara que uns només hi vegin una nació. Doncs, jo he nascut i crescut amb l'*Hola*, però de la mateixa manera molta gent de la societat espanyola, moltíssima gent. I l'*Hola*, doncs, clar, que reflecteix, doncs, una manera de fer, un periodisme acrític, que fins i tot els mitjans poc seriosos l'han fet seguir; mitjans acrítics amb una monarquia corrupta.

Perquè, clar, quan parlava de la monarquia..., doncs, aquí tenim un especial, doncs, que ha visitat Cuenca –per cert, una gran ciutat, magnífica, patrimoni de la humanitat; aprofito per recomanar-la, la Ciudad Encantada, i també d'altres llocs de Cuenca, com el naixement del riu Cuervo. I clar, fan aquí una sèrie d'afirmacions boníssimes, que crec que és..., avui que parlàvem de salut, avui, per exemple, doncs deia: «A su paso por Benidorm el rey pidió un helado de turrón saludable, “porque en casa no tomamos azúcar”, dijo la reina.» Crec que hem de seguir aquests consells de la monarquia, perquè llavors tindrem una vida molt més saludable.

Gràcies, *Hola* i tot el periodisme, per fer-ho possible. Perquè *cree el Borbón que todos son de su condición*. I no, ni els que estem aquí presents ni ningú de la ciutadania de l'Estat espanyol som inviolables, no tenim impunitat, ni heretem una renda vitalícia pel fet de néixer en una família exclusiva, ni tenim 65 milions d'euros per regalar a la nostra amiga o a la nostra parella. I clar, quan tu després regales una rosa o un llibre, doncs quedes fatal. (*Rialles.*) *Gracias*, Juanca, *gracias*. I, clar, jo planyo la nova parella de la Corinna, perquè, clar, si no li regala 66 milions és que segur que el deixa; per tant, si no n'hi regala com a mínim 65,1 no serà possible.

I, clar, la Corinna aquí té un paper, com moltíssima altra gent en la història de la monarquia espanyola, en el qual podríem parlar de *Joc de trons*, amb el famós tron de ferro –no sé si han vist la sèrie–, doncs aquí hi ha en lloc de *Joc de trons* i el famós tron de ferro, estem parlant del tron de testaferrós, perquè estem parlant de desenes i desenes de persones que hi estan involucrades i que n'han tret profit durant

totes aquestes dècades, a favor –a favor– de la seva butxaca i, lògicament, a favor d'aquesta monarquia, d'una manera acrítica.

Perquè aquest monarca, l'actual i l'anterior i tot plegat, ve d'una llarga dinastia que bé, vaja, com totes les monarquies, que són corruptes, directament. Aquest dematí una companya meva, la Raquel Sans, parlava de l'ADN –es referia a una institució, lògicament estava parlant metafòricament–, però en aquest cas sí que podríem parlar d'un ADN que va vinculat a qualsevol monarquia d'arreu del món, i això inclou els Borbons.

I clar, l'article 56.3 de la Constitució espanyola parla de la inviolabilitat del monarca. I clar, si tu llegeixes el document, sembla que et parli d'un *ser de luz*, eh? –no sé si els sona aquell llenguatge–, *una raza superior*. Clar, a mi en dona una impressió de *supremacismo monárquico constitucional*, gent que es pensa que està per sobre del bé i del mal i que ningú el tocarà. I, efectivament, acostuma a ser així. Però això és la pràctica definició del règim del 78, o règim de l'*Hola*, amb aquest mitjà o qualsevol altre mitjà. Ens han venut durant tot aquest temps que això era una institució immaculada, sense cap mena de crítica, els mateixos mitjans que després, lògicament, dirien, doncs, que aquí a Catalunya hi havia terrorisme, i que Remedios Amaya, l'any 83, guanyaria de carrer Eurovisión i després no va treure cap punt –*Spain, zero points*. Doncs, en aquest cas la monarquia, *zero points* en transparència, en democràcia i en netedat.

Perquè aquí, quan són gent que després se'n va amb el veler *Bribón* –no sé si se'n recorden, el famós veler *Bribón*, per cert, amb el patrocini de «la Caixa», ara, actualment, CaixaBank–, doncs clar, són d'aquesta gent que se'n va amb un «polo», amb la bandera espanyola, ara amb mascaretes amb la bandera espanyola, però clar, van de patriotes, però també cal dir-ho –i aprofito i obro un parèntesi–: que també hi ha patriotes que van amb unes grans samarretes estelades, amb l'estelada a tot arreu, i també piulen cada dia, i clar, això tampoc no fa patriota, perquè ser patriota és simplement pagar els impostos, no defraudar, no corrompre, no acceptar suborns, no donar contractes a amics, no tenir comptes corrents ni a Suïssa ni a Panamà ni a Liechtenstein ni a Luxemburg ni, lògicament, a Andorra. Perquè això és ser patriota: fer el que toca com a ciutadà, no vendre's ni posar-se mascaretes ni coses amb la bandera, perquè cap bandera pot tapar la corrupció, ni la d'aquí ni la de ningú, perquè no hi ha uns corruptes nostres i uns corruptes dels altres, els corruptes no són de ningú, els corruptes només són d'ells, d'ells mateixos i de les seves butxaques, i aquests són els que no són patriotes, són persones que, realment, no es mereixen cap mena de respecte, i l'únic que es mereixen és el Codi penal amb tota la seva força.

I clar, si un estat té com a màxima autoritat un corrupte com a cap de l'estat, un estat que actua acríticament, com aquesta premsa que no fa res per fiscalitzar, per fer un seguiment del que fa i del que deixa de fer, doncs clar, diu molt de la situació democràtica i de transparència d'aquest Estat. I clar, aleshores, quan parlàvem de l'ADN en sentit metafòric, si el cap de l'Estat és corrupte, doncs no sé si l'ADN de l'Estat és corrupte o no, però bastant s'hi aproxima. Tinguem-ho present, això.

Perquè el senyor Juan Carlos Alfonso Víctor María de Borbón y Borbón Dos Sicílias –i disculpi'm si he fet servir el concepte de senyor, perquè no s'ho mereix–, clar, el 2003 va rebre 39 milions de lliures com a paga, com a suport, per la venda de Barclays; el 2008, 65 milions d'euros –que són aquests famosos, que hem esmentat, que van acabar a mans de la seva amiga–; el 2010, 120 milions d'euros que, com els 65 anteriors, venien d'Aràbia Saudita; el 2011 va rebre 95,78 milions d'euros; el 2010, 1,7 milions d'euros de Bahrein, perquè, lògicament, no s'ha de posar tot al mateix cistell, hem de diversificar les inversions. I clar, és una cosa que ve de llarg, i clar, el *New York Times*, ja el 2012 deia que el monarca espanyol tenia una fortuna opaca de més de 2.100 milions de dòlars, perquè, clar, portava molts anys estalviant, és un home que estalvia. Cal recordar que l'any 77 el xa de Pèrsia li va donar 10 mi-

lions de dòlars, i el que era en aquell moment el rei Fahd d'Aràbia n'hi va donar més de 100, sense haver-los de tornar, lògicament.

I, per descomptat, ara parlarem com abans, no?, doncs quan va morir el seu pare va heretar 872 milions de pessetes –si tenen la calculadora a mà s'ho poden passar en euros. I és lògic que després passi, doncs, que Òmnium Cultural el que faci és presentar una denúncia –ja que parlàvem de les llengües, doncs jo parlaré en la meua llengua paterna, que és el castellà–, doncs que Òmnium presenta una denúncia demanant que es processi Juan Carlos per «delito de cohecho pasivo, tráfico de influencias, negociaciones prohibidas a funcionarios, delito contra la hacienda pública y blanqueo de capitales».

Clar, amb tota aquesta experiència, no sé si saben que el 17 de juliol aquí es fa la primera cimera contra la corrupció al Parlament, una primera cimera ciutadana que aquesta casa acull, amb participació d'institucions, d'entitats, i crec que estaria molt bé que el monarca emèrit vingués a explicar-ho en primera persona, perquè qui no pot explicar la corrupció millor que un corrupte; que vingui, està convidat. I, lògicament, podríem també convidar, per què no?, el monarca actual. Aprofito per recordar que al monarca actual, quan es va casar, un empresari català –per tant, allò que deia que el tema de les corrupcions no va de banderes– li va pagar la volta al món quan es va casar. Felicitats. Què, a tots us han pagat la volta al món, no?, quan us heu casat? Com a màxim us van regalar una figureta Lladró que segurament ja està a la deixalleria, o algun *pongo* o similar. Doncs no, li van regalar la volta al món, un empresari. Ah, i aprofito per dir, l'avinentsa, que, clar, de la mateixa manera un empresari, doncs, va pagar al que era el cap de Ciudadanos, l'Albert Rivera, un apartament a Madrid bastants anys, curiosament donant després lliçons de pulcritud democràtica.

No hi ha favors d'amics amb el poder, el que hi ha són interessos corruptes; tinguem-ho present. Perquè 65 milions d'euros corruptes –ho recordo: 65 milions d'euros corruptes–, i si suméssim la llarga llista, afecten molt més a la imatge de la marca Espanya, de l'Estat espanyol i de la democràcia espanyola que no pas 65 milions de delegacions a l'exterior o les famoses *embajadas*, que tant de bo fossin ja ambaixades i que poguéssim exercir la república. Fa més mal això, aquesta imatge de corruptela, que no pas gent en poques ciutats que el que fan és servir els interessos de la ciutadania. I, clar, estem parlant que són unes delegacions que només costen –costen, com qualsevol altra cosa que està en els pressupostos de la Generalitat– 7,5 milions d'euros, eh? 65, o si voleu els 2.100 milions, que entenc que quan ho va publicar el *New York Times* el 2012..., del 2012 al 2020 si només suméssim interessos tranquil·lament devem estar a 2.500 milions.

Doncs, clar, amb 2.500 milions, quan es parla de *todas estas cosas* del procés i totes aquestes coses..., quantes coses faríem amb 2.500 milions?, quants hospitals?, quantes escoles faríem amb tots aquests diners? I aquests diners, no només a Catalunya, sinó lògicament per a tota la ciutadania de l'Estat espanyol, i més en la situació d'emergència ara per culpa de la Covid-19 i lògicament amb la crisi anterior. 2.500 milions. Facin números. Si el rei vol corona, corona li darem; muntem un referèndum i votarem.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula el conseller, el senyor Bernat Solé. Endavant.

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència
(Bernat Solé i Barril)

Bé; moltes gràcies, president. Diputats, diputades. Diputat Civit, en primer lloc, doncs, agrair-li la possibilitat d'il·lustrar-nos en aquesta història reial i en aquest di-jous a la tarda llarg després d'un ple complicat. Però això no ha d'ocultar que la

corrupció va molt més enllà del cas o de l'episodi que vostè ha explicat. La corrupció va de molt llarg. En aquest Parlament, aquesta mateixa interpellació que avui s'ha presentat, s'hauria pogut presentar en moltes altres ocasions, perquè la corrupció ha estat vinculada no només a la Casa Reial, sinó a partits polítics, a institucions de l'Estat i –com bé ha dit– a la monarquia. Una corrupció que ha estat envoltada de frau, d'espionatge i d'altres irregularitats, i que no només ha passat a l'Estat espanyol, sinó que ha traspasat fronteres. Com bé sap, el cas que vostè avui ha explicat està en mans de la justícia suïssa. I, de fet, avui coneixíem l'opinió del president Sánchez quan qualificava aquestes informacions d'«inquietants». No voldria pensar que aquesta inquietud es basa en mitjans de comunicació com el que vostè avui ha portat en aquest faristol.

Certament, un cas amb aquestes ombres cal investigar-lo, però ha hagut de ser la justícia d'un altre país la que l'hagi posat sobre la taula. Per tant, què ha fet fins avui la justícia espanyola? Què ha fet fins avui el Congrés de Diputats? Quan ha tingut l'oportunitat, en diverses ocasions, de crear una comissió d'investigació sobre la monarquia, s'ha amagat. I, per tant, recordem quines han estat aquelles formacions polítiques que han fet possible que avui al Congrés de Diputats no hi hagi una comissió d'investigació sobre el cas de corrupció de la monarquia.

Per tant, davant d'aquests fets, que es repeteixen contínuament; davant d'aquests fets, que segueixen amagant situacions com aquestes, ocultant-les del debat públic i de la justícia, on és la democràcia?, on és la transparència?, on són els valors d'aquells partits que quan redacten el seu programa electoral posen la lluita contra la corrupció al capdavant de tot, però que quan estan a govern se n'obliden?

Vostè ens ha parlat també de la imatge internacional d'Espanya, de com el Govern de l'Estat espanyol està obsessionat perquè el Govern de la Generalitat, a la seva acció exterior, pugui arribar a malmetre la imatge exterior d'Espanya.

Bé, amb escàndols com el que ha explicat avui vostè, amb escàndols com el que el Congrés de Diputats no aprovant aquesta comissió ha ocultat, a mi el dubte que em queda és quin és realment el mal que es produeix a la imatge d'Espanya? Són les actuacions del Govern català internacionalitzant tota la feina que fa, a través de l'acció exterior? o són aquestes irregularitats que obren portades a la premsa internacional? Malmetre la imatge d'Espanya ho fa el Govern català quan defensa la seva legitimitat o ho fa l'Estat espanyol quan ens presenta aquestes actuacions brutals a través de la policia, quan la població del nostre país demana exercir el seu dret a vot a través d'una urna?

Per tant, a aquests grups parlamentaris que en el seu moment van evitar que es creessin aquestes comissions, jo els recordo que quan posin sobre la taula el debat sobre el fet de malmetre la imatge d'Espanya que recordin, que revisin l'hemeroteca internacional i trobaran casos suficients per il·lustrar aquesta situació i, per tant, que la imatge d'Espanya ha quedat malmesa per molts altres motius.

Jo sovint intento posar-me a la pell de la ciutadania d'aquest país. Jo crec que a dia d'avui la ciutadania d'aquest país diria que n'estan tips, de corrupció. La ciutadania d'aquest país diria que n'estan tips de que la corrupció s'hagi convertit en sistèmica, que la indiferència dels alts poders de l'Estat i d'algunes formacions polítiques –per què no dir-ho?– ha convertit la corrupció en un *modus vivendi* normalitzat i sistèmic. I, per tant, nosaltres ho tenim molt clar, ho tenim molt clar perquè la història ens avala i som servidors públics i, com a tals, som aquí per representar els interessos de la ciutadania i defensar la integritat en les institucions i, en cap cas, mai, per aprofitar-nos-en. I si algú no ho té clar, allà hi ha la porta.

Des del Departament d'Acció Exterior, concretament des de la Unitat de Transparència, tenim molt clar que la lluita contra la corrupció és un dels nostres principals compromisos. De fet, és un pilar fonamental del Govern de la Generalitat. De fet, també és el principi de referència en tots els àmbits d'actuació de les administracions públiques catalanes, perquè entenem la transparència com una voluntat, com un va-

lor imprescindible per enfortir el sistema democràtic, com la millor eina per millorar la qualitat de la relació amb la ciutadania i com el millor camí per a promoure la confiança en les institucions públiques. I ho fem per convicció, simplement per convicció, perquè ens ho creiem i perquè treballem dia rere dia per aconseguir-ho, perquè nosaltres no arrosseguem cap llast ni tenim cap necessitat de defensar-nos-en i perquè això és exactament l'essència de la millor tradició republicana.

Com bé sap, el Govern de la Generalitat ha aprovat una estratègia per a la lluita contra la corrupció i d'enfortiment de la integritat pública, un acord que es va produir el 15 de gener en el mateix Govern de la Generalitat. Una estratègia que preveu vint-i-cinc actuacions; no les anomenaré ara, perquè seria molt llarg, però per posar-ne uns exemples: un nou sistema de protecció de les persones alertadores dels nous casos de corrupció, amb bústies de denúncia cent per cent anònimes. I això ha estat possible gràcies a la col·laboració i l'assessorament del grup activista Ciutadà Xnet, que ens ha assessorat de forma voluntària. Per altra banda, doncs també s'ha establert un conveni amb l'Ajuntament de Barcelona i Xnet, que permetrà dotar-nos d'aquesta bústia electrònica anònima d'alertes.

Una altra mesura que forma part d'aquesta estratègia: la col·laboració entre l'Agència Tributària i el Cos de Mossos d'Esquadra, precisament, doncs per enfortir aquesta lluita contra la corrupció i no només això, sinó una formació específica per al Cos de Mossos d'Esquadra per tal que puguin ser el més àgils possibles davant d'una situació de corrupció. Perquè volem que Catalunya sigui un referent en qualitat democràtica i bon govern. Ho explicarem, ho explicarem arreu perquè volem erigir-nos com a referents de la transparència, perquè aquest és el model de la república que volem.

Vostè hi feia referència: el proper 17 de juliol, aquí, aquesta seu parlamentària acollirà la cimera contra la corrupció, una cimera que ha de permetre avaluar i fer seguiment de les mesures consensuades en el Pacte social contra la corrupció, que permetrà elaborar un pla de treball per a la materialització de les mesures més urgents, que permetrà –important– establir un calendari i una prioritització de les mesures que s'hagin previst i sobretot també crear una comissió executiva per desplegar el pla de treball.

Per acabar, diputat. Com bé sap, el Govern, i com li he dit i com li he demostrat amb algunes de les actuacions que tenim previstes, el Govern treballa per demostrar que un altre model és possible, que això que ens han explicat durant tants anys, que això era normal a les administracions públiques, no existeix. La corrupció s'ha d'acabar, s'ha d'acabar d'una vegada per totes, perquè volem un país basat en una gestió pública transparent, en una gestió pública democràtica, però sobretot en una gestió pública útil i propera a la ciutadania.

Recorda quan li deia que intentava posar-me a la pell dels ciutadans? Doncs els ciutadans han de percebre els governs, han de percebre les institucions com a exemples de transparència, com a exemples de bon govern. I, per tant, nosaltres des del Govern de la Generalitat, concretament des del Departament d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència volem construir una societat on els drets civils, polítics i socials estiguin al centre, al centre de totes les polítiques, on els mateixos ciutadans siguin la força transformadora per aconseguir una societat més justa i més cohesionada.

Són els mateixos ciutadans que han d'exercir aquesta tasca de control i aquesta tasca de seguiment de l'acció política. I per tot això seguirem treballant perquè aquest model arribi al món. L'explicarem arreu del món i perquè siguem coneguts, perquè Catalunya sigui coneguda i reconeguda per la seva transparència, per la seva integritat institucional i pels valors democràtics.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputats. Acabada aquesta interpellació, no hi ha més punts en l'ordre del dia.

Per tant, suspenem la sessió fins demà a les deu del matí. Gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de vuit del vespre i cinc minuts.